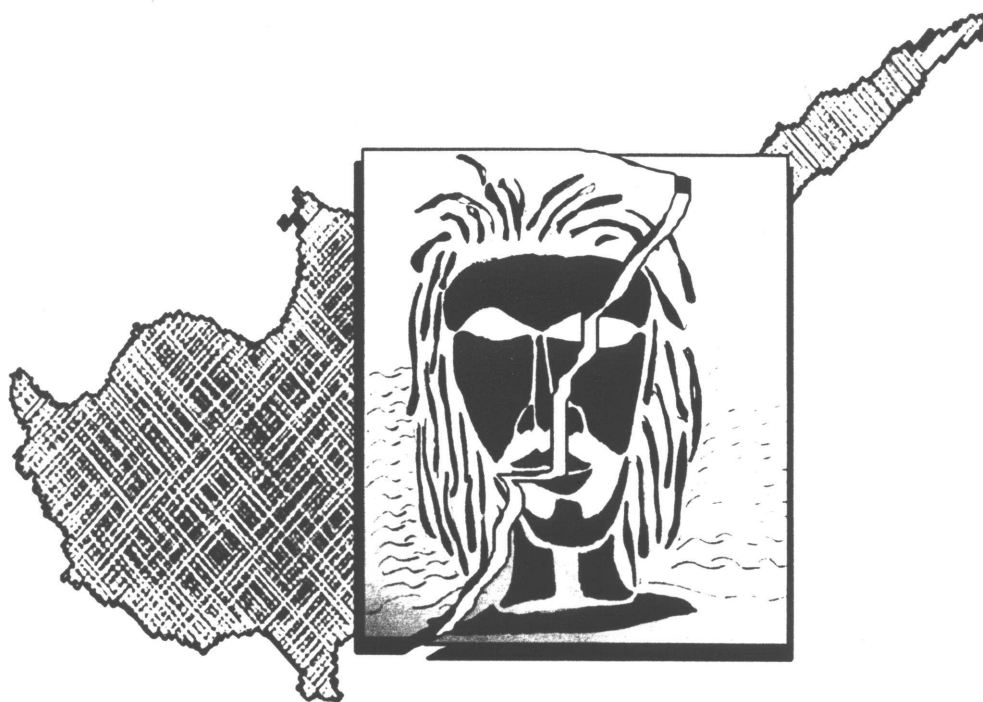

ΑΓΩΝΙΣΤΙΚΟ ΣΟΣΙΑΛΙΣΤΙΚΟ ΚΟΜΜΑ ΕΛΛΑΔΑΣ

Κ Υ Π Ρ Ο Σ

Α . Σ . Κ . Ε .

Α Θ Η Ν Α 2 0 0 3

Εισαγωγή

Η Κύπρος είναι ένας ελληνικός τόπος, που κράτησε την ελληνικότητά του για 3 χιλιετίες, αν και στο μεγαλύτερο μέρος της ιστορίας του βρέθηκε κάτω από την κυριαρχία ξένων κατακτητών. Αυτή την ελληνικότητα τη χάνει σιγά σιγά από τη στιγμή που απέκτησε την «ανεξαρτησία» της, από το 1959 και μετά, όταν με τις συμφωνίες Ζυρίχης-Λονδίνου η κυβέρνηση Καραμανλή, υποτασσόμενη στις θελήσεις των Αγγλοαμερικανών «συμμάχων», αγνόησε το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης του κυπριακού λαού, ο οποίος έως τότε το διεκδίκησε με αγώνες και θυσίες.

Η εξάρτηση της πατρίδας μας πουθενά αλλού δεν έχει αφήσει τόσο βαθιά χαραγμένα τα σημάδια της όσο στην Κύπρο. Ανέκαθεν οι ελληνικές πολιτικές ηγεσίες, υποτακτικές των «συμμάχων», άφηναν και αφήνουν την Κύπρο και τον κυπριακό ελληνισμό στο έλεος των συμφερόντων των Αγγλοαμερικανών, της Τουρκίας και τώρα της Ε.Ε., όπου οικονομικά κυριαρχούν οι Γαλλογερμανοί, με πρόσχημα ότι μόνο έτσι θα εξαναγκαστεί η Τουρκία να λύσει το Κυπριακό. Οι ελληνοκυπριακές πολιτικές ηγεσίες έχουν επίσης συνεργήσει κατά καιρούς, ώστε να φθάσουμε στη σημερινή κατάσταση.

Η Κύπρος τουρκοποιείται. Όταν ο Κ. Καραμανλής «έλυσε» το 1959 το Κυπριακό, το 82% των κατοίκων του νησιού ήταν Έλληνες και το 18% «Τούρκοι», από τους οποίους «Τούρκους» οι περισσότεροι ήσαν εξισλαμισθέντες Έλληνες κατά τη διάρκεια της Τουρκοκρατίας. Σήμερα το 37% του εδάφους της Κύπρου είναι υπό τουρκική κατοχή και 115.000 Τούρκοι έποικοι έχουν εγκατασταθεί μόνιμα στην Κύπρο, παριστάνοντας τους Κυπρίους, όταν ο συνολικός νόμιμος πληθυσμός είναι 793.100, από τους οποίους νόμιμους 80,7 % είναι Ελληνοκύπριοι (639.500) , 11 % Τουρκοκύπριοι (87.600) και 8,3 % ξένοι (66.000), σύμφωνα με την απογραφή 2001.

Το σχέδιο Ανάν παρουσιάστηκε από την ελληνική κυβέρνηση και από μερίδες της κυπριακής ηγεσίας ως η «μοναδική ευκαιρία». Τυχόν εφαρμογή του σχεδίου Ανάν θα έχει ως αποτέλεσμα να ακολουθήσει η Κύπρος την τύχη της Αν. Θράκης, των δυτικών παραλίων της Μικράς Ασίας, της Ίμβρου, της Τενέδου και του Πόντου και να διευκολυνθούν οι διαδικασίες για τη διχοτόμηση του Αιγαίου. (Ο κίνδυνος για το Αιγαίο υπάρχει ακόμα και αν δεν εφαρμοστεί το σχέδιο Ανάν στην Κύπρο.)

Πολλοί δεν έχουν πρόβλημα. «Το χρήμα δεν έχει πατρίδα», λένε. Ο πολιτικός κόσμος στην Ελλάδα και την Κύπρο δε στέκεται στο ύψος των περιστάσεων. Η εθνική συνείδηση έχει αμβλυνθεί, όμως το Κυπριακό υφίσταται, όσο κι αν προσποιούνται για το αντίθετο.

Αλλά υπάρχουν και αρκετοί που αντιστέκονται και πιστεύουν ότι μια άλλη πολιτική, που θα αναστρέψει την πορεία των πραγμάτων, είναι εφικτή και αγωνίζονται γι' αυτή. Ανάμεσά τους και το ΑΣΚΕ, που αποφάσισε την έκδοση αυτή, αφ' ενός για να καλύψει, κατά το δυνατό, το κενό ενημέρωσης που σκοπίμως υπάρχει, αφ' ετέρου για να παρουσιάσει τις θέσεις και τις προτάσεις του.

Το ΑΣΚΕ-3 γράφεται το Δεκέμβριο του 2003, τη στιγμή που ο ξένος παράγοντας ασκεί και πάλι ασφυκτική πίεση για αποδοχή του σχεδίου Ανάν.

ΜΕΡΟΣ Ι

ΕΝΑ ΣΥΝΤΟΜΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ

1) Προϊστορία (μέχρι 1050 π.Χ.)

Όπως και στον ελλαδικό χώρο, έτσι και στην Κύπρο είχαν αναπτυχθεί σημαντικοί πολιτισμοί πριν την εγκατάσταση Ελλήνων. Τα πρώτα κύματα ελληνικών φύλων αρχίζουν να έρχονται στην Κύπρο το 14^ο αιώνα π.Χ. και είναι **Αχαιοί με αρκαδική διάλεκτο**. Μέχρι το 1050 π.Χ. ο εξελληνισμός του νησιού έχει ολοκληρωθεί. Η αλληλεπίδραση των Ελλήνων και των προηγούμενων κατοίκων έχει ως αποτέλεσμα τη σχετική πολιτιστική ομοιογένεια της Κύπρου.

2) Ιστορικοί χρόνοι μέχρι το 332 π.Χ.

Το 850 π.Χ. κατέφθασαν οι **Φοίνικες**, για να εκμεταλλευθούν το χαλκό του νησιού, ίδρυσαν αποικία στο Κίτιο, επηρέασαν σε κάποιο βαθμό τη ζωή των κατοίκων, αλλά όχι σ' όλη την Κύπρο.

Από το 709 π.Χ. έως το 669 π.Χ. η Κύπρος είναι υπόδουλη στους **Ασσυρίους**, οι οποίοι επίσης δεν επηρέασαν σημαντικά τον κυπριακό πολιτισμό.

Ακολουθεί μια εκατονταετής περίοδος πλήρους **ανεξαρτησίας**, ευημερίας και πολιτιστικής ανάπτυξης.

Από το 565 έως το 546 π.Χ. η Κύπρος είναι υπόδουλη στους **Αιγυπτίους** και πληρώνει φόρο υποτέλειας. Η επίσκεψη του Αθηναίου νομοθέτη **Σόλωνα** την περίοδο αυτή υποδηλώνει το αθηναϊκό ενδιαφέρον για την Κύπρο.

Από το 546 έως το 332 π.Χ. η Κύπρος είναι υπόδουλη στους **Πέρσες**, που επέτρεπαν κάποια μορφή ανεξαρτησίας. Αρκετές επαναστάσεις έγιναν για την αποτίναξη του περσικού ζυγού. Το 499 π.Χ. επανάσταση του κυπριακού λαού υπό την αρχηγία του βασιλιά της Σαλαμίνας **Ονήσιλου** καταπνίγεται στο αίμα. Δύο αποστολές αθηναϊκού εκστρατευτικού σώματος, το 459 υπό το Χαριτιμήδη και το 450 υπό τον **Κίμωνα**, δεν έφεραν αποτέλεσμα. Από το 411 έως το 374 π.Χ. κυριαρχεί στην Κύπρο η πολιτική προσωπικότητα του βασιλιά της Σαλαμίνας **Ευαγόρα Α'**, με ευρεία ελληνική παιδεία και πίστη στο αθηναϊκό δημοκρατικό πολίτευμα, που προσπάθησε να ενοποιήσει τα κυπριακά βασίλεια και να αποτινάξει τον περσικό ζυγό. Σ' όλη τη διάρκεια της περσικής κυριαρχίας ο κυπριακός λαός έχει βαθιά ριζωμένη την ελληνική συνείδηση, όπως εκφράζεται στον τρόπο ζωής και στην τέχνη.

3) Μέγας Αλέξανδρος και ελληνιστική εποχή (332 – 50 π.Χ.)

Το 332 π.Χ. ο Μ. Αλέξανδρος απελευθέρωσε την Κύπρο και ενέταξε το νησί στην αυτοκρατορία του, χωρίς να καταργήσει τα τοπικά βασίλεια και τα προνόμιά τους. Οι Κύπριοι

τίμησαν τον Αλέξανδρο, τον ενίσχυσαν με στρατιωτικές, κυρίως ναυτικές, δυνάμεις και πολλοί τον ακολούθησαν στην εκστρατεία του.

Μετά το θάνατο του Αλεξάνδρου η Κύπρος έγινε αντικείμενο διαμάχης των διαδόχων του με τελική επικράτηση των **Πτολεμαίων** της Αιγύπτου. Η πτολεμαϊκή περίοδος χαρακτηρίζεται από οικονομική ευμάρεια και πολιτιστική ανάπτυξη. Η επιθυμία του λαού για μια Κύπρο ενιαία εκφράστηκε με την ίδρυση του «**κοινού των Κυπρίων**», που διατηρήθηκε και κατά τη ρωμαϊκή κυριαρχία.

4) Ρωμαϊκή εποχή (50 π.Χ. – 330 μ.Χ.)

Οι Ρωμαίοι κατέλαβαν την Κύπρο το 50 π.Χ., με πρόσχημα τη σύλληψη του υπασπιστή του Καίσαρα από πειρατές κοντά στις ακτές της, αλλά στην πραγματικότητα για να εκμεταλλευτούν στυγνά τις πλουτοπαραγωγικές πηγές του νησιού (χαλκός, ξυλεία, λάδι, κρασί). Η παράδοση έγινε αναίμακτα, αν και ο Κύπριος βασιλιάς Πτολεμαίος αυτοκτόνησε.

Το 46 μ.Χ. διδάσκουν το χριστιανισμό στην πρωτεύουσα Πάφο οι απόστολοι **Πάυλος** και **Βαρνάβας**. Ανάμεσα στους νεοφώτιστους ήταν και ο διοικητής της Κύπρου, που γίνεται ο πρώτος χριστιανός κυβερνήτης στον κόσμο. Προς τα τέλη του 4^{ου} αιώνα μ.Χ. όλη η Κύπρος είναι χριστιανική.

5) Βυζαντινή περίοδος (330 μ.Χ. – 1191 μ.Χ.)

Ως αυτοτελής επαρχία της διοίκησης της Ανατολής η Κύπρος, χάρη στο ιδιαίτερο ενδιαφέρον της κεντρικής διοίκησης, γνώρισε για 3 αιώνες μεγάλη οικονομική και πνευματική ακμή. Η Γ΄ **Οικουμενική Σύνοδος (431 μ.Χ.)** ανακηρύσσει αυτοκέφαλη την **Εκκλησία της Κύπρου, διαμορφώνοντας οριστικά το εκκλησιαστικό καθεστώς του νησιού.**

Οι επιδρομές των **Αράβων** από τα μέσα του 7^{ου} αιώνα μ.Χ. δημιούργησαν σοβαρά προβλήματα στην Κύπρο σε τέτοιο βαθμό, που πολλοί Κύπριοι αναγκάστηκαν να μετοικήσουν για λίγες δεκαετίες στον Ελλήσποντο, από όπου επέστρεψαν στα μέσα του 8^{ου} αιώνα. Η αραβική πίεση συνεχίστηκε μέχρι το 965, οπότε ο **Νικηφόρος Φωκάς** εξουδετέρωσε οριστικά την αραβική απειλή.

Ακολούθησε αύξηση του πλούτου και της εμπορικής σπουδαιότητας της Κύπρου, με αποτέλεσμα να συρρεύσουν ομάδες από παραδοσιακά εμπορικούς λαούς της Εγγύς Ανατολής, όπως **Αρμένιοι** και **Μαρωνίτες**.

Τελευταίος κυβερνήτης ήταν ο Ισαάκιος Κομνηνός, που πήρε την εξουσία με απάτη και (παρά την αντίδραση των κατοίκων και της Εκκλησίας) κήρυξε την ανεξαρτησία της Κύπρου από τη βυζαντινή αυτοκρατορία και επέβαλε τυραννικό καθεστώς. Έτσι η Κύπρος έγινε πιο ευάλωτη, τη στιγμή που οι σταυροφόροι λυμαίνονταν την Αν. Μεσόγειο.

6) Φραγκοκρατία (1191-1489 μ.Χ.)

Το 1191 ο σταυροφόρος βασιλιάς της Αγγλίας **Ριχάρδος ο Λεοντόκαρδος** αποβιβάζεται στη Λεμεσό. Χάρη στην προδοσία των Λατίνων και των δυνατών του νησιού και παρά την ηρωική αντίσταση του Ισαάκιου οι υπέρτερες στρατιωτικές δυνάμεις του Ριχάρδου κατέλαβαν την Κύπρο και προέβησαν σε σφαγές και λεηλασίες. Επαναστατική κίνηση αμέσως μετά, για

την εκδίωξη των Άγγλων, πνίγεται στο αίμα, αλλά οι Άγγλοι αναγκάζονται να πουλήσουν την Κύπρο στο **τάγμα των Ναϊτών**. Νέα εξέγερση και πολιορκία του φρουρίου της Λευκωσίας έχει ως αποτέλεσμα την έξοδο των Ναϊτών από το φρούριο και νέες σφαγές. Έτσι οι Ναϊτες αναγκάζονται να αποχωρήσουν και το 1192 ο Ριχάρδος παραδίδει το νησί στον οίκο **Λουζινιάν**, που βασίλεψαν στην Κύπρο μέχρι το 1489.

Φοβούμενοι νέες εξεγέρσεις, οι Λουζινιάν ακολούθησαν στην αρχή μετριοπαθή πολιτική και ενδυνάμωσαν την εξουσία τους με **λατινογενείς εποίκους**. Στην Κύπρο εγκαθιδρύθηκε Λατινική Εκκλησία, στην οποία παραχωρήθηκε η εκκλησιαστική περιουσία του νησιού. Η ενέργεια αυτή προκάλεσε ανταρσία υπό τον Κύπριο αγωνιστή **Κανάκη**, που όμως δεν είχε συνέχεια. Οι σχέσεις Ορθοδόξων και Καθολικών επιδεινώνονται συνεχώς. Το 1231 δεκατρείς μοναχοί της **μονής Καντάρας**, που αρνήθηκαν να ασπαστούν τα δόγματα του Καθολικισμού, κήκον ζωντανό. Το 1260 με τη Bulla Cypria του πάπα η Ορθόδοξη Εκκλησία ουσιαστικά υποδουλώνεται στην Καθολική.

Το 1426 οι **Μαμελούκοι** της Αιγύπτου επέβαλαν φόρο υποτέλειας στην Κύπρο. Αγροτική εξέγερση υπό το **Ρε-Αλέξη** πνίγηκε στο αίμα. Στις 12/5/1427 ο Ρε Αλέξης απαγχονίζεται στην Πύλη της Αμμοχώστου, στη Λευκωσία, από τους Λουζινιανούς δυνάστες της Κύπρου. Ήταν ο ηγέτης ενός λαϊκού ξεσηκωμού, που ελευθέρωσε την Κύπρο από το ζυγό των Φράγκων για 2 ολόκληρα χρόνια. Από το 1425 μέχρι το 1427 οι Κύπριοι δουλοπάροικοι ανέπνευσαν τον αέρα της ελευθερίας. Η «επανάσταση του Ρε Αλέξη» ήταν ένα σπάνιο λαϊκό επαναστατικό κίνημα για ολόκληρη τη φραγκοκρατούμενη Ευρώπη.

Εν τω μεταξύ **παροικίες Γενοβέζων και Βενετών** είχαν δημιουργηθεί στις παράλιες πόλεις και ανταγωνίζονταν μεταξύ τους. Σ' όλη τη διάρκεια της Φραγκοκρατίας οι προνομιούχοι Λατίνοι και η αριστοκρατία ζούσαν μέσα στον πλούτο, ενώ ο κυπριακός λαός υπέφερε.

Λατίνοι και Έλληνες ποτέ δε συγχωνεύτηκαν. Έζησαν παράλληλα ως κοινωνικοί, οικονομικοί και θρησκευτικοί αντίπαλοι, κάποτε σύμμαχοι μπροστά στις εξωτερικές απειλές, αλλά ποτέ μαζί.

7) Βενετοκρατία (1489 – 1570 μ.Χ.)

Η βενετική κυριαρχία επιβλήθηκε στην Κύπρο το 1489, αφού προηγουμένως οι Βενετοί είχαν δημιουργήσει οικονομικά και πολιτικά προγεφυρώματα.

Οι Βενετοί εκμεταλλεύονταν τις αλυκές, το σιτάρι, το κριθάρι, το κρασί, τη ζάχαρη, το βαμβάκι, το μαλλί, το λάδι, τα τυροκομικά και άλλα προϊόντα. Η γη ανήκε στους Βενετούς, ενώ ο κυπριακός λαός ζούσε κάτω από άθλιες συνθήκες. Η φορολογία στην Κύπρο ήταν η βαρύτερη σ' όλη τη βενετική επικράτεια. Η οικονομική αφαίμαξη του νησιού ήταν τόσο έντονη, που μερικές χρονιές τέθηκε σε κίνδυνο η επιβίωση τόσο των κατοίκων όσο και των ζώων τους.

Συνολικά 20 εξεγέρσεις ή απόπειρες εξεγέρσεων έγιναν στην Κύπρο κατά τη διάρκεια της βενετοκρατίας, στις οποίες συμμετείχαν άτομα απ' όλα σχεδόν τα στρώματα του πληθυσμού, όμως στις περισσότερες πρωτοστάτησαν απλοί άνθρωποι, που με τον ένα ή τον άλλο τρόπο βρίσκονταν πιο κοντά στην Ορθόδοξη Εκκλησία.

Στην κυριότερη απ' αυτές, το 1565, ο καταγανακτισμένος λαός ξεσηκώθηκε, περικύκλωσε τα σπίτια των Βενετών διοικητών και ήταν έτοιμος να τους σκοτώσει, γιατί οι διοικητές είχαν μαζέψει όλη την παραγωγή, την έκλεισαν στις κρατικές αποθήκες και σχεδίαζαν να την

πουλήσουν πανάκριβα στους εμπόρους, ενώ ο λαός πεινούσε. Οι διοικητές αναγκάστηκαν ν' ανοίξουν τις αποθήκες και να μοιράσουν σιτηρά.

Πολλές φορές, στην απελπισία τους, οι Κύπριοι ζητούσαν ξένη βοήθεια, για να εξεγερθούν, όπως από το δούκα της Σαβοΐας (συγγενή των Λουζινιάν) το 1505, το 1514, το 1520, το 1563 και το 1565, από τους Μαμελούκους το 1514 και το 1515, από το Γερμανό Αυτοκράτορα το 1509 και το 1530 και από τους Τούρκους (1487, 1516, 1530, 1551, 1565, 1566). Το 1551 και το 1565 οι Τούρκοι συνέλαβαν τους εκπροσώπους και τους παρέδωσαν στους Βενετούς!

Στην βενετοκρατούμενη Κύπρο η ελληνική παιδεία διατηρήθηκε, αλλά υποβαθμισμένη. Δεν υπήρξαν επιδράσεις από την ιταλική λογοτεχνία, όπως συνέβη στην Κρήτη.

8) Τουρκοκρατία μέχρι την Επανάσταση του 1821

Το 1566, που ο Σελίμ ο Β' γίνεται Σουλτάνος, καταλύεται το βενετικό δουκάτο του Αιγαίου. Την περίοδο αυτή οι Εβραίοι, διωγμένοι από την Ισπανία και Ιταλία, καταφεύγουν στις ελληνικές περιοχές. Η οθωμανική στρατιωτική επέκταση στην Κύπρο ευνόησε την **εμπορική επέκταση των Εβραίων** στο νησί.

Το 1570 τεράστιες οθωμανικές δυνάμεις από 100.000 άνδρες (κυρίως εξισλαμισθέντες Μικρασιάτες) με 250 πλοία αποβιβάζονται στην Κύπρο και την καταλαμβάνουν ύστερα από σκληρές μάχες 16 μηνών, που συνοδεύονται από σφαγές χιλιάδων Κυπρίων, λεηλασίες, πυρπολήσεις εκκλησιών και αιχμαλωσίες.

Μετά τη σταθεροποίηση της κυριαρχίας τους οι Οθωμανοί ακολούθησαν μετριοπαθή πολιτική. **Η Κυπριακή Ορθόδοξη Εκκλησία ανασυγκροτείται, αποκτά σημαντικά προνόμια**, όπως το δικαίωμα της φροντίδας για τη δημόσια τάξη και το δικαίωμα να εισπράττει τους φόρους από τις κοινότητες, και ενώνεται με το Οικουμενικό Πατριαρχείο. Όλα αυτά αναπτρώνουν το εθνικό φρόνημα των Ελλήνων και ο αρχιεπίσκοπος είναι πλέον ο Εθνάρχης τους.

Με την κατάληψη της Κύπρου από τους Οθωμανούς, οι Κύπριοι συνδέονται με τον υπόλοιπο Ελληνισμό της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας και μετέχουν στη διαδικασία διαμόρφωσης της νεοελληνικής εθνικής συνείδησης.

Πριν από το 1570 η Κύπρος δεν είχε ούτε έναν Τούρκο. Μέχρι τα τέλη του 16^{ου} αιώνα το 97-98% του πληθυσμού της είναι Έλληνες και το 2-3% Οθωμανοί, κυρίως απόγονοι γενιτσάρων του οθωμανικού στρατού, και ελάχιστοι Λατίνοι και Μαρωνίτες. Οι περισσότεροι μη Έλληνες μιλούν μόνο την ελληνική γλώσσα. Ακολουθεί περίοδος **βίαιου εξισλαμισμού** του ελληνικού στοιχείου, που οδηγεί σε εξεγέρσεις, με κυριότερες του 1578, του 1606 και του 1608. Μαζί με τους Έλληνες εξεγείρονται κατά του Σουλτάνου και οι γενίτσαροι και οι Λατίνοι! Εκκλήσεις των επαναστατών προς τη Δύση για βοήθεια δε φέρνουν αποτέλεσμα κι έτσι η οθωμανική κυριαρχία συνεχίζεται.

9) Η επανάσταση του 1821 και η τουρκοκρατία μέχρι το 1878

Σημαντική ήταν η προσφορά των Κυπρίων στον εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα του 1821, παρότι η Κύπρος παρέμεινε υπό τουρκική κατοχή. Ο ένας από τους 7 συντρόφους του Ρήγα Φερραίου, μαζί με τους οποίους απαγχονίστηκε στο Βελιγράδι το 1798, ήταν ο Κύπριος **Ιωάννης Καρατζάς**. Πολλοί Κύπριοι ήταν μνημόνοι στη Φιλική Εταιρεία και ο αρχιεπίσκοπος

Κυπριανός είχε υποσχεθεί μεγάλη οικονομική βοήθεια. Οι κινήσεις αυτές έγιναν γνωστές στην Υψηλή Πύλη, που έφερε στην Κύπρο 4.000 στρατιώτες και στις 9 Ιουλίου 1821 άρχισε η εκτέλεση των υπόπτων με πρώτο τον αρχιεπίσκοπο, στη συνέχεια τους 3 μητροπολίτες Πάφου, Κιτίου και Κυρήνειας, συνολικά 450 επιφανών Κυπρίων. Απέφυγαν την εκτέλεση μόνο 36 εξωμότες.

Επειδή οι διωγμοί συνεχίζονταν, κύμα προσφύγων διέφυγαν στην Ελλάδα και **1.000 περίπου Κύπριοι (σε συνολικό πληθυσμό του νησιού 80.000) κατετάγησαν** στα στρατιωτικά σώματα του Κολοκοτρώνη, του Μακρυγιάννη, του Νικηταρά, του Κίτσου Τζαβέλλα, του Δημ. Καλλέργη κ.ά. και πολέμησαν στις πολιορκίες της Τριπολιτσάς, του Ναυπλίου και της Πάτρας, στις δύο πολιορκίες και την έξοδο του Μεσολογγίου, στις μάχες του Χαϊδαρίου, του Καματερού, του Πειραιά και αλλού.

Άλλοι διέφυγαν σε άλλες χώρες, απ' όπου ποτέ δεν έπαψαν να σχεδιάζουν και να προετοιμάζουν αποστολή ελλαδικών δυνάμεων και εξέγερση στην Κύπρο. Υδραίικα και άλλα ελληνικά πλοία έκαναν πολλές επιτυχείς επιχειρήσεις στη θαλάσσια περιοχή της Κύπρου.

Το 1833 τρεις ταυτόχρονες εξεγέρσεις πνίγηκαν στο αίμα. Στις εξεγέρσεις αυτές πήραν από κοινού μέρος Ελληνοκύπριοι και «Τουρκοκύπριοι». Αφορμή των εξεγέρσεων ήταν η απόφαση του Τούρκου Διοικητή και του Αρχιεπίσκοπου Πανάρετου να εισπράξουν καθυστερημένους φόρους. Οι διώξεις, οι φόνοι και οι αρπαγές περιουσιών, που ακολούθησαν τη σφαγή της 9/7/1821, ανάγκασαν πολλούς Κυπρίους να εγκαταλείψουν το νησί. Οι φόροι όσων έφευγαν δε χαρίζονταν από τη διοίκηση, αλλά προσετίθεντο ως επιπλέον φόροι στους υπολοίπους! Η ηγεσία της Εκκλησίας που προέκυψε μετά την 9/7/1821 δεν ήταν καθόλου επιεικής προς το λαό και εναντιώθηκε στις εξεγέρσεις.

Η πιο σημαντική εξέγερση έγινε στη Λάρνακα, με επικεφαλής το **Νικόλαο Θησέα**, γόνο μιας από τις μεγαλύτερες οικογένειες της Κύπρου, που είχε στενούς δεσμούς με τη Φιλική Εταιρεία, διέθεσε μεγάλο μέρος της περιουσίας του στον αγώνα, συνεργάστηκε με το Δημήτριο Υψηλάντη και το Θεόδωρο Κολοκοτρώνη και πήρε μέρος στις μάχες των Μύλων, του Ναυπλίου κ.ά.. Στις αρχές Μαρτίου πολύς κόσμος μαζεύτηκε μπροστά στη Μητρόπολη Κιτίου και απειλούσε να την καταστρέψει, αν δεν ανακαλούνταν τα μέτρα. Ζήτησαν και τη μεσολάβηση του Μητροπολίτη Κιτίου και των προξένων της Γαλλίας και της Δανίας. Οι επαναστάτες ξεπέρασαν τους 3.000 και ανάγκασαν τις αρχές να αποσύρουν την εντολή είσπραξης των φόρων και να εγγυηθούν ότι οι ίδιοι δε θα διωχθούν μετά τη διάλυσή τους.

Η δεύτερη εξέγερση έγινε στην Πάφο, με επικεφαλής τον **Γκιαούρ Ιμάμ**, μουσουλμάνο από «Τούρκο» πατέρα και Ελληνίδα μητέρα. Οι επαναστάτες έγιναν κύριοι ολόκληρης της Επαρχίας και είχαν σκοπό να κατευθυνθούν προς τη Λεμεσό, αλλά ο διοικητής κάλεσε ενισχύσεις από τη Μ. Ασία, η εξέγερση κατεστάλη και ο Γκιαούρ εκτελέστηκε.

Η τρίτη εξέγερση έγινε στην **Καρπασία**, με επικεφαλής τον καλόγερο **Ιωαννίκιο**, ο οποίος, με την έκρηξη της Επανάστασης του 1821, έσπευσε στο Μωρηά και υπηρέτησε υπό τις διαταγές του Θεόδωρου Κολοκοτρώνη μέχρι το 1828. Μόλις επέστρεψε, με τη στάση του προσπαθούσε να ξεσηκώσει τους συμπατριώτες του (δεν πλήρωνε φόρους, αγνοούσε τις αρχές, ζούσε στα βουνά). Ο Ιωαννίκιος είχε έρθει σε συνεννόηση με τον Γκιαούρ Ιμάμη, έθεσε υπό τις διαταγές του πολλούς Καρπασίτες και στις 20/7 κήρυξε από το χωριό του την επανάσταση, με σκοπό να κινηθεί προς την Αμμόχωστο. Όμως η εξέγερση προδόθηκε, τα

όπλα που περίμεναν οι επαναστάτες, αντί να φτάσουν σ' αυτούς, έφτασαν σε Γάλλο διπλωμάτη στη Λάρνακα(!), ο τουρκικός στρατός κατέστειλε την εξέγερση και ο Ιωαννίκιος με 12 συντρόφους του βρήκαν φρικτό θάνατο στη Λευκωσία. Ο Πανάρετος χαρακτήρισε τον ήρωα καλόγερο «βδελυρόν ανθρωπάριον» και αποφάνθηκε ότι δικαίως εκτελέστηκε!

Αργότερα η κατάσταση βελτιώθηκε και τα ελληνικά σχολεία πολλαπλασιάστηκαν. Ο ρωσοτουρκικός (κριμαϊκός) πόλεμος (1853-1856) και η «ανατολική κρίση» (1875-1878) ζωντάνεψαν την ελπίδα για την εθνική απελευθέρωση της Κύπρου.

Το 1827 ο **Καποδίστριας**, όταν ρωτήθηκε από τον εκπρόσωπο του αγγλικού υπουργείου εξωτερικών για τη γεωγραφική έκταση που θεωρούσε αναγκαία για το νεοσύστατο κράτος, απάντησε: «Τα σύνορα καθορίζονται υπό του αίματος του εκχυθέντος στα σφαγεία των Κυδωνιών, της Κύπρου, της Χίου, της Κρήτης, των Ψαρών, του Μεσολογγίου και εις τους πολλούς κατά γην και κατά θάλασσαν αγώνας».

Τελικά η τουρκική κυριαρχία διατηρήθηκε μέχρι το 1878.

10) 1η περίοδος αγγλοκρατίας (1878-1931)

Ο ρωσοτουρκικός πόλεμος 1877-78 έληξε με ήττα της Οθωμανικής Αυτοκρατορίας. Τη δυσχερή θέση της εκμεταλλεύονται οι Άγγλοι, που προτείνουν στους Τούρκους υποστήριξη σε περίπτωση ρωσικής απειλής, με αντάλλαγμα την πώληση της Κύπρου στην Αγγλία. Η Οθωμανική Αυτοκρατορία αποδέχεται την πρόταση και υπογράφεται με απόλυτη μυστικότητα αμυντική συμφωνία, με την οποία η Κύπρος παραχωρείται στην Αγγλία για «κατοχή και διοίκηση», όχι όμως για κυριαρχία.

Η συμφωνία ανακοινώνεται μετά λίγες μέρες με την άφιξη των πρώτων αγγλικών στρατιωτικών δυνάμεων και του πρώτου Άγγλου ύπατου αρμοστή. Η αποχώρηση του οθωμανικού στρατού γέννησε ελπίδες. Ο αρχιεπίσκοπος **Σωφρόνιος** δήλωσε στον πρώτο Άγγλο αρμοστή: «Δεχόμεθα την μεταβολήν ... καθ' όσον πεποίθαμεν ότι η Μ. Βρετανία θα βοηθήσει την Κύπρον, όπως έκαμε με τας Ιονίους Νήσους (1864), ίνα αύτη ενωθεί μετά της μητρός Ελλάδος...».

Ο Γλάδστων φρόντισε με δηλώσεις του να διαψεύσει τις ελπίδες αυτές. Συγχρόνως οι Άγγλοι άρχισαν να καλλιεργούν τη διχόνοια ανάμεσα στους Ελληνοκυπρίους και τους «Τουρκοκυπρίους», οι οποίοι συμβίωναν αρμονικά κατά τη διάρκεια της οθωμανικής κυριαρχίας. Έφτασαν στο σημείο να προτρέπουν, χωρίς επιτυχία, τους «Τουρκοκυπρίους» να πηγαίνουν εθελοντές στον τουρκικό στρατό, ακόμη και να ζητούν την επιστροφή της Κύπρου στην Οθωμανική Αυτοκρατορία.

Η αγγλική διοίκηση πήρε κάποια μέτρα που ικανοποίησαν τους Κυπρίους, όπως η λειτουργία δημοτικής και κοινοτικής αυτοδιοίκησης με αιρετές αρχές καθώς και Νομοθετικού Συμβουλίου από 6 Άγγλους, 9 Έλληνες και 3 «Τούρκους», σε μια περίοδο που οι Έλληνες ήταν το 74-78% του πληθυσμού και οι «Τούρκοι» το 20-24%. Την εκτελεστική εξουσία, όμως, κρατούν οι Άγγλοι για τον εαυτό τους και επιβάλλουν βαρύτατη φορολογία στο λαό.

Το αίτημα της ένωσης με την Ελλάδα διατυπωνόταν συνεχώς με ειρηνικά μέσα ως το 1930, όπως από τους Έλληνες αντιπροσώπους στο Νομοθετικό Συμβούλιο με ψήφισμά τους το 1902, με υπόμνημα στον υφυπουργό Αποικιών Τσόρτσιλ το 1905 και με ογκώδη συλλαλητήρια στις 15/4/1912 σ' όλη την Κύπρο.

Οι Κύπριοι βοηθούν ενεργά το ενωτικό κίνημα της Κρήτης και κατά τους Βαλκανικούς Πολέμους Κύπριοι εθελοντές πολέμησαν στις τάξεις του ελληνικού στρατού. Μόνο από το μικρό ορεινό χωριό Όμοδος του Τροόδους έφυγαν για τους **Βαλκανικούς Πολέμους** 13 εθελοντές.

Με την έναρξη του Πολέμου το 1914 η Βρετανία θεωρεί άκυρη τη Συμφωνία του 1878 και προσαρτά επίσημα την Κύπρο. **Το 1915 η Βρετανία πρότεινε στην Ελλάδα την παραχώρηση της Κύπρου**, με αντάλλαγμα την είσοδο της Ελλάδας στον πόλεμο στο πλευρό της Σερβίας (που πιεζόταν από τη Βουλγαρία). **Η Ελλάδα αρνήθηκε(!)**, καθώς ο γερμανόφιλος βασιλιάς Κωνσταντίνος και η ελεγχόμενη απ' αυτόν κυβέρνηση του Αλεξάνδρου Ζαΐμη επέμεναν στην ουδετερότητα και η πρόταση ανακλήθηκε. (Ο Ελευθέριος Βενιζέλος είχε εξαναγκασθεί από το βασιλιά σε παραίτηση).

Οι Κύπριοι εκδήλωσαν με κάθε τρόπο τη συμπαράστασή τους στη **Μικρασιατική Εκστρατεία το 1919**. Σε κάθε επιτυχία του Ελληνικού Στρατού πανηγύριζαν, χτυπώντας τις καμπάνες των εκκλησιών, έκαναν δοξολογίες κ.λπ.

Το 1920 ο **Ελευθέριος Βενιζέλος**, για να αντιμετωπίσει τις ανάγκες σε έμψυχο υλικό του στρατού, απευθύνθηκε στους εκτός Ελλάδας Έλληνες και τους κάλεσε να καταταγούν εθελοντές. Ο αριθμός των Κυπρίων που ανταποκρίθηκαν στην πρόσκληση έφτασε τις **10.000**, γι' αυτό έγιναν σκέψεις για δημιουργία κυπριακής μεραρχίας, που θα μετέβαινε στη Μικρά Ασία. Τελικά οι Βρετανοί αποικιοκράτες απαγόρευσαν τη στράτευση των Κυπρίων.

Εν τω μεταξύ η συμπεριφορά της αγγλικής διοίκησης προς τους Κυπρίους χειροτέρευε συνεχώς και το αίτημα της ένωσης απορριπτόταν. Το 1925 η Κύπρος ανακηρύσσεται σε Αποικία του Στέμματος. Το 1928 οι Άγγλοι αποφάσισαν να δώσουν πανηγυρικό χαρακτήρα στις εκδηλώσεις για τη συμπλήρωση 50 χρόνων κατοχής του νησιού. Η Ιερά Σύνοδος, οι βουλευτές και ο δήμαρχος Λευκωσίας έβγαλαν προκήρυξη περί «απόλυτου και ολοκληρωτικής αποχής από των διοργανουμένων πανηγύρεων ... διότι επί 50 έτη εκρατήθημεν μακράν των μητρικών αγκαλών... , παρά... την ομόφωνον ημών γνώμην, όπως ενωθώμεν μετά της μητρός Ελλάδος». Την περίοδο αυτή ιδρύεται η «Εθνική Οργάνωσις Κύπρου», με σκοπό την ένωση.

11) Η εξέγερση του 1931 και η παλμεροκρατία

Τον Οκτώβριο του 1931, με αφορμή οικονομικά αιτήματα, εκδηλώθηκε εξέγερση του κυπριακού λαού, κατά τη διάρκεια της οποίας προσετέθη και το αίτημα της ένωσης. Πυρπολήθηκαν το κυβερνείο της κραταιάς Βρετανικής Αυτοκρατορίας, αστυνομικοί σταθμοί και άλλα κυβερνητικά κτίρια. Σκοτώθηκαν 7 πολίτες και τραυματίστηκαν πολλοί άλλοι καθώς και αστυνομικοί. Οι Άγγλοι επέβαλαν στρατιωτικό νόμο, συνέλαβαν, εξόρισαν ή φυλάκισαν ιεράρχες και πολιτικούς όλου του πολιτικού φάσματος, κατήργησαν το Νομοθετικό Συμβούλιο, 3355 πολίτες πέρασαν από δίκη και 2606 καταδικάστηκαν (μεταξύ αυτών και «Τουρκοκύπριοι»), απαγόρευσαν συγκεντρώσεις άνω των 5 ατόμων, επέβαλαν λογοκρισία στις εφημερίδες και έλεγχο της προσωπικής αλληλογραφίας, κατήργησαν τους εκλεγμένους άρχοντες της αυτοδιοίκησης και στη θέση τους διόρισαν συνεργάτες τους, επέβαλαν ειδικό φόρο για την αποκατάσταση των ζημιών, περιόρισαν τα δικαιώματα της Εκκλησίας και επιχείρησαν αποεθνοποίηση του κυπριακού ελληνισμού με επεμβάσεις στα αναλυτικά

προγράμματα των σχολείων, μείωση των ωρών διδασκαλίας της ελληνικής γλώσσας και αύξηση της αγγλικής, απαγόρευση βιβλίων που προέρχονταν από την Ελλάδα, απαγόρευση του ελληνικού εθνικού ύμνου και των εικόνων των ηρώων του 1821 ακόμα και τα μολύβια που είχαν άσπρο και μπλε χρώμα! Η περίοδος 1931-39 ήταν περίοδος στυγνής δικτατορίας, που ονομάστηκε παλμεροκρατία, από το όνομα του κυβερνήτη **Ρίτςμοντ Πάλμερ**.

Δύο γεγονότα επέδρασαν αρνητικά στο ηθικό του Κυπριακού λαού:

α) **Ένα μέρος της ελίτ της κοινωνίας συνεργάστηκε ανοιχτά με τους Άγγλους**, κατέλαβαν κυβερνητικά αξιώματα και τιμήθηκαν με το παράσημο του Τάγματος των Ιπποτών του βρετανικού στέμματος και με τον τίτλο του Sir(!)

β) Ενώ στην Ελλάδα το 1931 ο λαός διαδήλωνε για συμπαράσταση στους αδελφούς Κυπρίους, **ο πρωθυπουργός Ελ. Βενιζέλος όχι μόνο καταδικάζει την εξέγερση, αλλά απορρίπτει και το αίτημα της ένωσης**, προφανώς για να μη δυσαρεστήσει τους Άγγλους φίλους του: «...ζήτημα κυπριακό δεν υφίσταται μεταξύ της ελληνικής κυβερνήσεως και της αγγλικής. Υφίσταται μεταξύ της τελευταίας και των Κυπρίων... δυστυχώς, σήμερον εσημειώθησαν... εγκληματικά παρεκτροπαί, όπως επιθέσεις κατά του στρατού και της αστυνομίας και εμπρησμός του Διοικητηρίου της Λευκωσίας...» (ομιλία στη Βουλή στις 18/11/1931).

Σημειώνουμε επίσης τη στάση του Κομμουνιστικού Κόμματος Κύπρου. Αρχικά δεν είδε με ευνοϊκό μάτι την εξέγερση και δεν πήρε μέρος σ' αυτήν. Δύο μέρες μετά αναθεωρεί: «... Η μέχρι σήμερον ουδετερότητα που κράτησαν οι οργανώσεις του Κ.Κ. μέσα στην αντιιμπεριαλιστική εξέγερση των τελευταίων ημερών είναι επιβλαβής... γι' αυτό καταδικάζεται από την Κ.Ε.» (ανακοίνωση στις 23/10/1931). Η καθυστερημένη συμμετοχή του Κ.Κ. δεν του επέτρεψε να παίξει πρωταγωνιστικό ρόλο στην εξέγερση, παρότι στη συνέχεια υπέστη αναλογικά τις περισσότερες διώξεις και απαγορεύτηκε η λειτουργία του.

Ο **χαλκός** της μικρής Κύπρου, δυστυχώς, συνέβαλε σημαντικά στον επανεξοπλισμό της **ναζιστικής Γερμανίας** από το 1933 μέχρι τις παραμονές του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, σύμφωνα με τον ακαδημαϊκό και καθηγητή του Πανεπιστημίου του Μανχάιμ δρ. Χάιντς Ρίχτερ. Όπως αναφέρει στον Α' τόμο του βιβλίου του «Ιστορία της νήσου Κύπρου», που εκδόθηκε στα γερμανικά το φθινόπωρο του 2004, όλος ο χαλκός που παρήγε τότε η Κύπρος εξαγόταν, μέσω **αμερικανικής(!) εταιρείας**, που είχε τα δικαιώματα εκμετάλλευσης, στη ναζιστική Γερμανία, όπου χρησιμοποιείτο για κατασκευή πυρομαχικών (σφαιρών, οβίδων, χειροβομβίδων κλπ.) και άλλου στρατιωτικού υλικού. Ο Ρίχτερ εκτιμά πως ο κυπριακός χαλκός κάλυπτε πολύ πέραν του 50% των αναγκών του ναζιστικού καθεστώτος.

12) Από το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο μέχρι το 1954

Με την έναρξη του πολέμου και ιδίως μετά τις 28 Οκτωβρίου 1940, οπότε η Ελλάδα μπήκε στον πόλεμο, οι Κύπριοι θεωρούν υποχρέωσή τους να συμμετάσχουν στον αγώνα κατά του Άξονα και **30.000 Κύπριοι** (Έλληνες και «Τούρκοι») κατατάσσονται στο βρετανικό στρατό. (Να σημειωθεί ότι η Τουρκία στον πόλεμο κράτησε ουδέτερη στάση, δηλαδή οι «Τουρκοκύπριοι» δεν ευθυγραμμίστηκαν με την Τουρκία).

Το ΑΚΕΛ (μετεξέλιξη του Κ.Κ. από το 1941), στο πνεύμα της συνεργασίας μεταξύ Ρούσβελτ, Στάλιν και Τσόρτσιλ, όπως εκφράστηκε αμέσως μετά στις συμφωνίες Τεχεράνης,

Γιάλτας και Πότσταμ, που εξειδικεύτηκαν στην Ελλάδα με τις συμφωνίες Λιβάνου, Καζέρτας και Βάρκιζας (βλ. ΑΣΚΕ-2), έκανε στις 16/6/1943 έκκληση στα μέλη του να καταταγούν εθελοντές στον αγγλικό στρατό (!) και όχι να πάνε να πολεμήσουν στην Ελλάδα (όπως οι πρόγονοί τους το 1821), όπου δρούσε ο πανίσχυρος ΕΛΑΣ! Πράγματι 800 Κύπριοι κομμουνιστές κατατάχθηκαν στον αγγλικό στρατό και αποτέλεσαν το λεγόμενο Κυπριακό Σύνταγμα!

Κατά τη διάρκεια του πολέμου οι Βρετανοί υπόσχονται ότι με τη λήξη του πολέμου η Κύπρος θα ελευθερωθεί και θα ενωθεί με την Ελλάδα. “Fight for freedom”, τους έλεγαν, όταν τους προέτρεπαν να στρατολογηθούν στον αγγλικό στρατό. Τους παραπλανούσαν ότι, πολεμώντας για τη Βρετανία, είναι σαν να πολεμάνε για την Ελλάδα. Οι συνθήκες είναι ευνοϊκές, αφού και ο Χάρτης του ΟΗΕ (που τότε ιδρύθηκε) καθιέρωνε την αρχή της αυτοδιάθεσης για όλους τους λαούς. Όμως, όταν κυπριακή αντιπροσωπεία επισκέφτηκε το Λονδίνο το Δεκέμβρη του 1946 με το αίτημα της ένωσης, η Αγγλία αθέτησε την υπόσχεσή της και απέρριψε το αίτημα. Εν τω μεταξύ και ο (δεξιός) πρωθυπουργός της Ελλάδας **Κ. Τσαλδάρης** είχε σπεύσει να δηλώσει στις 6/7/1946: «Η Κύπρος δεν αποτελεί εθνικήν διεκδίκησιν της Ελλάδος».

Οι Άγγλοι αντιπροτείνουν ένα Σύνταγμα αυτοκυβέρνησης, που απορρίπτεται από τους Ελληνοκυπρίους. Τον Αύγουστο 1948 ο νέος πρωθυπουργός της Ελλάδας (κεντρώος) **Θ. Σοφούλης** δηλώνει πιστός στην υποτέλεια των προκατόχων του: «...δε χρειάζεται να συζητείται το Κυπριακό, γιατί κάτω από τις σημερινές συνθήκες θα προξενούσε σοβαρές ζημιές στις διεθνείς σχέσεις της Ελλάδος» (δηλ. στην Αγγλία).

Στις 3/10/1948 διοργανώνεται στη Λευκωσία παγκύπριο συλλαλητήριο σε ένδειξη διαμαρτυρίας για την απόρριψη από τους Άγγλους του αιτήματος της ένωσης. Αλλά οι ελληνικές κυβερνήσεις επιμένουν: Στις 20/6/1950 ο αντιπρόεδρος της κυβέρνησης **Γ. Παπανδρέου**, απαντώντας στο δήμαρχο Λευκωσίας **Θ. Δέρβη**, λέει: «Η Ελλάς σήμερα αναπνέει με δύο πνεύμονας, τον μεν αγγλικόν, τον δε αμερικανικόν και δι’ αυτό δεν ημπορεί λόγω του Κυπριακού να πάθει ασφυξίαν».

Αλλά οι Ελληνοκύπριοι επιμένουν. Στις 15/1/1950 η Κυπριακή Εκκλησία, ύστερα από πρωτοβουλία που ξεκίνησε το ΑΚΕΛ, διοργανώνει δημοψήφισμα με τη μορφή υπογραφών και το αίτημα της ένωσης υπογράφεται από 215.108 Ελληνοκυπρίους και Τουρκοκυπρίους, δηλ. το 95,7% όσων είχαν δικαίωμα ψήφου. Στο υπόλοιπο 4,3% συγκαταλέγονται και οι δημόσιοι υπάλληλοι, στους οποίους οι Βρετανοί απαγόρεψαν να υπογράψουν. **Είναι μια περίοδος που οι πολιτικές δυνάμεις, η Εκκλησία και όλοι οι φορείς της Κύπρου δρουν αγωνιστικά και ενωτικά και τα θετικά αποτελέσματα είναι σημαντικά, τόσο στο ποσοστό του δημοψηφίσματος, όσο και στην απήχηση που είχε το δημοψήφισμα στην Ελλάδα και στην παγκόσμια κοινή γνώμη.**

Μακάριος Γ'

Στις 4/2/1950 ο αρχιεπίσκοπος **Μακάριος Β'** ανακοινώνει το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος στο Βρετανό κυβερνήτη, που το απορρίπτει, δηλώνοντας ότι το ζήτημα της ένωσης είναι κλειστό. Ο πρωθυπουργός της Ελλάδας (κεντρώος) **Ν. Πλαστήρας** αρνείται να παραλάβει το αποτέλεσμα. Η κυπριακή αντιπροσωπεία το καταθέτει στον πρόεδρο της Ελληνικής Βουλής. Στη συνέχεια μεταβαίνει στο

Λονδίνο, όπου ο υπουργός Αποικιών δε δέχεται να τη συναντήσει. Έτσι μεταβαίνει στην Αμερική και υποβάλλει στη γραμματεία του ΟΗΕ το αποτέλεσμα του δημοψηφίσματος μαζί με την αίτηση εφαρμογής της αρχής της αυτοδιάθεσης.

Στις 20/10/1950, ύστερα από το θάνατο του Μακαρίου Β', αναλαμβάνει αρχιεπίσκοπος ο **Μακάριος Γ'**, που με την ισχυρή του προσωπικότητα και το ρόλο του Εθνάρχη θα ηγηθεί του αγώνα των Ελληνοκυπρίων στη γραμμή της αυτοδιάθεσης.

Επανειλημμένες προσπάθειες της Εθναρχίας να εγγραφεί το Κυπριακό ως θέμα συζήτησης στη Γ.Σ. του ΟΗΕ, συνεπικουρούμενες από μαχητικές και αιματηρές διαδηλώσεις στη Λευκωσία και την Αθήνα, αποτυγχάνουν και λόγω της διστακτικότητας των ελληνικών κυβερνήσεων, που δε θέλουν να δυσανεστήσουν τους Βρετανούς. [Οι Βρετανοί στην Ελλάδα ελέγχουν το παλάτι και πολλούς πολιτικούς.]

Όμως τα πράγματα διεθνώς αρχίζουν να αλλάζουν. Με το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου οι ΗΠΑ δεν εστιάζουν πλέον το ενδιαφέρον τους μόνο στην αμερικανική ήπειρο. Εκμεταλλεύονται την αδυναμία των αποικιακών δυνάμεων, της Βρετανίας, της Γαλλίας, της Ολλανδίας κ.ά. και προσπαθούν να προωθηθούν σε βάρος τους. Γι' αυτό διακριτικά ενισχύουν εθνικοαπελευθερωτικά κινήματα π.χ. Αιγύπτου, Ινδονησίας, προσέχοντας αφ' ενός να μη διασπάσουν τη δυτική συμμαχία (NATO), αφ' ετέρου τα κινήματα αυτά να μην πάρουν ανεξέλεγκτο αντιιμπεριαλιστικό χαρακτήρα, ώστε την κατάλληλη στιγμή να επιβάλουν στις χώρες αυτές την κυριαρχία τους. Το ίδιο έκαναν και στην Κύπρο, που τη θεωρούσαν απαραίτητη για την προώθησή τους στα πετρέλαια της Μ. Ανατολής, από τα οποία πριν τον πόλεμο ήλεγχαν μόνο το 14%, έναντι 80% των Βρετανών. [Τα ποσοστά αυτά έγιναν το 1955 65% και 30% αντίστοιχα.]

Έτσι στις 16/8/1954 η ελληνική κυβέρνηση του (αμερικανόφιλου και δεξιού) Παπάγου ζήτησε επιτέλους την εγγραφή του Κυπριακού στην ημερήσια διάταξη του ΟΗΕ, αφού πριν 4 μέρες προηγήθηκαν γενική απεργία και συλλαλητήρια στην Κύπρο, παρά την επαναφορά των αντιστασιαστικών νόμων από τους Άγγλους.

13) Ο αγώνας της ΕΟΚΑ και η δεσμευμένη ανεξαρτησία (1955-1960).

Παράλληλα με τις διπλωματικές προσπάθειες, από το 1952 άρχισαν οι προετοιμασίες για ένοπλη δράση στην Κύπρο. Επικεφαλής ετέθη ο συνταγματάρχης Γ. Γρίβας, με το ψευδώνυμο **Διγενής**, Κύπριος στην καταγωγή, που στη γερμανική κατοχή ήταν αρχηγός της διαβόητης οργάνωσης Χ, που ξεκίνησε για εθνικοαπελευθερωτικό αγώνα, ο οποίος εξετράπη αμέσως σε αντικομμουνιστικό, σε συνεργασία με τους Άγγλους.

Τώρα συνδέεται με τον αρχηγό του ΓΕΣ Κοσμά, δηλ. τον Παπάγο, δηλ. τους Αμερικανούς.

Γεώργιος Γρίβας

Τραγωδία! Ένας λαός, αποφασισμένος για νέες θυσίες στον ένοπλο αγώνα του για ένωση, έχει επικεφαλής έναν άνθρωπο συνδεδεμένο μ' αυτούς που θα αποδειχθούν στη συνέχεια οι κυριότεροι εχθροί της Κύπρου!

Ο ένοπλος αγώνας ξεκινάει στις 1/4/1955 με προκήρυξη της ΕΟΚΑ, που υπογράφει ο αρχηγός της Διγενής και κυκλοφορεί ευρύτατα στην Κύπρο. Φλογερό το περιεχόμενό της για αποτίναξη του αγγλικού ζυγού και ελευθερία. Εμφανής, επίσης, η προσπάθεια

του Γρίβα να προσδώσει αντικομμουνιστικό και αντιτουρκικό χαρακτήρα στην οργάνωσή του, προσφέροντας διπλή υπηρεσία στους εχθρούς της Κύπρου. Άλλωστε ποτέ δεν έκρυψε τις πολιτικές του φιλοδοξίες.

Το ΑΚΕΛ, αντί να συμμετάσχει μαζικά στον ένοπλο αγώνα και να εξουδετερώσει τις διασπαστικές επιδιώξεις του Γρίβα, δηλώνει αντίθετο στην ΕΟΚΑ και το ΚΚΕ καταγγέλλει (και ουσιαστικά καταδίδει) το Γρίβα (ο «ψευτοδιγενής», «τρακατρούκας»). Έτσι η διάσπαση βαθαίνει. Στελέχη του ΑΚΕΛ (π.χ. Βάσος Λυσσαρίδης) διαφωνούν και συμμετέχουν μαζικά στον ένοπλο αγώνα. Μετά την αντικατάσταση του Ζαχαριάδη το ΚΚΕ και το ΑΚΕΛ αλλάζουν γραμμή και καλούν (Φλεβάρης 1957) τους Κυπρίους αγωνιστές να συνεχίσουν «ακλόνητοι τον αγώνα που διευθύνουν οι πατριωτικές οργανώσεις ΕΟΚΑ».

ΑΚΕΛ, Εθναρχία και

θέση: «Η πολύ βιαστική και έλλειψη ψυχραιμίας μας δώσαμε στην «ψευτοδιγενήδες»,

Το Μάη του 1957 η Κ.Ε. του ΑΚΕΛ πήρε σαφή ανακοίνωση του Π.Γ. τον Απρίλη του 1955 ήταν μια αψυχολόγητη ενέργεια, που πρόδιδε σύγχυση και Οι χαρακτηρισμοί που σε ανακοινώσεις και άρθρα **ΕΟΚΑ** και στους αγωνιστές της, αποκαλώντας τους «τραμπούκους», «βαρελότα», «τρακατρούκες» κ.λπ., ήταν προκλητικοί και σεκταριστικοί και δεν εξυπηρετούσαν καθόλου την εθνική μας υπόθεση και την ενότητα του λαού. Για τη διάπραξη αυτών των σοβαρών σεκταριστικών λαθών η κεντρική ηγεσία του κόμματος, ιδιαίτερα ο κεντρικός καθοδηγητικός πυρήνας, φέρει την πιο βαρεία ευθύνη.» Είναι πάντως αργά, γιατί το ρήγμα στο εσωτερικό μέτωπο έχει ήδη επέλθει.

Ο Μακάριος ήταν πατριώτης και συμμετείχε στις προετοιμασίες του ένοπλου αγώνα. Είναι ο εκφραστής της πολιτικής της Κυπριακής Εκκλησίας, που είχε παράδοση πολιτικής αυτονομίας (από τα προνόμια που απέκτησε επί τουρκοκρατίας) και μεγάλη περιουσία, για να στηρίξει αυτή την πολιτική. Κινήθηκε, λοιπόν, μέσα σ' ένα συντηρητικό ιδεολογικό πλαίσιο, δεν εργάστηκε στην κατεύθυνση της ενότητας στα λαϊκά στρώματα Ελληνοκυπρίων και «Τουρκοκυπρίων» (όπως μόνο το ΑΚΕΛ έκανε), αφήνοντας ελεύθερο το πεδίο στο Ραούφ Ντενκτάς για την προβοκατόρικη δράση του. Ταυτόχρονα, η ισχυρή του προσωπικότητα και η μεγάλη αγάπη του λαού προς αυτόν του επέτρεπαν να έχει και προσωπικές πολιτικές φιλοδοξίες, που ίσως υπερέβαιναν τα όρια της Κύπρου. Έτσι η πολιτική του ήταν αντιφατική, αλλά γενικά πιο πατριωτική από την πολιτική των ξενόδουλων κυβερνήσεων Καραμανλή.

Την ίδια νύχτα που κυκλοφόρησε η πρώτη προκήρυξη της ΕΟΚΑ (1/4/1955) έγιναν στη Λευκωσία επιθέσεις αγωνιστών κατά του κρατικού ραδιοφωνικού σταθμού, του γραφείου παιδείας, της αρχιγραμματείας, στρατιωτικών στόχων κλπ, που επεκτάθηκαν και στις άλλες πόλεις, συνοδευόμενες από μαθητικές διαδηλώσεις και απεργίες στα εκτελούμενα στρατιωτικά

έργα.

Οι Άγγλοι αναγκάστηκαν να περιφράξουν τους χώρους που διέμεναν και η

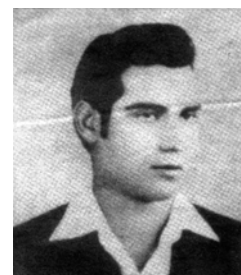
Μιχάλης Κουτσόφτας
ετών 21

Ανδρέας Παναγίδης
ετών 22

Στέλιος Μαυρομμάτης
ετών 24

Γρ. Αυξεντίου
ετών 29

Ευαγ. Παλληκαρίδης
ετών 19

Κύπρος απέκτησε όψη στρατοπέδου. Στις 26/11/1955 κηρύσσουν το νησί σε κατάσταση έκτακτης ανάγκης και θεσπίζουν κανονισμούς χειρότερους της παλμεροκρατίας. Στις 9/3/1956 συλλαμβάνεται ο Μακάριος με 3 συνεργάτες του και εξορίζεται στις Σεύχελς, γίνεται κατάληψη του αρχιεπισκοπικού μεγάρου και κατάσχεση των αρχείων. Ο λαός αντιδρά με παγκύπρια απεργία, που νεκρώνει το νησί.

Στις 15/12/1955 σκοτώνονται σε μάχη ο αγωνιστής **Χαράλαμπος Μούσκος** και ένας Βρετανός. Στις 10/5/1956 απαγχονίζονται από τους Βρετανούς ο **Μιχάλης Καραολής** και ο **Ανδρέας Δημητρίου**, στις 9/8/1956 ο **Ανδρέας Ζάκος**, ο **Χαρίλαος Μιχαήλ** και ο **Ιάκωβος Πατάτσος**, στις 21/9/1956 ο **Μιχάλης Κουτσόφτας**, ο **Ανδρέας Παναγίδης** και ο **Στέλιος Μαυρομμάτης**, στις 14/3/1957 ο **Ευαγόρας Παλληκαρίδης**, ενώ στις 3/3/1957 σκοτώνεται σε σπήλαιο στο Τρόδος ο **Γρηγόρης Αυξεντίου**, αφού πολέμησε μόνος του επί 10 ώρες εναντίον εξήντα Άγγλων στρατιωτών(!)

Εν τω μεταξύ ο Ραούφ Ντενκτάς, ανώτατος υπάλληλος της βρετανικής αποικιακής δικαστικής εξουσίας (έφτασε στο βαθμό του γενικού εισαγγελέα), με την καθοδήγηση και την κάλυψη των Άγγλων και την υποστήριξη της Τουρκίας οργανώνει την τρομοκρατική οργάνωση **TMT**, που δολοφονεί δεκάδες Ελληνοκυπρίους, πυρπολεί ναούς και καταστήματα και τρομοκρατεί τους Τουρκοκυπρίους, τους οποίους εξαναγκάζει να ευθυγραμμισθούν με την έξαλλη πολιτική του.

Μιχάλης Καραολής
ετών 23

Ανδρέας Δημητρίου
ετών 22

Ανδρέας Ζάκος
ετών 25

Ιάκωβος Πατάτσος
ετών 22

Χαρίλαος Μιχαήλ
ετών 22

Ύστερα από δύο αποτυχημένες προσπάθειες, στις 22/2/1957 η Γ.Σ. του ΟΗΕ συζητά το Κυπριακό και με 72 ψήφους υπέρ και 2 αποχές εύχεται λύση «σύμφωνα με τις αρχές και τους σκοπούς του Χάρτη των Ην. Εθνών». Νέα απόφαση το Δεκέμβριο του 1957 επιβεβαιώνει την προηγούμενη και ζητεί σαφώς την αυτοδιάθεση της Κύπρου (31 υπέρ, 23 κατά, 24 αποχές). **Όλοι οι σύμμαχοι της Ελλάδας ψηφίζουν εναντίον της!**

Το ενωτικό κίνημα στην Ελλάδα φουντώνει. Στην Αθήνα τρεις διαδηλωτές σκοτώνονται από την αστυνομία. Ο αναπληρωτής του Μακαρίου, μητροπολίτης Κιτίου Άνθιμος, κατηγορεί ανοιχτά τον υπουργό εξωτερικών Θεοτόκη ως «φίλαγγλο» και ζητεί την παραίτησή του. Ο Θεοτόκης παραιτείται (Μάιος 1956) και τη θέση του παίρνει ο, επίσης φίλαγγλος, Ευάγγελος Αβέρωφ.

Εν τω μεταξύ τον Απρίλιο του 1957 ελευθερώνεται ο Μακάριος και αρχίζει νέος γύρος διαπραγματεύσεων. Η στάση του Μακαρίου γίνεται τώρα πιο συμβιβαστική. Το Γενάρη του 1958, ενώ η ΕΟΚΑ έχει περιορίσει τη δράση της εναντίον των Άγγλων, άνθρωποι του Γρίβα εκτελούν στελέχη του ΑΚΕΛ, παρά τις αντιδράσεις όλων των ελληνικών κομμάτων. Το ίδιο

επαναλαμβάνεται το Μάιο και τον Αύγουστο. Στην Κύπρο άνθρωποι που έζησαν κοντά στο **Γρ. Αυξεντίου** ισχυρίζονται ότι ο ήρωας της ΕΟΚΑ είχε διαφωνήσει κάθετα με τις **εκτελέσεις των αριστερών**. Κάποιοι, μάλιστα, φτάνουν στο σημείο να πουν ότι ο Γρίβας καθόλου δε λυπήθηκε για το θάνατο του Αυξεντίου.

Την άνοιξη του 2005 η κυπριακή Βουλή των Αντιπροσώπων αποφάσισε ομόφωνα να διορίσει ειδική επιτροπή, που να διερευνήσει τις εκτελέσεις 23 αριστερών, με σκοπό να αποκατασταθεί η μνήμη όσων εκτελέστηκαν άδικα.

Το Σεπτέμβριο 1958 η TMT του Ντενκτάς δολοφονεί Τουρκοκύπριους αριστερούς. Η ενότητα των δύο κοινοτήτων δε συμφέρει ούτε τους Αμερικανούς ούτε τους Βρετανούς.

Οι ΗΠΑ από το Νοέμβριο του 1956 επιθυμούν ή αυτοκυβέρνηση της Κύπρου στα πλαίσια της Βρετανικής Κοινοπολιτείας ή ανεξάρτητο κράτος. Οι Βρετανοί θέλουν τη διχοτόμηση. Οι ΗΠΑ πιέζουν τη Βρετανία να βρεθεί λύση. Όλοι βιάζονται, γιατί φοβούνται την ανάπτυξη ουδετερόφιλων τάσεων σε Ελλάδα και Κύπρο.

Έτσι οι διαπραγματεύσεις καταλήγουν στις συμφωνίες Ζυρίχης και Λονδίνου, που υπογράφονται από 5 μέρη: Βρετανία, Ελλάδα, Τουρκία, Ελληνοκύπριους και «Τουρκοκύπριους» (19/2/1959). Ο Μακάριος υπογράφει, παρότι προβάλλεται στον τύπο ότι έχει αντιρρήσεις. Η Κύπρος απέκτησε μια ανεξαρτησία με όρους, που συνέβαλαν στην τραγωδία του 1974. Ο Καραμανλής γι' αυτή την ημέρα, που διέπραξε μια από τις χειρότερες προδοσίες του Ελληνισμού, είπε ότι «ανήκει εις τας ευτυχεστέρας της ζωής μου». Ο Μακάριος συμπλήρωσε: «Η επιτευχθείσα συμφωνία θέτει τα θεμέλια αρίστης και οριστικής λύσεως του Κυπριακού», δήλωση με πολλαπλή ερμηνεία.

Στην 1/3/1959 ο Μακάριος επιστρέφει στην Κύπρο, όπου του γίνεται ενθουσιώδης υποδοχή. Στις 13/12/1959 γίνονται εκλογές και αναδεικνύεται Πρόεδρος ο Μακάριος και Αντιπρόεδρος ο Φαζίλ Κιουτσούκ. Στις 31/7/1960 και 7/8/1960 γίνονται χωριστές εκλογές για την ανάδειξη των μελών των δύο κοινοτικών συνελεύσεων. Στις 16/8/1960 ο τελευταίος Βρετανός κυβερνήτης παραδίδει την εξουσία και την επομένη αναχωρεί από την Κύπρο. Ανακηρύσσεται η Κυπριακή Δημοκρατία και ορκίζεται η πρώτη κυβέρνηση από 7 Έλληνες και 3 Τούρκους.

14) Από την «ανεξαρτησία» μέχρι την 21^η Απριλίου (1960-1967)

Όπως ήταν φυσικό, το Σύνταγμα της Κυπριακής Δημοκρατίας αποδείχτηκε ανεφάρμοστο. Ο Μακάριος δεν μπορούσε να κυβερνήσει, γιατί σ' όλα τα ζωτικά ζητήματα, π.χ. φορολογικό, ο αντιπρόεδρός του ασκούσε βέτο. Έτσι στις 30/11/1963 προτείνει στον αντιπρόεδρό του Φ. Κιουτσούκ τροποποίηση του Συντάγματος σε 13 σημεία.

Αλλά οι Τούρκοι δεν ήθελαν να λειτουργήσει το κράτος. Από το Μάιο του 1960 είχε ανατραπεί στην Τουρκία με πραξικόπημα η πολιτική κυβέρνηση Μεντερές και ανέλαβαν οι στρατιωτικοί, που επενέβαιναν ωμά στην Κύπρο, για να καλλιεργήσουν το μίσος και τη διχοτόμηση του νησιού.

Οι Τούρκοι τουλάχιστον από τον Σεπτέμβριο του 1963 επιδιώκουν ένταση, αναταραχές, θύματα, ώστε να δικαιολογήσουν μια de facto διχοτόμηση. Έχει αποκαλυφθεί έγγραφο από 14/9/1963 με τις υπογραφές Κιουτσούκ και Ντενκτάς, που δείχνει ότι όσα έγιναν στα

«ματωμένα Χριστούγεννα 1963» ήταν μέρος τουρκικού σχεδίου, προφανώς με υπόδειξη των Άγγλων.

Τα 13 σημεία του Μακαρίου ήρθαν να επιβαρύνουν την κατάσταση. Ενώ οι προτάσεις του ήταν λογικές και επιβεβλημένες, έγιναν σε ακατάλληλη στιγμή, όταν οι Άγγλοι και οι Τούρκοι επεδίωκαν την ένταση και όταν στην Αθήνα υπήρχε πολιτική κρίση.

Αποκαλύφθηκε ότι ο Μακάριος προχώρησε στην πρόταση αυτή με την ενθάρρυνση του Άγγλου Υπάτου Αρμοστή ο οποίος είχε κάνει και ιδιόχειρες διορθώσεις! Δηλαδή, οι Άγγλοι στο παρασκήνιο έκαναν ό,τι μπορούσαν για να φέρουν τη σύγκρουση.

Από τις 20/12/1963 τυχαία γεγονότα πυροδοτούν εκτεταμένες ταραχές με πολλούς νεκρούς και τραυματίες. Η ΤΟΥΡΔΥΚ, ενισχυμένη με τις άρτια εξοπλισμένες συμμορίες του Ντενκτάς, εγκαταλείπει τους στρατώνες της, αναπτύσσεται κατά μήκος της οδού Κυρήνειας-Λευκωσίας, με βάση ειδικό στρατιωτικό σχέδιο, που προοιωνίζει τον Αττίλα, ώστε στην προετοιμαζόμενη από τότε τουρκική εισβολή τα τουρκικά στρατεύματα να έφθαναν απρόσκοπτα στη Λευκωσία. Καταλαμβάνει τις βόρειες συνοικίες της Λευκωσίας και σχηματίζει 6 μεγάλους θύλακες, όπου συγκεντρώνονται οι Τουρκοκύπριοι των μικτών χωριών, συνολικής έκτασης 450 τετραγωνικών χιλιομέτρων, όσο το 1/20 του νησιού, όπου οργανώνουν τη «διοίκησή» τους. Οι πρωταίτιοι του αίματος Βρετανοί, επεμβαίνουν ως «ειρηνοποιοί» και εφαρμόζουν το παλιό τους σχέδιο, τη χάραξη της «πράσινης γραμμής», που χωρίζει τους δύο τομείς της Λευκωσίας. **Είναι η πρώτη de facto διχοτόμηση.**

Η Τουρκία απειλεί από τότε με εισβολή και ζητεί την ανάμειξη των ΗΠΑ. Η ΕΣΣΔ με διακοίνωσή της κάνει γνωστό ότι «δε θα παραμείνει αδιάφορη σε περίπτωση τουρκικής εισβολής και οποιασδήποτε ξένης επέμβασης στα εσωτερικά της Κύπρου με οποιοδήποτε πρόσχημα ή μορφή».

Ο Κιουτσούκ στις 30/12/1963 ανακοινώνει ότι δε θεωρεί πλέον τον εαυτό του αντιπρόεδρο της Κυπριακής Δημοκρατίας. Οι Τουρκοκύπριοι αποχωρούν ομαδικά από το Υπουργικό Συμβούλιο, τη Βουλή, τις Δημόσιες Υπηρεσίες, τους κρατικούς και ημικρατικούς οργανισμούς και αρχίζουν να οργανώνουν τη δική τους καθαρά τουρκοκυπριακή διοίκηση με επικεφαλής τον Κιουτσούκ. Οι Τούρκοι από τότε δεν κρύβουν τα διχοτομικά τους σχέδια. Αυτό που κρύβουν είναι ότι η διχοτόμηση αποτελεί ένα βήμα για τον τελικό τους στόχο, που είναι η προσάρτηση ολόκληρης της Κύπρου.

Τότε προωθείται το απαράδεκτο αμερικανοβρετανικό σχέδιο Σάντις-Μπολ, που η Αθήνα το συζητεί και ο Μακάριος το απορρίπτει. Ακολουθούν τα επικίνδυνα σχέδια Άτσεσον, που απορρίπτονται τόσο από το Μακάριο όσο, τελικά, και από τον Γ. Παπανδρέου. Είναι η πρώτη φορά που οι ΗΠΑ εμφανίζονται στο προσκήνιο του Κυπριακού.

Στην Ελλάδα το Νοέμβριο του 1963 είχε εκλεγεί με σχετική πλειοψηφία κυβέρνηση της Ένωσης Κέντρου υπό τον **Γ. Παπανδρέου**, που το Φεβρουάριο 1964 επανεκλέγεται θριαμβευτικά με απόλυτη πλειοψηφία. Η στάση της Ελλάδας γίνεται σχετικά πιο δυναμική. Το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ με ψήφισμά του στις 4/3/1964 προσπαθεί να αποκαταστήσει την ομαλότητα και η Τουρκία αντιδρά με νέες απειλές.

Από το Φεβρουάριο 1964 ο Μακάριος δημιουργεί Εθνική Φρουρά και ιδρύει υπουργείο Εθνικής Άμυνας. Το δυστύχημα είναι ότι κλήθηκε πάλι ο Γρίβας και ανέλαβε διοικητής του «Ειδικού Μικτού Επιτελείου Κύπρου». Από τον Απρίλιο 1964 ύστερα από συνεννόηση Γ.

Παπανδρέου - Μακαρίου αρχίζει μυστική αποστολή ανδρών του ελληνικού στρατού στην Κύπρο, που ταξιδεύουν με πλαστά ταξιδιωτικά έγγραφα, με ψευδώνυμα από τον κυπριακό τηλεφωνικό κατάλογο, συγκροτούν μian αξιόμαχη **μεραρχία 8.000 ανδρών**, που, μαζί με την Εθνική Φρουρά, δημιουργούν ένα αίσθημα ασφάλειας στους Ελληνοκυπρίους και καθιστούν πολύ δύσκολη μια τουρκική επέμβαση. Η μεραρχία αποτελούσε, βέβαια, και ένα μέσο πίεσης της ελληνικής κυβέρνησης προς την κυπριακή.

Αρχές Αυγούστου 1964 δυνάμεις του Γρίβα επιτίθενται στον τουρκοκυπριακό θύλακα **Μανσούρας - Κοκκίνων** και προκαλούν επέμβαση της Τουρκίας, που βομβαρδίζει από τον αέρα όλη την περιοχή της Τηλλυρίας και κινεί απειλητικά 6 πολεμικά πλοία προς τις ακτές της Κύπρου. Απειλείται ελληνοτουρκικός πόλεμος. Με επέμβαση του Συμβουλίου Ασφαλείας δεν υπήρξε συνέχεια.

Εν τω μεταξύ, επειδή ο Μακάριος είχε απορρίψει τα σχέδια Σάντις-Μπολ και Άτσεσον, οι Αμερικανοί αποφασίζουν τον παραμερισμό του. Ο Γρίβας και πολλοί Ελλαδίτες αξιωματικοί [κατά σύμπτωση(!) οι περισσότεροι πραξικοπηματίες της 21^{ης} Απριλίου είχαν περάσει από την Κύπρο] υπονομεύουν το Μακάριο, εμφανίζονται ως υπέρμαχοι της ένωσης με την Ελλάδα, ενώ στην πράξη με τις ενέργειές τους όχι μόνο δε προωθούν την ένωση, αλλά παίζουν το παιχνίδι των Αμερικανών και της Τουρκίας. Όπως προαναφέραμε, οι απλοί άνθρωποι Ελληνοκύπριοι και «Τουρκοκύπριοι» είχαν πολύ ζεστές σχέσεις μεταξύ τους. **Πολλοί πρόγονοι των «Τουρκοκυπρίων» ήσαν Έλληνες χριστιανοί**, που επί Τουρκοκρατίας άλλαξαν θρησκεία, μη μπορώντας ν' αντέξουν τα βασανιστήρια. Ήσαν οι λεγόμενοι **Λινοβάμβακοι**. Οι «Τουρκοκύπριοι» μιλούν πολύ καλά την κυπριακή διάλεκτο, τόσο καλά, ώστε δεν ξεχωρίζουν από τους Ελληνοκύπριους. Έχουν τα ίδια έθιμα, π.χ. λιβανίζουν (με ελιά), συνεορτάζουν τα Χριστούγεννα, βάζουν αυγά το Πάσχα! Πουθενά αλλού στον κόσμο μουσουλμάνοι δεν έχουν αυτά τα έθιμα. Πολλοί «Τουρκοκύπριοι», προσπαθώντας να θεραπεύσουν αρρώστους συγγενείς τους, έκαναν τάματα σε αγίους του χριστιανισμού! Μέχρι το 1964 στις κοινωνικές εκδηλώσεις (γάμους κ.λπ.) ήταν προσκεκλημένο όλο το χωριό, οι Ελληνοκύπριοι καλούσαν τους «Τουρκοκυπρίους» και αντιστρόφως. Στο σχολείο κάθονταν στο ίδιο θρανίο. Μετά το 1964 χωρίστηκαν τα χωριά σε αμιγώς ελληνικά και τούρκικα και, με τις απειλές και την προπαγάνδα των ανθρώπων του Ντενκτάς και ύστερα από τα αιματηρά επεισόδια, οι «Τούρκοι» άρχισαν να μισούν όλο και περισσότερο τους Έλληνες.

Η διαφορετικότητα των «Τουρκοκυπρίων» από τους Τούρκους φαίνεται και από το μίσος που τρέφουν κατά των εποίκων. Μετά τον Αττίλα, αφού οι «Τουρκοκύπριοι» πρόσφυγες εγκαταστάθηκαν στα σπίτια των Ελληνοκυπρίων προσφύγων, κατέστρεφαν τα υπόλοιπα σπίτια, για να αποθαρρύνουν την έλευση εποίκων από την Τουρκία!

Τον Ιούλιο 1965 ο βασιλιάς ανατρέπει την εκλεγμένη από το λαό κυβέρνηση του Γ. Παπανδρέου και επί 2 σχεδόν χρόνια οι βασιλικές κυβερνήσεις Νόβα, Τσιριμώκου, Στεφανόπουλου και Παρασκευόπουλου ευθυγραμμίζονται με τις αγγλοαμερικανικές υποδείξεις και πολεμούν το Μακάριο. Ο Μακάριος έχει κάνει άνοιγμα προς τις ανατολικές χώρες για προμήθεια πολεμικού υλικού. Φτάνουν ρωσικά αντιαεροπορικά πυροβόλα και τορπιλάκατοι, αλλά όχι και οι πύραυλοι, που παραμένουν στην Αίγυπτο κατόπιν αμερικανικών και ελλαδικών πιέσεων. Τα τσεχοσλοβάκικα όπλα, που έφτασαν στη Λεμεσό το Νοέμβριο 1966 για να εξοπλίσουν την κυπριακή αστυνομία (αφού την Εθνική Φρουρά ήλεγχε πλέον η ελληνική

κυβέρνηση), αντί να φτάσουν στον προορισμό τους παραδόθηκαν στην ειρηνευτική δύναμη του ΟΗΕ !

Εν τω μεταξύ οι Αμερικανοί, με αιχμή του δόρατος το Ισραήλ, ετοιμάζονται για μεγάλη επέμβαση στη Μ. Ανατολή, με σκοπό να ανατρέψουν ή να υποτάξουν τα αραβικά καθεστώτα που ακολουθούσαν ανεξάρτητη γραμμή και να ελέγξουν πλήρως τα πετρέλαια. Το τρίγωνο Ελλάδα - Κύπρος - Τουρκία έχει τεράστια σημασία. Στην Τουρκία ελέγχουν την κατάσταση. Στην Ελλάδα πρόκειται να γίνουν εκλογές στις 28/5/1967 και προβλέπεται θριαμβευτική επάνοδος του Γ. Παπανδρέου. Στις 21/4/1967 η χούντα του Παπαδόπουλου, όλοι πράκτορες της CIA για πολλά χρόνια, επιβάλλει στρατιωτική δικτατορία.

15) Η διαρκής προδοσία της χούντας (1967-1974)

Η χούντα ανέλαβε την υποχρέωση να δολοφονήσει το Μακάριο και να προωθήσει τη λύση του Κυπριακού που επιθυμούσαν οι Αμερικανοί προστάτες της. Έρχεται σε διμερή συνεννόηση με την τουρκική κυβέρνηση, αγνοώντας την κυπριακή (φιάσκο συνομιλιών Έβρου 9/9/1967). Στις 15/11/1967 δυνάμεις του Γρίβα επιτίθενται στο τουρκικό χωριό **Κοφίνου** και σφαγιάζουν αναίτια κατοίκους του, με αποτέλεσμα να δικαιολογηθούν οι εξελίξεις που ακολουθούν. Οι Τούρκοι απαιτούν την απόσυρση της Ελληνικής Μεραρχίας, οι Αμερικανοί υποστηρίζουν το αίτημα, **η Μεραρχία αποσύρεται** (μαζί με το Γρίβα) και αμέσως ανακηρύσσεται η «Τουρκοκυπριακή Προσωρινή Διοίκηση», όχι ως μειονότητα ή κοινότητα, αλλά ως οργανωμένη αυτοδύναμη πολιτική οντότητα. Από το Μακάριο είχαν ζητήσει τη διάλυση και της Εθνικής Φρουράς, αλλά ο Μακάριος αρνήθηκε.

Η χούντα οργανώνει στην Κύπρο το «Εθνικό Μέτωπο» στα τέλη του 1968, που το Μάιο του 1970 δίνει τη θέση του στην ΕΟΚΑ Β'. Το «Εθνικό Μέτωπο» οργανώνει επιθέσεις εναντίον κυβερνητικών στόχων, προσπαθεί να ανατινάξει το κτίριο της Βουλής, να δολοφονήσει τον αρχηγό της αστυνομίας και το διευθυντή του Γραφείου Πληροφοριών, να απαγάγει υπουργούς κ.λπ.

Στις 8/3/1970 το «Εθνικό Μέτωπο» επιχειρεί δολοφονική απόπειρα κατά του Μακαρίου, με σειρά πυροβολισμών κατά του ελικοπτερου του. Ο προσωπικός υπασπιστής του Μακαρίου ήταν πράκτορας της χούντας και ήταν τουλάχιστον σε γνώση του η απόπειρα. Ο Μακάριος σώζεται, ο πιλότος τραυματίζεται βαριά.

Η συνομωσία κατά του Μακαρίου είχε εξελιχθεί σε τρία επίπεδα: α) πολιτικό, με επικεφαλής τον Κληρίδη, β) στρατιωτικό, με την ΕΟΚΑ Β', την Εθνική Φρουρά και τους Ελλαδίτες αξιωματικούς και γ) εκκλησιαστικό, με τους τρεις μητροπολίτες, όργανα της χούντας, που καθαίρεσαν το Μακάριο(!) και τους οποίους στη συνέχεια καθαίρεσε ο Μακάριος, συγκαλώντας Μείζονα Σύνοδο. Ο Μακάριος εξακολουθεί να έχει την υποστήριξη της συντριπτικής πλειοψηφίας του κυπριακού λαού, όπως έδειξαν και οι εκλογές της 8/2/1973.

Ο Γρίβας από τον Αύγουστο του 1971 έχει επιστρέψει μυστικά στην Κύπρο και καθοδηγεί την ΕΟΚΑ Β', που με τη δράση της υπονομεύει και αποσυνθέτει τον κυπριακό κρατικό μηχανισμό. Η ελληνική κυβέρνηση, ενώ προς τους Έλληνες υποδύεται την υπερπατριωτική, στις συνομιλίες με τους Τούρκους είναι πλήρως ενδοτική. Στις 7/10/1973 γίνεται νέα δολοφονική απόπειρα κατά του Μακαρίου και ακολουθούν άλλες εγκληματικές ενέργειες.

Εν τω μεταξύ στους κόλπους της χούντας υποβόσκει αντίθεση ανάμεσα στην ομάδα Παπαδόπουλου, που ακολουθεί μια πιο προσεκτική γραμμή απέναντι στο Μακάριο, και την ομάδα του Ιωαννίδη, που η γραμμή της είναι έξαλλη.

Η εξέγερση του Πολυτεχνείου (17/11/1973) έχει ως αποτέλεσμα να ανατρέψουν οι Αμερικανοί τον Παπαδόπουλο και να επιβάλουν το νέο εκλεκτό τους, τον Ιωαννίδη. Είναι η αρχή του τέλους για ολόκληρη τη χούντα, με την Κύπρο να πληρώνει βαρύ τίμημα. Ο Ιωαννίδης, αν και μικρόνους και παράφρων, αν και δεν έχει κάποιο σημαντικό αξίωμα, εξουσιάζει τους πάντες, είτε γιατί ξέρουν ότι είναι ο άνθρωπος των Αμερικανών, είτε γιατί πιστεύουν τις ανοησίες του για τη ... Μεγάλη Ελλάδα(!), είτε γιατί ελέγχει τις μεταθέσεις και τις προαγωγές! Οι τραγικές συνέπειες της εξάρτησης.

Από 19-23/11/73 πραγματοποιείται στη Ρώμη μυστικό «σεμινάριο» για το Κυπριακό, με εντολή του Κίσινγκερ και χρηματοδότη το Σάχη της Περσίας! Συμμετέχουν συνολικά 20 άτομα, υπό την εποπτεία του Σάιρους Βανς. Τις δύο κοινότητες της Κύπρου εκπροσωπούν οι Κληρίδης-Ντενκτάς και την Ελλάδα, όχι κάποια μέλη της τότε κυβέρνησης, αλλά οι Αβέρωφ και Μπίτσιος, που έγιναν υπουργοί Άμυνας και Εξωτερικών μετά τη μεταπολίτευση! Οι συζητήσεις γίνονται στο πνεύμα των ιδεών Γκάλι και του σχεδίου Ανάν, που θα ακολουθήσουν. Ο Βανς προειδοποιεί ότι, αν δεν υπάρξει πολιτική λύση, τότε θα υπάρξει στρατιωτική λύση και ότι οι ΗΠΑ δε θα σταματήσουν μια ενδεχόμενη τουρκική εισβολή!

Στις 27/1/1974 πεθαίνει στη Λευκωσία ο Γρίβας και ο Ιωαννίδης θέτει την ΕΟΚΑ Β' υπό τον άμεσο έλεγχό του. Ο Μακάριος βλέπει ότι οι Ελλαδίτες αξιωματικοί τον υπονομεύουν συνεχώς και ζητεί από τον «πρόεδρο» της χούντας Γκιζίκη την αποχώρησή τους.

16) «Αφροδίτη» και «Αττίλας»

Αντί για απάντηση, τα όργανα της χούντας και οι Κύπριοι συνεργάτες τους στις 15/7/1974 εξαπολύουν πραξικόπημα (σχέδιο «Αφροδίτη»), αποσπώντας δυνάμεις και από την περιοχή της Κυρήνειας, πυρπολούν το προεδρικό μέγαρο, επιτίθενται κατά της αρχιεπισκοπής και κυβερνητικών κτιρίων και προσπαθούν να δολοφονήσουν το Μακάριο. Ο Μακάριος διαφεύγει και μέσω Πάφου, βρετανικών βάσεων, Μάλτας και Λονδίνου φθάνει στη Ν. Υόρκη, όπου στις 19/7/1974 καταγγέλλει στο Συμβούλιο Ασφαλείας την παραβίαση της ανεξαρτησίας και της κυριαρχίας της Κύπρου από τη χούντα του Ιωαννίδη.

Η συνομωσία προέβλεπε ότι θα δολοφονηθεί ο Μακάριος και τη θέση του θα καταλάβει, σύμφωνα με το Σύνταγμα, ο πρόεδρος της Βουλής Γλ. Κληρίδης. Επειδή ο Μακάριος διασώθηκε, κανείς δε δεχόταν να γίνει πρόεδρος και η χούντα τοποθέτησε το Νίκο Σαμψών. Το κράτος της Κυπριακής Δημοκρατίας είχε διαλυθεί. **Η χούντα έκανε ό,τι ακριβώς χρειαζόταν η Τουρκία, ώστε να εισβάλει χωρίς εμπόδια στην Κύπρο.** Από τις 20 έως 22/7/1974 ισχυρές τουρκικές δυνάμεις αποβιβάζονται στις βόρειες ακτές της Κύπρου, κοντά στην Κυρήνεια, και δημιουργούν προγεφύρωμα (σχέδιο «Αττίλας Ι»).

Όσα έπραξε η χούντα δεν ήταν μόνο πολιτικά ή στρατιωτικά λάθη. Το χειρότερο που έκανε δεν ήταν ότι έθεσε τη μανία της κατά του Μακαρίου υπεράνω της ασφάλειας της Κύπρου. Τα συγκεκριμένα γεγονότα, που αναφέρουμε παρακάτω και μαρτυρούνται από τους αξιωματικούς της χούντας που υπηρετούσαν τότε στην Κύπρο και όλους τους άλλους μάρτυρες στις καταθέσεις τους στην Εξεταστική Επιτροπή της Βουλής (1986-87), καταγράφονται στα

πρακτικά της Επιτροπής, δεν αμφισβητήθηκαν από κανέναν και δεν αφήνουν καμιά αμφιβολία ότι η ηγεσία της χούντας συνεργάστηκε με τους Αμερικανούς, τους Άγγλους και τους Τούρκους, για να γίνει ό,τι έγινε στην Κύπρο.

- Μέρες πριν την εισβολή οι Τούρκοι συγκέντρωναν στη Μερσίνα (απέναντι από την Κύπρο) ισχυρότατες στρατιωτικές δυνάμεις και αποβατικά πλοία. Το Γενικό Επιτελείο Εθνικής Φρουράς (ΓΕΕΦ) της Κύπρου είχε άριστες πληροφορίες από πολλές και διαφορετικές πηγές, τις οποίες μετέδιδε στο Αρχηγείο Ενόπλων Δυνάμεων (ΑΕΔ) της Αθήνας. Το ΑΕΔ καθυσχάζε ότι πρόκειται για ασκήσεις.

- Στις 9 το βράδυ της 19/7/74 το ΓΕΕΦ πληροφορήθηκε ότι τα αποβατικά πλοία με τα στρατεύματα και με τη συνοδεία αντιτορπιλικών είχαν ήδη αποπλεύσει από τη Μερσίνα και ζητούσε από το ΑΕΔ να του επιτρέψει επιστράτευση και αναδιάταξη δυνάμεων. Το ΑΕΔ απαγόρευσε κάθε μέτρο ετοιμότητας και εξακολουθούσε να καθυσιάζει! Επέτρεψε μόνο την τοποθέτηση λίγων ναρκών στις ακτές Αμμοχώστου και Μόρφου (!), ενώ ο πιθανότερος τόπος απόβασης ήταν η Κερύνεια!

- Οι τουρκικές αεροπορικές επιθέσεις άρχισαν στις 5.15 το πρωί της 20/7/74 και η απόβαση στις 5.30. Μέχρι τις 8.40 το ΑΕΔ συνιστούσε αυτοσυγκράτηση! Μέχρι τις 5.41 απαγόρευε τη χρήση πυροβόλων! Το ραδιόφωνο μέχρι τις 8 μετέδιδε πρωινή γυμναστική!

- Στις 19/7 τα υποβρύχια ΓΛΑΥΚΟΣ και ΝΗΡΕΥΣ παίρνουν διαταγή να πλεύσουν μεταξύ Κρήτης και Ρόδου. Στις 21/7 ανακαλούνται για την άμυνα του Αιγαίου! Στις 22/7 παίρνουν νέα εντολή για Κύπρο, που στις 23/7 ανακαλείται! Έτσι δεν έφτασαν ποτέ στην Κύπρο.

- Η μοίρα αεροσκαφών F-84F, που βρισκόταν στην Κρήτη, μόλις στις 22/7 πήρε διαταγή να χτυπήσει τους εισβολείς. Η διαταγή ανακλήθηκε μετά 2 λεπτά! Νέα διαταγή την ίδια μέρα ανακαλείται πάλι μετά 2 λεπτά!

- Το αρματαγωγό ΛΕΣΒΟΣ την προηγούμενη της εισβολής και παρά τις πληροφορίες που προαναφέραμε παρέλαβε την παλιά δύναμη της ΕΛΔΥΚ, για να την επαναπατρίσει στην Ελλάδα! Όταν γινόταν η απόβαση των Τούρκων, το πλοίο βρισκόταν 50 μίλια νότια της Κύπρου και μόνο τότε το ΑΕΔ το διέταξε να επιστρέψει στην Πάφο.

- Το βράδυ 20 προς 21/7 Δυνάμεις Καταδρομών έφυγαν από τη Θεσσαλονίκη με 4 επιταγμένα αεροπλάνα της ΟΛΥΜΠΙΑΚΗΣ με προορισμό την Κύπρο και ενδιάμεσο σταθμό την Κρήτη. Τελικά έμειναν στην Κρήτη!

- Το βράδυ 22 προς 23/7 το πλοίο ΡΕΘΥΜΝΟΝ με το 573 Τάγμα Πεζικού και 550 Κύπριους εθελοντές ξεκίνησε για Κύπρο. Ενώ βρισκόταν 80 μίλια νότια της Λεμεσού, πήρε εντολή να πάει να υπερασπίσει τη Ρόδο!

- Το αεροδρόμιο της Λευκωσίας, που το υπεράσπιζαν με επιτυχία 200 Έλληνες στρατιώτες, εγκαταλείφθηκε ύστερα από εντολή του ΓΕΕΦ.

Όλα αυτά και περισσότερες λεπτομέρειες μπορεί να βρει κανείς στο πόρισμα της Εξεταστικής Επιτροπής της Βουλής. Επιπλέον στην Κύπρο έγινε γνωστό ότι κάποιοι το προηγούμενο βράδυ της εισβολής κατέστρεψαν πολλά κλείστρα πυροβόλων. **Τα αναφέρουμε όλ' αυτά, γιατί, όπως και τότε, έτσι και τώρα οι ακροδεξιοί παριστάνουν τους υπερπατριώτες! Ας προσέχουν οι νέοι!**

[Οι τότε αρχηγοί ΓΕΝ και ΓΕΑ Αραπάκης και Παπανικολάου, που έδιναν τις παραπάνω διαταγές, ήσαν μεταξύ των επισήμων προσκεκλημένων του Προέδρου της Ελληνικής

Δημοκρατίας Κ. Στεφανόπουλου στη «γιορτή για την επέτειο της αποκατάστασης της δημοκρατίας» στις 24/7/2003! Και, βεβαίως, η δίκη των υπευθύνων για το έγκλημα της Κύπρου ακόμη δεν έγινε!]

Είναι σημαντικό ότι οι Τούρκοι, παρ' όλ' αυτά, δυσκολεύτηκαν πολύ στις πρώτες επιχειρήσεις τους και δεν επέδειξαν ιδιαίτερη μαχητική ικανότητα. Στις 3 μέρες του Αττίλα-1 καταρρίφθηκαν 19 τουρκικά αεροπλάνα (το 24% της συνολικής δύναμης που χρησιμοποίησαν), παρότι οι ελληνικές δυνάμεις δε διέθεταν αξιόλογα αντιαεροπορικά. Όπου συνάντησαν την παραμικρή αντίσταση σταμάτησαν. **Αν η ηγεσία της χούντας της Αθήνας δεν τους βοηθούσε τόσο πολύ**, αν, παρά τη σύγχυση (στην προδοσία δεν ήταν πολλοί μυημένοι), άφηνε στοιχειωδώς τις ελληνικές Ένοπλες Δυνάμεις να βοηθήσουν την Κύπρο (σχέδιο ΚΑΛΥΨΩ), όπως πίεζαν αγανακτισμένοι κατώτεροι αξιωματικοί, έγκυροι στρατιωτικοί θεωρούν ότι **οι Τούρκοι είτε θα γύριζαν στη Μερσίνα, είτε θα πάθαιναν πανωλεθρία**. Και να σκεφτεί κανείς ότι το μεγαλύτερο μέρος των τουρκικών δυνάμεων αποβιβάστηκε την τρίτη μέρα, δηλ. υπήρχαν δύο ολόκληρες μέρες για να σταλεί βοήθεια!

Αξίζει να αναφερθεί και η στάση των **«συμμάχων»** μας. Το αγγλικό ελικοπτεροφόρο ΕΡΜΗΣ βρισκόταν μέσα στο χώρο των επιχειρήσεων(!) και από υποκλοπές έγινε γνωστό ότι καθοδηγούσε τις ρίψεις των Τούρκων αλεξιπτωτιστών! Από 1-7/6/74 έγινε στο Αιγαίο και τη Νότια Τουρκία η αμερικανοτουρκική άσκηση DOUBLE EFFECT, στην οποία πήραν μέρος μόνο τουρκικές μονάδες, που με την κάλυψη και την καθοδήγηση των Αμερικανών εξασκήθηκαν σε αποβατικές επιχειρήσεις! Ενώ εξελισσόταν ο Αττίλας-1, οι υπηρεσίες των ΗΠΑ και της Βρετανίας μετέδωσαν στην Αθήνα την ψευδή πληροφορία ότι συγκεντρώνονται μεγάλες σοβιετικές δυνάμεις στη Βουλγαρία(!) και συγχρόνως εψεύδοντο ότι δήθεν θα χτυπούσαν ελληνικές ενισχύσεις που, ενδεχομένως, θα κατευθύνονταν προς την Κύπρο.

Ελλαδίτες, που υπηρετούσαν το 1974 στην **ΕΛΔΥΚ**, λένε ότι τα τουρκικά μεταγωγικά αεροπλάνα που, προφανώς, μετέφεραν τους αλεξιπτωτιστές, (για να τρομοκρατήσουν τους Έλληνες ή από ατζαμοσύνη;) πετούσαν στην αρχή πολύ χαμηλά πάνω από το στρατόπεδό τους και ήταν εύκολο να τα καταρρίψουν, αλλά δεν ήξεραν ότι είναι τουρκικά! Κάποιοι παλιότεροι, που αναγνώρισαν την ταυτότητά τους, ζήτησαν από τους ανωτέρους τους την άδεια να τα καταρρίψουν και πήραν μια κατηγορηματικά αρνητική απάντηση! Ίδια ήταν η απάντηση των χουντικών ανωτέρων αξιωματικών στο αίτημα των στρατιωτών της ΕΛΔΥΚ να χτυπήσουν τους Τούρκους, που αποβιβάζονταν «σαν κοτόπουλα» στην Κερύνεια.

Οι ίδιοι αποκαλύπτουν ότι στη συνέχεια, **μαζί με τα τουρκικά βομβαρδιστικά αεροπλάνα, τους βομβάρδιζαν και αγγλικά**. Ανάμεσα στα βομβαρδιστικά που κατέρριψαν ήσαν και 2 αγγλικά. Ο ένας πιλότος σκοτώθηκε και ο άλλος τραυματίστηκε και αιχμαλωτίστηκε. Την ίδια μέρα Άγγλοι στρατιωτικοί, με στολές της Ειρηνευτικής Δύναμης του ΟΗΕ, πήγαν με απίστευτο θράσος, ζήτησαν τους 2 πιλότους και τους πήραν! Από τότε όλοι οι πολιτικοί και δημοσιογράφοι συγκάλυπταν το γεγονός. Το καλοκαίρι του 1994, κατά την ετήσια επίσκεψη των βετεράνων της ΕΛΔΥΚ στην Κύπρο, κάποιος απ' αυτούς, σε ρεπορτάζ που μεταδιδόταν ζωντανό συγχρόνως από την κυπριακή και την ελλαδική κρατική τηλεόραση (ΡΙΚ και ΕΤ), ανέφερε τους βομβαρδισμούς των Άγγλων. Η εκπομπή κόπηκε στον αέρα και ο σκηνοθέτης, έξαλλος, έβαλε τις φωνές στους δημοσιογράφους, επειδή ... δημιουργούν διπλωματικό επεισόδιο!! Την ίδια ώρα πολλοί Κύπριοι έπαιρναν τηλέφωνο στο ΡΙΚ και επιβεβαίωναν τις

καταγγελίες. Ο βετεράνος, κυκλοφορώντας μετά στους δρόμους της Λευκωσίας, δεχόταν τα συγχαρητήρια των περαστικών.

Τις παραπάνω καταγγελίες επιβεβαιώνει και επαυξάνει ο (από 7/8/1974, διορισμένος από την κυβέρνηση Καραμανλή) Αρχηγός του ΓΕΕΦ στρατηγός **Ευθύμιος Καραγιάννης** (μετέπειτα Αρχηγός ΓΕΣ), με απόρρητη αναφορά του στις 9/8/1974, που δημοσίευσαν «ΤΑ ΝΕΑ» στις 15/10/2005. Αναφέρει επιπλέον ότι **τα τουρκικά και αγγλικά αεροπλάνα χρησιμοποιούσαν τις αγγλικές βάσεις της Κύπρου για τον ανεφοδιασμό τους**. Εκεί κάλυπταν τα σήματα των αγγλικών αεροπλάνων με αυτοκόλλητα τουρκικά σήματα. Αγγλικά μεταγωγικά αεροπλάνα συμμετείχαν και στη μεταφορά των αλεξιπτωτιστών. Κατά την απόβαση των Τούρκων στην Κερύνεια, **βομβάρδιζε τους Ελληνοκύπριους και ένα (τουλάχιστον) αγγλικό αντιτορπιλικό**. Ο στρατηγός εκτιμά ότι τα τουρκικά ελικόπτερα χρησιμοποιούσαν το ΕΡΜΗΣ για τον ανεφοδιασμό τους. Το ΕΡΜΗΣ, που κατηύθυνε προκλητικά όλη την επιχείρηση των Τούρκων, προειδοποίησε την Εθνική Φρουρά ότι, αν βληθεί από ελληνικά πυρά, θα αντιδράσει δυναμικά.

Αυτοί είναι, διαχρονικά, οι «σύμμαχοι» και «εταίροι» μας Άγγλοι.

Όταν έγινε το πραξικόπημα στις 15/7/74 κατά του Μακαρίου, ο Τούρκος πρωθυπουργός Ετσεβίτ δήλωσε ότι είναι εσωτερικό θέμα των Ελληνοκυπρίων, γιατί πράγματι ουδείς Τουρκοκύπριος ενοχλήθηκε. Μετά την επίσκεψή του στο Λονδίνο άλλαξε εντελώς γραμμή, δηλώνοντας ότι «η Τουρκία δε θα δεχθεί τετελεσμένα και διατηρεί το δικαίωμα επέμβασης». Αμέσως άρχισε και ο τουρκικός τύπος να διεγείρει την κοινή γνώμη.

Μπορούσαμε να αναφέρουμε πολλά άλλα, όμως αυτά αρκούν, για να καταδείξουν ότι η **«συμμαχία» μας με τους Δυτικούς προστάτες μας όχι μόνο δε μας προφυλάσσει από την Τουρκία, αλλά μας παραδίδει πιο εκτεθειμένους στις επεκτατικές της επιδιώξεις**.

Κάτω από το βάρος της προδοσίας καταρρέει η χούντα του Ιωαννίδη στην Αθήνα και στις 24/7/74 αναλαμβάνει πρωθυπουργός ο **Κ. Καραμανλής**. Στην Κύπρο παραιτείται ο Σαμψών και αναλαμβάνει ο **Γλαύκος Κληρίδης**. Στη Γενεύη οι εκπρόσωποι της Ελλάδας, της Τουρκίας και της Βρετανίας, με την παρουσία των ΗΠΑ στα παρασκήνια, καταλήγουν σε συμφωνία κατάπαυσης του πυρός. Από την επόμενη μέρα η συμφωνία παραβιάζεται καθημερινά από την Τουρκία, που επεκτείνει σταδιακά την περιοχή στρατιωτικού ελέγχου της και μεταφέρει συνεχώς τόσο πολλές δυνάμεις στην Κύπρο, που είναι προφανές ότι ετοιμάζεται για νέα μεγάλη προέλαση.

Όμως η κυβέρνηση Καραμανλή όχι μόνο διατήρησε τους χουντικούς στην ηγεσία των Ενόπλων Δυνάμεων, παρότι η χούντα ήταν διαλυμένη και δεν μπορούσε να αντιδράσει, οι οποίοι χουντικοί φρόντισαν ακόμη και να καταστρέψουν τα ημερολόγια των κρίσιμων ημερών, αλλά επί 3 ολόκληρες βδομάδες δεν έκανε τίποτα για την ενίσχυση της Κύπρου, διακηρύσσοντας, όπως και η χούντα, ότι «δεν μπορούμε να κάνουμε τίποτα», ισχυρισμός που ακούγεται πολύ συχνά και σήμερα για το Αιγαίο. Κατά την προσυνεννόησή του με τους Αμερικανούς θα είχε ενημερωθεί ότι θα τον έκαναν για δεύτερη φορά πρωθυπουργό, με αντίτιμο για δεύτερη φορά την Κύπρο, αλλά πιθανότατα τον ενημέρωσαν μόνο για τον Αττίλα-1 κι όχι και για τον Αττίλα-2.

Ενώ οι Τούρκοι δεν τηρούν τίποτα από τη συμφωνία, ενώ από 22/7 έως 14/8 καταλαμβάνουν συνεχώς και άλλα χωριά, όπως π.χ. στις 6 και 7/8 τον Καραβά και τη Λάπηθο,

η ελληνική στρατιωτική ηγεσία δεν επιτρέπει καν τη χρησιμοποίηση του πυροβολικού, επειδή θέλει να τηρεί πιστά τη συμφωνία αυτή.

Από τις 14 έως 16/8/1974 ο τουρκικός στρατός, αφού δε συναντά καμιά αντίσταση, προελαύνει προς όλες τις κατευθύνσεις (σχέδιο **Αττίλας II**), φτάνοντας να καταλάβει το 37% της έκτασης της Κύπρου. Η Αμμόχωστος εγκαταλείπεται χωρίς μάχη και χωρίς να είναι στις προθέσεις των Τούρκων να την καταλάβουν! Ο τουρκικός στρατός κατοχής δολοφονεί, βιάζει, βασανίζει, καταστρέφει και αναγκάζει 200.000 Ελληνοκυπρίους να καταφύγουν στις ελεύθερες περιοχές, πρόσφυγες στην ίδια τους την πατρίδα. 1619 Ελληνοκύπριοι αιχμάλωτοι μεταφέρονται στην Τουρκία και από τότε αγνοείται η τύχη τους.

Σ' όλο τον κόσμο είναι γνωστό ότι τα σχέδια «Αφροδίτη» και «Αττίλας» είναι μέρη του ίδιου σχεδίου, που εκπονήθηκε στις ΗΠΑ, με αρχιτέκτονα τον **Χένρι Κίσινγκερ**, σύμβουλο Εθνικής Ασφαλείας και από το 1973 υπουργό Εξωτερικών των ΗΠΑ, κορυφαίο στέλεχος του **εβραϊκού λόμπι** της Αμερικής.

17) Η πολιτική Μακαρίου συνεχίζεται (1974-1988)

Στις 7/12/1974 ο Μακάριος επιστρέφει στην Κύπρο και αναλαμβάνει την προεδρία. Οι προσπάθειές του στο εσωτερικό είναι η ανόρθωση της κατεστραμμένης οικονομίας και στο εξωτερικό να αποτρέψει τη νομιμοποίηση της de facto διχοτόμησης, που έχουν επιβάλει οι δυνάμεις κατοχής. Και στους δύο τομείς υπάρχει σχετική επιτυχία. Τα Ηνωμένα Έθνη, με σειρά αποφάσεων, καταδικάζουν τον Αττίλα και αναγνωρίζουν ως μοναδική νόμιμη επρόσωπο της Κύπρου την κυβέρνηση Μακαρίου.

Οι Τούρκοι δεν παραμένουν αδρανείς. Μεταφέρουν συνεχώς εποίκους από την Τουρκία και ενισχύουν τις δυνάμεις κατοχής, αλλάζοντας τους στρατιωτικούς και δημογραφικούς συσχετισμούς.

Συγχρόνως ξεκινούν διαπραγματεύσεις, που συνεχίζονται μέχρι σήμερα, αφού δεν έχουν καταλήξει σε ολοκληρωμένη συμφωνία. Θα μπορούσε να πει κανείς ότι δεν οδήγησαν πουθενά. Στην πραγματικότητα η Τουρκία με την υποστήριξη των Αγγλοαμερικάνων κερδίζει συνεχώς πόντους κι εμείς συνεχώς υποχωρούμε (όπως θα αναφέρουμε στο επόμενο μέρος της έκδοσης).

Στις 13/2/1975 οι Τουρκοκύπριοι ανακήρυξαν τα κατεχόμενα σε «Ομόσπονδο Τουρκοκυπριακό κράτος». Το Συμβούλιο Ασφαλείας αποδοκιμάζει.

Κατά τις συνομιλίες ο Ντενκτάς επιτυγχάνει να επιτραπεί σε Τουρκοκύπριους των ελεύθερων περιοχών να μετεγκατασταθούν στα κατεχόμενα, γεγονός που μεταβάλλει το δημογραφικό χαρακτήρα της Κύπρου και σταθεροποιεί τη de facto διχοτόμηση.

Στις 12/2/1977 οι Μακάριος και Ντενκτάς μονογράφουν συμφωνία για **δικοινοτική ομοσπονδία**. Στις 3/8/1977 ο Μακάριος πεθαίνει από καρδιακή προσβολή και αντικαθίσταται από τον πρόεδρο της Βουλής **Σπύρο Κυπριανού**, που επανεκλέγεται στις 31/8/1977 και 26/1/1978 χωρίς αντίπαλο, κατόπιν συμφωνίας όλων των κομμάτων, και στις 13/2/1983 με 56,5%. Ο Κυπριανού συνεχίζει την πολιτική Μακαρίου, χωρίς βέβαια να διαθέτει την ισχυρή προσωπικότητα του προκατόχου του. Κατά τις συνομιλίες υποχωρούμε ένα ακόμα βήμα, αποδεχόμενοι ότι η δικοινοτική ομοσπονδία θα είναι και **διζωνική**.

Στις 15/11/1983 ο Ντενκτάς ανακηρύσσει τα κατεχόμενα σε ανεξάρτητο κράτος με το όνομα **«Τουρκική Δημοκρατία της Βόρειας Κύπρου» (ΤΔΒΚ)**. Το ψευδοκράτος αναγνώρισε μόνον η Τουρκία. Ο ΟΗΕ καταδικάζει.

18) Η πλήρης υποταγή (1988-2003)

Στις αρχές του 1988 ο πρωθυπουργός Α. Παπανδρέου συνάπτει στο Νταβός συμφωνία με τον Τούρκο ομόλογό του Τ. Οζάλ, που βγαίνει στη δημοσιότητα και δείχνει δραματική υποχώρηση της Ελλάδας στις τουρκικές απαιτήσεις. Η συμφωνία αυτή χαρακτηρίστηκε αργότερα από τον ίδιο τον Α. Παπανδρέου ως «*mea culpa*» (λάθος μου), δεν υλοποιήθηκε ποτέ, λόγω των αντιδράσεων που ξεσήκωσε, αλλά επηρέασε αρνητικά τις εκλογές της 21/2/1988 στην Κύπρο, κατά τις οποίες αναδεικνύεται Πρόεδρος Δημοκρατίας ο **Γιώργος Βασιλείου**, πλήρως ευθυγραμμισμένος προς τους Αγγλοαμερικανούς, υποστηριζόμενος κυρίως από το ΑΚΕΛ! Με τις δηλώσεις του («πρέπει να υπογραφούν 1000 Νταβός» κ.λπ.) προετοιμάζει το έδαφος για σημαντικές υποχωρήσεις της ελληνικής πλευράς. Ο Ντενκτάς αποθρασύνεται και ζητεί να εποίκιστεί η τουριστική περιοχή των Βαρωσίων της Αμμοχώστου από «Τούρκους» που εγκαταλείπουν τη Βουλγαρία!

Ο Βασιλείου συμμετέχει το 1992 στη διαμόρφωση των ιδεών Γκάλι, που είναι το προοίμιο του σχεδίου Ανάν.

Στις 14/2/1993 εκλέγεται πρόεδρος ο **Γλαύκος Κληρίδης** και επανεκλέγεται το 1998, που συνεχίζει την ενδοτική πολιτική του προκατόχου του, τηρώντας όμως στα πρώτα χρόνια κάποια προσχήματα.

Στο Ευρωπαϊκό Συμβούλιο στις 25/6/1994 αποφασίζεται η ένταξη της Κύπρου στην Ευρωπαϊκή Ένωση στην επόμενη διεύρυνση. Η απόφαση επιβεβαιώνεται και συγκεκριμενοποιείται σε επόμενα Συμβούλια και δημιουργεί την ψευδαίσθηση ότι η διαπραγμάτευση του Κυπριακού θα γίνει από καλύτερες θέσεις.

Από τα τέλη του 1993 οι κυβερνήσεις Α. Παπανδρέου και Γλ. Κληρίδη είχαν αποφασίσει να θέσουν σε εφαρμογή το **δόγμα του «Ενιαίου Αμυντικού Χώρου» (ΕΑΧ) Ελλάδας-Κύπρου**, σύμφωνα με το οποίο οποιαδήποτε προώθηση της Τουρκίας στην Κύπρο θεωρείται επίθεση κατά της Ελλάδας. Οι ασκήσεις που γίνονται κάθε χρόνο είναι προσανατολισμένες σ' αυτήν την κατεύθυνση.

Μια σωστή και συνεπής εφαρμογή του δόγματος θα αποθάρρυνε μια νέα τουρκική προώθηση. Όμως το δόγμα, ενώ ξεκίνησε με μεγάλες εξαγγελίες και μια αρχική ουσιαστική ενίσχυση του εξοπλισμού της Εθνικής Φρουράς, στο κρίσιμο σημείο στην πράξη εγκαταλείφθηκε. Κλειδιά του δόγματος ήταν η κατασκευή του αεροδρομίου της Πάφου και η αγορά των ρωσικών πυραύλων **S-300**, που θα εξασφάλιζαν την αμυντική θωράκιση της Κύπρου, τουλάχιστον από αέρα. Το αεροδρόμιο της Πάφου είναι ακόμη σε πρωτόγονη κατάσταση και οι S-300 ποτέ δεν έφθασαν στην Κύπρο, λόγω πιέσεων των Αγγλοαμερικανών, της Ε.Ε. και (όπως αποκάλυψε πρόσφατα ο Γλ. Κληρίδης) της ελληνικής κυβέρνησης του Κ. Σημίτη! Αποθηκεύθηκαν το Δεκέμβριο του 1998 στην Κρήτη(!), παρότι είχαν πληρωθεί ακριβά και οι χειριστές τους είχαν ήδη εκπαιδευτεί στη Ρωσία. Ο τότε υπουργός Άμυνας Άκης Τσοχατζόπουλος έκανε την ανεκδιήγητη δήλωση ότι η αλλαγή προορισμού των S-300 είναι τεχνικό ζήτημα!! Έτσι η Κύπρος παραμένει χωρίς αξιόλογο αντιαεροπορικό εξοπλισμό και

είναι η μόνη χώρα στον κόσμο που, ενώ είναι θύμα εισβολής και κατοχής, δεν έχει δικαίωμα να αμυνθεί στην πιθανότατη νέα προώθηση του εισβολέα! Είναι ήδη χώρα περιορισμένης κυριαρχίας.

[Στο ίδιο πνεύμα υποταγής ματαιώθηκε και το 2002 και το 2003 η άσκηση ΝΙΚΗΦΟΡΟΣ, που γινόταν στα πλαίσια του δόγματος του ΕΑΧ.]

Σολωμός Σολωμού

Τον Αύγουστο του 1996 γίνονται δυναμικές αντικατοχικές διαδηλώσεις στην Κύπρο. Οι Γκρίζοι Λύκοι δολοφονούν τον **Τάσο Ισαάκ** πάνω στα συρματοπλέγματα, και ο τέως «υπουργός» Γεωργίας του Ντενκτάς δολοφονεί τον **Σολωμό Σολωμού**, που είχε ανέβει στον ιστό, για να κατεβάσει την τουρκική σημαία.

Το καλοκαίρι του 2001 οι Τούρκοι προωθούνται στα **Στροβίλια**, υπό το απαθές βλέμμα των Βρετανών, για να βελτιώσουν τις θέσεις τους. Οι ΗΠΑ και η Ε.Ε. αντιδρούν μόνο φραστικά.

Πριν λήξει η δεύτερη πενταετία του, ο Κληρίδης κάνει αίτηση για συμμετοχή της Κύπρου στη «Σύμπραξη για την Ειρήνη» (PfP) του ΝΑΤΟ. Για την επίθεση των Αγγλοαμερικανών κατά του Ιράκ αποκαλύφθηκε ότι είχε κάνει μυστική συμφωνία για κάθε είδους διευκόλυνσή τους στην Κύπρο.

Στις 30/9/2002 υπογράφηκε μεταξύ Τουρκίας και ψευδοκράτους συμφωνία «διπλής υπηκοότητας», με βάση την οποία οι Τουρκοκύπριοι επιτρέπεται να γίνουν Τούρκοι πολίτες «ακόμη κι αν δεν κατοικούν στην Τουρκία». Αποφασίστηκε, επίσης η δημιουργία «μικτής κοινοβουλευτικής επιτροπής, που θα αναλάβει θέματα ενσωμάτωσης των κατεχομένων εδαφών της Κύπρου στην Τουρκία.» (ΚΑΘΗΜΕΡΙΝΗ 1/10/02).

Στις 11 Νοεμβρίου 2002 ο Γ.Γ. του ΟΗΕ Κόφι Ανάν προτείνει ως δικό του ένα σχέδιο λύσης του Κυπριακού, που του ετοίμασαν οι Αγγλοαμερικανοί και, αν εφαρμοστεί, νομιμοποιεί σε αποφασιστικό βαθμό την εθνοκάθαρση, το ψευδοκράτος και τον εποικισμό και φέρνει πιο κοντά το στόχο της πλήρους τουρκοποίησης της Κύπρου, ενώ συγχρόνως επανανομιμοποιεί τις βάσεις, τις εγγυήσεις και την παρουσία τουρκικών στρατευμάτων στο νησί. Η ελληνική πλευρά (κυβερνήσεις Σημίτη και Κληρίδη) το αποδέχεται ως βάση διαπραγμάτευσης. Στην πραγματικότητα το αποδέχεται ως έχει, γιατί το σχέδιο δεν επιδέχεται σοβαρή διαπραγμάτευση. Η στάση της γεννά βάσιμες υποψίες ότι τα είχε προσυμφωνήσει όλα στο παρασκήνιο. Στην Κύπρο μεθοδεύεται μέχρι και ματαίωση των προεδρικών εκλογών της 16/2/2003, για να μην αλλάξει η ομάδα των ενδοτικών που εκπροσωπεί τους Ελληνοκυπρίους στις διαπραγματεύσεις (Κληρίδης, Μαρκίδης, Παπαπέτρου, Βασιλείου). Η λύση συνδέεται με την προσχώρηση της Κύπρου στην Ε.Ε.. Στη σύνοδο του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου στην Κοπεγχάγη (12-13/12/2002) καλούνται οι δύο πλευρές να υπογράψουν. Τελικά την κατάσταση σώζει με τον μαξιμαλισμό του ο Ντενκτάς, που απορρίπτει το σχέδιο Ανάν, απαιτώντας πλήρη αποδοχή των προτάσεών του κι όχι του 90%!

[Για το σχέδιο Ανάν υπάρχει ανάλυση στο μέρος III της παρούσας έκδοσης.]

19) **Η εκλογή Τάσσου Παπαδόπουλου**

Οι εκλογές της 16/2/2003 τελικά πραγματοποιούνται και ο Κληρίδης ηττάται από τον Τάσσο Παπαδόπουλο, που υποστηρίζεται από ΑΚΕΛ, ΔΗΚΟ και ΕΔΕΚ. Ο Παπαδόπουλος ακολουθεί πιο δυναμική πολιτική από τον Κληρίδη, επιδιώκει ουσιαστική διαπραγμάτευση και σαφή βελτίωση του σχεδίου σε βασικά σημεία του, ώστε να οδηγεί σε μια διζωνική ομοσπονδία, που να μπορεί όμως να λειτουργεί. Πολλοί (φίλοι και αντίπαλοί του) ισχυρίζονται ότι ουσιαστικά το απορρίπτει, γιατί οι βελτιώσεις που προτείνει αποκλείεται να γίνουν αποδεκτές. Είναι πατριώτης και ευφυής και γνωρίζει άριστα κάθε πτυχή του Κυπριακού. Δυστυχώς, η κυβέρνησή του δεν είναι ισχυρή, για να διαπραγματευθεί αποτελεσματικά. Εκπροσωπεί μερίδα της αστικής τάξης και, συνεπώς, είναι υπέρμαχος της ένταξης της Κύπρου στην Ε.Ε.. Αλλά η ένταξη είναι αρνητική εξέλιξη και για τη λύση του Κυπριακού (βλ. μέρος IV).

Στη σύνοδο του Ευρωπαϊκού Συμβουλίου τον Απρίλιο του 2003 στην Αθήνα αποφασίζεται ότι η Κύπρος (κυρίως οι ελεύθερες περιοχές), μαζί με άλλες 9 χώρες, θα ενταχθεί στην Ε.Ε. στην επόμενη διεύρυνση στην 1/5/2004 (βλ. μέρος IV). Η απόφαση συνοδεύεται με πανηγυρισμούς στην Ελλάδα και στην Κύπρο.

Ο Ντενκτάς, ως απάντηση, αιφνιδιάζει με την απόφασή του στα τέλη Απρίλη 2003 να ανοίξει την πράσινη γραμμή και να επιτρέψει τις **ημερήσιες επισκέψεις** Ελληνοκυπρίων στα κατεχόμενα και «Τουρκοκυπρίων» στις ελεύθερες περιοχές. Τρομερά συναισθήματα γεννιούνται στους πρόσφυγες, που έχουν 29 χρόνια να δουν τα σπίτια τους και τους τάφους των προγόνων τους. Η λογική σταματά. Χιλιάδες Ελληνοκύπριοι πρόσφυγες περνούν την πράσινη γραμμή, επιδεικνύοντας τα διαβατήριά τους **στα «σύνορα» των δύο «κρατών»**.

Μαζί τους πηγαινοέρχονται και κάποιοι, που το μόνο που τους απασχολεί είναι ότι στα κατεχόμενα βρίσκουν φτηνά ψώνια, φτηνές ταβέρνες, φτηνές γυναίκες και 18(!) καζίνα, για να τζογάρουν. Τόσα χρόνια ενδοτισμού, κοσμοπολιτισμού και κυκλοφορίας άφθονου μαύρου χρήματος έχουν διαμορφώσει συνειδήσεις που ο Καραολής, ο Δημητρίου, ο Παλληκαρίδης δε θα μπορούσαν ούτε να κατανοήσουν.

Οι περισσότεροι Ελληνοκύπριοι που πέρασαν μια φορά στα κατεχόμενα, δεν ξαναπερνάνε. Ένωσαν ταπείνωση και απογοήτευση, βλέποντας τα σπίτια τους να ανήκουν οριστικά(;) σε άλλους. Εδώ τους οδήγησε η «συνετή και ρεαλιστική» πολιτική των ηγεσιών τους.

Τα κέρδη του Ντενκτάς ήσαν πολλά. Βελτίωσε την εικόνα του διεθνώς, αναγνωρίστηκε de facto το κράτος του από τους επισκέπτες και έφερε άφθονο ελληνοκυπριακό χρήμα στα πάμφτωχα κατεχόμενα.

Η κυπριακή κυβέρνηση απάντησε με τα δικά της μέτρα, που όλα ενισχύουν οικονομικά τους «Τουρκοκυπρίους», άρα τον Ντενκτάς, χωρίς κανένα αντάλλαγμα! Βεβαίως, με το άνοιγμα της πράσινης γραμμής εξασθένησε ο τουρκικός ισχυρισμός ότι οι Ελληνοκύπριοι και οι «Τουρκοκύπριοι» δεν μπορούν να ζήσουν μαζί, αν και ανά πάσα στιγμή με μια προβοκάτσια το κλίμα μπορεί ν' αλλάξει.

Στις 7/6/2003 τα αμερικανικής κατασκευής ελικόπτερα Χιούι, τα οποία η Εθνική Φρουρά της Κύπρου προμηθεύτηκε από την Ελλάδα με την υπογραφή διετούς συμβολαίου, παροπλίστηκαν, ύστερα από εντολή του Έλληνα Υπουργού Άμυνας Γ. Παπαντωνίου, κατόπιν αμερικανικών υποδείξεων. Μόλις συμμορφωθήκαμε, **οι Αμερικάνοι ζήτησαν την**

απομάκρυνση από την Κύπρο όλων των αμερικανικής κατασκευής όπλων που προμηθεύτηκε η Εθνική Φρουρά από την Ελλάδα. Την ίδια στιγμή ο Αττίλας ενισχύεται σε άνδρες και σε αμερικανικό οπλισμό. Όσο πιο «δικοί τους» είμαστε, τόσο πιο κοντά φέρνουμε τον Αττίλα-3.

Ενώ γραφόταν το ΑΣΚΕ-3 έντονη δραστηριότητα ανέπτυξε ο ξένος παράγοντας (ΗΠΑ, Βρετανία, ΟΗΕ, Ε.Ε.), ώστε να προλάβει να επιβάλει το σχέδιο Ανάν πριν από την 1/5/2004 και να ενταχθεί ολόκληρη η Κύπρος στην Ε.Ε., όχι ως Κυπριακή Δημοκρατία, αλλά όπως την προνοεί το έκτρωμα του Ανάν.

Στις 14 Δεκεμβρίου 2003 γίνονται «βουλευτικές εκλογές» στα κατεχόμενα. Ο ξένος παράγοντας αρχικά υποστήριζε ανοιχτά τα κόμματα της αντιπολίτευσης (Ταλάτ, Ακιντζί, Ερέλ), ενώ λίγο πριν απ' αυτές κράτησε ίσες αποστάσεις. Πολλοί στην ελληνική πλευρά θεωρούσαν ότι μια νίκη της αντιπολίτευσης θα ήταν μια θετική εξέλιξη. Ξεχνούσαν ότι και **οι ηγέτες της αντιπολίτευσης ήταν πρωτεργάτες του Αττίλα και της ανακήρυξης του ψευδοκράτους και ύστερα φανατικοί υποστηρικτές του σχεδίου Ανάν**. Το πρόβλημα δεν είναι ο Ντενκτάς, αλλά η εισβολή, η κατοχή, ο εποικισμός, η μαζική παραβίαση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων, που όλοι αυτοί υποστηρίζουν. Άλλωστε, **όλα τα τουρκοκυπριακά κόμματα είναι γεμάτα εποίκους**, των οποίων εκλιπαρούν την ψήφο.

Στις «εκλογές» αυτές υπήρχαν και ξένοι παρατηρητές, για να διασφαλίσουν ότι δε θα γίνει νοθεία! Το πρόβλημα, βέβαια, δεν ήταν η σωστή καταμέτρηση των ψήφων, αλλά το γεγονός ότι με την παρουσία τους νομιμοποίησαν την «Τουρκική Δημοκρατία της Βόρειας Κύπρου», την οποία ο ΟΗΕ με επανειλημμένες αποφάσεις του την έχει κηρύξει παράνομη. Ο Ταλάτ, πράγματι, στις 14/12/2003 έγινε «πρωθυπουργός» του ψευδοκράτους (και αργότερα «πρόεδρος» στη θέση του Ραούφ Ντενκτάς). Ξένοι και «Έλληνες» φρόντισαν να τον ανακηρύξουν «μετριοπαθή», φορτώνοντας έτσι την ευθύνη στην «αδιάλλακτη» ελληνική πλευρά για το αδιέξοδο. Ήλπιζαν (όχι τώρα, πια) ότι με τον Ταλάτ ως συνομιλητή οι Ελληνοκύπριοι θα καμφθούν τελικά. Ουδείς «θυμόταν» ότι ο Ταλάτ ήταν πρωτοπαλίκαρα του Αττίλα, βασανιστής αιχμαλώτων σε αστυνομικό σταθμό της Κερύνειας και στενός συνεργάτης του Ντενκτάς. Λένε ότι είναι «αριστερός»(!) και το ΑΚΕΛ και ο ΣΥΝ έχουν φιλικές σχέσεις μαζί του!

Το ΑΣΚΕ είχε εκφράσει τις ανησυχίες του για όλα αυτά. Ένας τρόπος αντίδρασης είναι η έκδοση που κρατάτε στα χέρια σας.

ΜΕΡΟΣ ΙΙ

ΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΣΕΙΣ - ΣΥΜΦΩΝΙΕΣ

Η εξάρτηση της Ελλάδας από τις Μεγάλες Δυνάμεις της Δύσης είχε τραγικές συνέπειες στο Κυπριακό. Οι ελληνικές κυβερνήσεις ποτέ δεν πίστεψαν και ποτέ δεν αγωνίστηκαν για την ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα, όπως φαίνεται και από τις δηλώσεις των Ελ. Βενιζέλου (1931), Κ. Τσαλδάρη (1946), Θ. Σοφούλη (1948), Γ. Παπανδρέου (1950), που προαναφέραμε, αλλά και το δισταγμό τους να φέρουν το θέμα της Κύπρου στον ΟΗΕ.

Είναι κρίμα, γιατί με το κλίμα της εποχής, με τη λήξη του Β' Παγκοσμίου Πολέμου, με την ίδρυση του ΟΗΕ, βασική αρχή του οποίου ήταν η αυτοδιάθεση των λαών, με την ανάπτυξη των εθνικοαπελευθερωτικών κινημάτων σ' όλο τον κόσμο, που έφεραν σε δεινή θέση όλες τις αποικιακές δυνάμεις και την κυριότερη από αυτές, τη Βρετανία, και πάνω απ' όλα με το εκπληκτικό πνεύμα αυτοθυσίας που χαρακτήριζε τον κυπριακό λαό και την υποστήριξη του ελλαδικού λαού η ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα όχι απλώς ήταν ρεαλιστική, αλλά ήταν η φυσική και πιθανότερη εξέλιξη.

Δυστυχώς η ιστορία των διαπραγματεύσεων για το Κυπριακό από το 1955 μέχρι σήμερα είναι ιστορία συνεχών υποχωρήσεων της ελληνικής πλευράς και συνεχών προωθήσεων της τουρκικής, όπως θα φανεί στη συνέχεια. Ο λόγος είναι ότι τα συμφέροντα των Δυτικών, κυρίως Αγγλοαμερικανών, υπαγορεύουν την εξυπηρέτηση των επεκτατικών επιδιώξεων της Τουρκίας και, συγχρόνως, οι ελληνικές κυβερνήσεις είναι εξαρτημένες από τους Δυτικούς και ευθυγραμμίζονται με την πολιτική τους (π.χ. Συμφωνίες Ζυρίχης-Λονδίνου, σχέδιο Ανάν).

[Για να αποφευχθούν επαναλήψεις, σημεία προηγούμενων συμφωνιών που παρομοιάζουν με σημεία του σχεδίου Ανάν δεν αναλύονται στις αντίστοιχες παραγράφους, αλλά στο μέρος ΙΙΙ].

1) Η Συνθήκη της Λωζάνης (1923)

Η Τουρκία ποτέ δε διανοήθηκε από το 1878 μέχρι το 1923 να έχει οποιοδήποτε λόγο για την Κύπρο. Απόδειξη είναι η ίδια η Συνθήκη της Λωζάνης το 1923. Παρότι η μικρασιατική καταστροφή ήταν πρόσφατη (1922), η Τουρκία με τη Συνθήκη της Λωζάνης παραιτήθηκε από όλα τα δικαιώματά της στο νησί υπέρ της Βρετανίας. Η Τουρκία, μάλιστα, είχε συμφωνήσει να δεχτεί όλους τους «Τουρκοκύπριους» (ήσαν τότε μόνο 9000!) που το επιθυμούσαν να εγκαταλείψουν την Κύπρο και να εγκατασταθούν μόνιμα στην Τουρκία.

Η προσφορά της Τουρκίας δεν πραγματοποιήθηκε ποτέ, γιατί αντέδρασαν ανώτατοι Βρετανοί πολιτικοί, που θεωρούσαν την παρουσία της τουρκικής κοινότητας στην Κύπρο ως δικό τους «πολιτικό πλεονέκτημα». Επειδή οι Βρετανοί δεν μπορούσαν μόνοι τους να αντιμετωπίσουν τον κυπριακό λαό, χρειαζόνταν τη συμμαχία της Τουρκίας, το μίσος των δύο κοινοτήτων και τον προσεταιρισμό των «Τουρκοκυπρίων» (διαίρει και βασίλευε). Το σχέδιό τους ήταν να στρέψουν τη μία κοινότητα εναντίον της άλλης, για να διαιωνίσουν τη βρετανική κυριαρχία. Το κρίσιμο βήμα έγινε το 1955.

2) Η Τριμερής Διάσκεψη του Λονδίνου (1955)

Ούτε μέχρι το 1955 η Τουρκία είχε ποτέ σκεφτεί ότι μπορούσε να έχει λόγο στο Κυπριακό. Για όλο τον κόσμο μέχρι το 1955 το ζήτημα της Κύπρου ήταν το ζήτημα μιας αποικίας, που ο λαός της αγωνιζόταν να αποτινάξει τον αποικιακό ζυγό και σύντομα θα το επετύγχανε, όπως έγινε με όλες σχεδόν τις αποικίες μέσα στη δεκαετία το '50. Ήταν διαφορά Κύπρου-Βρετανίας.

Για να ακυρώσει αυτή την εξέλιξη, η βρετανική κυβέρνηση στις 30/6/1955 κάλεσε σε τριμερή διάσκεψη την Ελλάδα και την Τουρκία, για συζήτηση «ζητημάτων της Ανατολικής Μεσογείου, περιλαμβανομένου και του Κυπριακού».

Η κυπριακή εθναρχία διεφώνησε με τη διάσκεψη αυτή, αλλά η ελληνική κυβέρνηση, προσήλθε στη διάσκεψη (υπουργός Εξωτερικών Στ. Στεφανόπουλος), που πραγματοποιήθηκε από 29/8 έως 7/9/1955 στο Λονδίνο. Κατά τη διάρκειά της ο Βρετανός υπουργός Εξωτερικών Μακμίλαν πρότεινε Σύνταγμα, που προέβλεπε αιρετή Συνέλευση με ποσοστό εδρών για την τουρκική μειονότητα και βαθμιαία μεταβίβαση εξουσιών σε Κύπριους υπουργούς, εξαιρουμένων των τομέων Ασφαλείας, Άμυνας και Εξωτερικών, που θα παρέμεναν στα χέρια των Βρετανών.

Η Τριμερής κατέληξε χωρίς απόφαση, αλλά όλ' αυτά μικρή σημασία είχαν. **Αυτό που ήθελαν και πέτυχαν οι Άγγλοι με την Τριμερή ήταν να προβάλουν για πρώτη φορά την Τουρκία ως ισχυρό παράγοντα στη λύση του Κυπριακού,** με τη συνενοχή της ελληνικής κυβέρνησης. **Το Κυπριακό παύει πλέον να είναι ζήτημα (question) αποτίναξης ενός αποικιακού ζυγού και γίνεται πρόβλημα (problem) επίλυσης των διαφορών των δύο κοινοτήτων.** Συγχρόνως οι Άγγλοι καθοδηγούν και ενισχύουν την προβοκατόρική δράση του Ντενκτάς στην Κύπρο. Οι εξελίξεις ήταν λογικά αναμενόμενες.

3) Το Σύνταγμα Ράντκλιφ (1956)

Στις 19/12/1956 ο υπουργός Αποικιών της Βρετανίας Λένοξ Μπόιντ πρότεινε για την Κύπρο το «Σύνταγμα Ράντκλιφ», του οποίου συντάκτης ήταν ο συνταγματολόγος Λόρδος Ράντκλιφ. Η εντύπωση ήταν ότι διαμορφώθηκε με βρετανοτουρκική συνεργασία. Χαρακτηριστική ήταν η δήλωση του Μπόιντ ότι, αν δοθεί στους Ελληνοκυπρίους το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης, θα έπρεπε να δοθεί χωριστά και στους Τουρκοκυπρίους!

Το Σύνταγμα προέβλεπε διαρχία μεταξύ Άγγλου Κυβερνήτη και Νομοθετικής Συνέλευσης. Ο Κυβερνήτης θα είχε τον έλεγχο των Ενόπλων Δυνάμεων, της Αστυνομίας, των φυλακών και των εξωτερικών σχέσεων, θα ασκούσε έλεγχο στις εισαγωγές, τη μετανάστευση, την πολιτογράφηση, τα διαβατήρια, τη ναυσιπλοΐα και τις εναέριες συγκοινωνίες, θα διόριζε τους υπουργούς, τα μέλη της Νομοθετικής Συνέλευσης, τον Αρχιδικαστή, το Γενικό Εισαγγελέα και πολλούς άλλους αξιωματούχους, θα επικύρωνε όλους τους νόμους και θα εξέδιδε διατάγματα, που θα ήταν πάνω από κάθε νόμο!! Αγγλικό θράσος!

Το Σύνταγμα απορρίφθηκε από την ελληνική κυβέρνηση και το Γρίβα. Ο Μακάριος δε δεχόταν καμιά συζήτηση, γιατί ήταν στην εξορία.

4) Το σχέδιο Μακμίλαν (1958)

Στις 19/6/1958 ο πρωθυπουργός, πλέον, Χ. Μακμίλαν εξήγγειλε νέο σχέδιο, που επέβαλλε τριπλή κυριαρχία (βρετανική, ελληνική, τουρκική) με διοικητική διάσπαση. Το σχέδιο ήταν φανερό ότι απειλούσε τη γεωγραφική, πολιτική, ιστορική και οικονομική ενότητα του νησιού και **απέβλεπε στη διχοτόμηση**. Απορρίφθηκε και από την εθναρχία της Κύπρου και από την ελληνική κυβέρνηση.

Το Σεπτέμβριο και τον Οκτώβριο του 1958 το Κυπριακό συζητείται στα πλαίσια του ΝΑΤΟ, όπου η θέση της Τουρκίας είναι πολύ ισχυρή.

5) Οι συμφωνίες Ζυρίχης - Λονδίνου (1959)

Το πρώτο δεκάημερο του Φεβρουαρίου 1959 έγιναν στη Ζυρίχη συνομιλίες μεταξύ των πρωθυπουργών και των υπουργών εξωτερικών Ελλάδας (Κωνσταντίνου Καραμανλή - Ευάγγελου Αβέρωφ) και Τουρκίας (Μεντερές - Ζορλού), που μονόγραφαν συμφωνία για το συνταγματικό καθεστώς της Κύπρου και συνιστούσαν νέες τριμερείς επαφές με τη Μ. Βρετανία. Στις 13 Φεβρουαρίου άρχισε, πράγματι, στο Λονδίνο τριμερής διάσκεψη, που από τις 17 Φεβρουαρίου έγινε πενταμερής, με την προσθήκη Μακαρίου και Φ. Κιουτσούκ, ως εκπροσώπων των δύο κοινοτήτων της Κύπρου. Η διάσκεψη κατέληξε σε συμφωνία, που υπογράφηκε στις 19 Φεβρουαρίου.

Με τη συμφωνία προβλέπεται η ίδρυση ανεξάρτητης Κυπριακής Δημοκρατίας, αλλά με όρους απαράδεκτους για τον ελληνισμό, για τους εξής κυρίως λόγους:

α) **Αγνοήθηκε το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης του κυπριακού λαού, κατά παράβαση του Καταστατικού Χάρτη των Ηνωμένων Εθνών. Το δικαίωμα της Τουρκίας να έχει ρόλο στην Κύπρο, που παραχωρήθηκε de facto με την παρουσία της ελληνικής κυβέρνησης στην Τριμερή του Λονδίνου το 1955, νομιμοποιείται τώρα με δύο ελληνικές υπογραφές.**

β) **Επισημοποιείται η διαίρεση Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων με χωριστές συνελεύσεις, χωριστούς οργανισμούς τοπικής αυτοδιοίκησης, χωριστή δικαιοσύνη κλπ. Το κράτος ήταν αδύνατο να λειτουργήσει, γιατί, μεταξύ των άλλων υπερβολικών προνομίων που δόθηκαν στους Τουρκοκυπρίους, δυσανάλογων προς την αριθμητική τους αναλογία (30% των δημοσίων υπαλλήλων και των σωμάτων ασφαλείας και 40% του στρατού, ενώ ήταν το 18% του πληθυσμού), τους δόθηκε και το δικαίωμα του βέτο (αρνησικυρίας). Με το βέτο ο αντιπρόεδρος μπορούσε να μπλοκάρει (όπως και το έκανε) οποιαδήποτε απόφαση του προέδρου. Ήταν βέβαιο, λοιπόν, ότι η συμφωνία θα οδηγούσε σε **ακυβερνησία, σε διχασμό, σε μίσος**, που εύλογα μπορούσε να τροφοδοτηθεί με εκατέρωθεν προβοκάτσιες οργάνων των Αγγλοαμερικανών ή ανοήτων. Η ακυβερνησία δεν μπορούσε να αντιμετωπισθεί στην πορεία, γιατί η Βουλή δεν είχε δικαίωμα να τροποποιήσει τα βασικά άρθρα του Συντάγματος.**

γ) Εγκαθίστανται 650 Τούρκοι στρατιώτες (ΤΟΥΡΔΥΚ), ως τμήμα του τριμερούς στρατηγείου, στην πραγματικότητα ως προγεφύρωμα για τη μελλοντική εισβολή τουρκικού στρατού. Συγχρόνως με τη Συνθήκη Εγγύησης **δόθηκε στην Τουρκία το δικαίωμα μονομερούς επέμβασης στην Κύπρο**, δηλ. χωρίς απόφαση κάποιου διεθνούς οργανισμού, όποτε νόμιζε ότι απειλείται «η κατάσταση πραγμάτων που διαμορφώνεται με το Σύνταγμα». Με δεδομένο ότι θα ήταν εύκολο να υπάρξουν προβοκάτσιες, ήταν θέμα χρόνου η επέμβαση

της Τουρκίας, η οποία ύστερα από 82 χρόνια είχε δικαίωμα να ξαναστείλει στρατό στην Κύπρο.

Εκτός των άλλων η Βρετανία είχε το δικαίωμα να κρατήσει δύο μεγάλες περιοχές της Κύπρου (Δεκέλεια και Ακρωτήρι) για τις στρατιωτικές της βάσεις. Από τις 103 σελίδες της Συνθήκης Εγκαθίδρυσης της Κυπριακής Δημοκρατίας οι 56 αναφέρονται στις αγγλικές βάσεις!

Το ερώτημα είναι γιατί η κυβέρνηση Καραμανλή υποστήριξε αυτή τη συμφωνία και πίεσε και το Μακάριο να την υπογράψει. Η μόνη απάντηση που μπορούμε να δώσουμε είναι ότι αυτό της υπαγόρευαν οι Δυτικοί προστάτες της!!

* * *

Ο μεγάλος μας ποιητής Γιώργος Σεφέρης ήταν από το 1957 πρεσβευτής της Ελλάδας στη Μ. Βρετανία. Ο προϊστάμενός του, υπουργός Εξωτερικών Ευάγγελος Αβέρωφ, τον είχε βαθμιαία αποκλείσει από τις διαδικασίες του Κυπριακού. Δεν κλήθηκε να συμμετάσχει στην ελληνική αντιπροσωπεία στη Ζυρίχη και η ενημέρωσή του ήταν περιορισμένη.

Απογοητευμένος από τη στάση της ελληνικής κυβέρνησης, αντιγράφει στο προσωπικό του ημερολόγιο στην 1/1/1959 στίχους του Βιζυηνού:

«...ελεημοσύνη απ' τη Φραγκιά κι απ' την Τουρκιά
χαστούκια»

και σχολιάζει: «Έπειτα από του αιώνα τόσα και τόσα, δεν αλλάξαμε αλίμονο».

Στις 14/6/1959 γράφει πάλι στο ημερολόγιό του:
«...ΕΟΚΑ · ένα αφάνταστο ξέσπασμα ηρωισμού, που καταλήγει στη Ζυρίχη· που φέρνει πίσω τον Τούρκο στο νησί · αυτό τον Τούρκο, που πέρασε τον πόλεμο χωρίς να δώσει τίποτε · και που δεν ξέχασε τη μέθοδο του βαρλίκιού, ή την μέθοδο του 55 (Πόλη), όταν βρει την κατάλληλη ευκαιρία...».

Τη βρήκε την ευκαιρία και μεις «δεν αλλάξαμε, αλίμονο».

[βαρλίκ: φόρος περιουσίας (1942-43), που έπληξε βαρύτατα τον ελληνισμό της Τουρκίας]

**Ο Γιώργος Σεφέρης
στον Άγιο Ιλαρίωνα**

6) Τα 13 σημεία του Μακαρίου (1963)

Η εγκαθίδρυση της Κυπριακής Δημοκρατίας ήταν ένα βήμα, για να εγκαταλείψουν οι Έλληνες το αίτημα της αυτοδιάθεσης-ένωσης. Ούτε οι Αγγλοαμερικάνοι ούτε οι Τούρκοι ήθελαν να λειτουργήσει το κράτος, για να φανεί η διχοτόμηση ως η μόνη ρεαλιστική λύση.

Οι συμφωνίες Ζυρίχης και Λονδίνου έφεραν ακυβερνησία. Ο Μακάριος, που την είχε προβλέψει, επέδωσε στον Τούρκο αντιπρόεδρό του Φαζίλ Κιουτσούκ μακροσκελές υπόμνημα, με το οποίο καλούσε την τουρκοκυπριακή πλευρά σε διαπραγματεύσεις 13 σημείων του Συντάγματος. Πρότεινε τα εξής:

α) Απάλειψη της διάταξης για το δικαίωμα βέτο (αρνησικυρίας) του προέδρου και του αντιπροέδρου της Δημοκρατίας.

β) Να ενοποιηθούν οι οργανισμοί τοπικής αυτοδιοίκησης.

- γ) Να ενοποιηθεί η δικαιοσύνη.
- δ) Να συμμετέχουν Ελληνοκύπριοι και Τουρκοκύπριοι στις δημόσιες υπηρεσίες ανάλογα με τον πληθυσμό κάθε κοινότητας.
- ε) Να καταργηθεί η διαίρεση των δυνάμεων ασφαλείας σε αστυνομία και χωροφυλακή.
- στ) Να καταργηθεί η ελληνική κοινοτική συνέλευση και να διατηρηθεί μόνον η τουρκική, αφού τροποποιηθεί το καθεστώς της.
- ζ) Να καταργηθούν οι συνταγματικές διατάξεις που προέβλεπαν χωριστές πλειοψηφίες Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων για τη θέσπιση ορισμένων νόμων.
- η) Να αναπληρώνει τον πρόεδρο ο αντιπρόεδρος σε περίπτωση απουσίας ή αδυναμίας.
- θ) Ο Έλληνας πρόεδρος και ο Τούρκος αντιπρόεδρος της Βουλής να εκλέγονται από ολόκληρο το σώμα κι όχι χωριστά κ.λπ.

Από τη στιγμή που οι Τούρκοι είχαν κερδίσει την υπογραφή του Μακαρίου στις συμφωνίες Ζυρίχης και Λονδίνου, δεν ήταν φυσικά διατεθειμένοι να χάσουν αυτά που κέρδισαν. Οι προτάσεις του Μακαρίου ούτε καν συζητήθηκαν. Ο ίδιος ο Μακάριος ήλπιζε ότι θα γίνουν αποδεκτές;

7) Σχέδια Σάντις – Μπολ (1964)

Στις αρχές του 1964 ο Βρετανός υπουργός Κοινοπολιτειακών Σχέσεων Ντάνκαν Σάντις και μετά από λίγο ο υπουργός Εξωτερικών των ΗΠΑ Τζορτζ Μπολ παρουσίασαν δύο παρόμοια σχέδια να ενταχθεί η Κύπρος στο ΝΑΤΟ και να αποσταλεί στο νησί ειρηνευτική δύναμη από χώρες του ΝΑΤΟ πλην Ελλάδας και Τουρκίας.

Τα σχέδια έγιναν δεκτά από Τούρκους και Τουρκοκύπριους καθώς και από την υπηρεσιακή ελληνική κυβέρνηση Παρασκευόπουλου. Απορρίφθηκαν από το Μακάριο. Μετά τη νίκη του Γ. Παπανδρέου στις εκλογές απορρίπτονται και από την ελληνική κυβέρνηση.

8) Τα σχέδια Άτσεσον (1964)

Ο Ντιν Άτσεσον, εκπρόσωπος του Αμερικανού Προέδρου, ύστερα από διαβουλεύσεις, τυπικά υπό την αιγίδα του ΟΗΕ, στην πραγματικότητα με ρυθμιστή τον ίδιο, υπέβαλε διαδοχικά δύο σχέδια:

Το πρώτο παραχωρούσε στην Τουρκία τη χερσόνησο της Καρπασίας, για να εγκαταστήσει στρατιωτική βάση, και το υπόλοιπο νησί προέβλεπε να ενωθεί με την Ελλάδα. Όμως δύο ή τρεις περιοχές, όπου οι Τούρκοι είχαν πλειοψηφία, θα ήταν αυτόνομα καντόνια και οι υπόλοιποι Τουρκοκύπριοι θα είχαν ξεχωριστή διοίκηση στη Λευκωσία! Ο Μακάριος απέρριψε το διχοτομικό αυτό σχέδιο.

Το δεύτερο ήταν παραπλήσιο, με μείωση της έκτασης που δινόταν στην Τουρκία, η οποία έκταση θα ήταν με ενοίκιο κι όχι κατά κυριαρχία. Το σχέδιο απέρριψαν ο Μακάριος και η Τουρκία.

9) Η έκθεση Πλάζα (1965)

Ο Γκάλο Πλάζα, νέος μεσολαβητής του ΟΗΕ, υπέβαλε στις 26/3/1965 έκθεση στο Γ.Γ. του ΟΗΕ, που απέκλειε και την ένωση και τη διχοτόμηση, υποστήριζε τη δημιουργία ενιαίου,

ανεξάρτητου και κυρίαρχου κράτους, αποστρατικοποιημένου, με πλήρη κατοχύρωση των μειονοτικών δικαιωμάτων των Τουρκοκυπρίων. Απέρριπτε τις τουρκικές προτάσεις για ομοσπονδιακό κράτος, μετακινήσεις πληθυσμών και δημιουργία χωριστών αυτόνομων περιοχών, ελληνικών και τουρκικών.

Η ελληνική πλευρά αποδέχτηκε τις προτάσεις Πλάζα. Οι ΗΠΑ και η Τουρκία τις απέρριψαν. Οι ανατολικές και οι υπόλοιπες δυτικές χώρες απείχαν.

10) Οι συνομιλίες του Έβρου (1967)

Στις 9/9/1967 γίνεται στον Έβρο συνάντηση του πρωθυπουργού της χούντας Κόλλια με τον Τούρκο ομόλογό του Ντεμιρέλ, παρουσία των υπουργών εξωτερικών. Η συνάντηση κατέληξε σε φιάσκο. Η χούντα παραχωρούσε στην Τουρκία το λεγόμενο στρατηγικό τρίγωνο στα βόρεια της Δυτικής Θράκης, με αντάλλαγμα την ένωση της Κύπρου με την Ελλάδα! Οι Τούρκοι, φυσικά, αρνήθηκαν, γιατί τη συνάντηση την ήθελαν όχι για να καταλήξει σε συμφωνία, αλλά για να μετατραπεί το Κυπριακό σε ελληνοτουρκική διαφορά και να παραγκωνιστεί ο Μακάριος.

11) Ψηφίσματα του ΟΗΕ κατά του Αττίλα

Με το **3212 (1974)** ψήφισμά της η Γενική Συνέλευση του ΟΗΕ

- απαιτεί σεβασμό στην κυριαρχία, ανεξαρτησία και εδαφική ακεραιότητα της Κυπριακής Δημοκρατίας
- τονίζει ότι η συνταγματική διάρθρωση της Κυπριακής Δημοκρατίας αφορά στην ελληνοκυπριακή και την τουρκοκυπριακή κοινότητα
- ζητεί να επιστρέψουν όλοι οι πρόσφυγες στα σπίτια τους σε συνθήκες ασφαλείας.

Με το **367 (1975)** ψήφισμα του Συμβουλίου Ασφαλείας επιπλέον καταδικάζεται η μονομερής ανακήρυξη του «Ομόσπονδου Τουρκικού Κράτους της Κύπρου».

Με το **33/15 (1978)** της Γενικής Συνέλευσης ζητείται επιπλέον η άμεση αποχώρηση όλων των ξένων στρατιωτικών δυνάμεων από την Κυπριακή Δημοκρατία και ο σεβασμός των ανθρωπίνων δικαιωμάτων όλων των Κυπρίων.

Με το **34/30 (1979)** καταδικάζονται επιπλέον οι μονομερείς πράξεις της αλλαγής του δημογραφικού χαρακτήρα της Κύπρου.

12) Η Συμφωνία της Γ' Βιέννης (1975)

Κατά την τρίτη φάση των συνομιλιών για το Κυπριακό, που πραγματοποιήθηκαν στη Βιέννη από 31/7 έως 2/8/1975, επήλθε συμφωνία μεταξύ εκπροσώπων των δύο κοινοτήτων Κληρίδη και Ντενκτάς και του Γ.Γ. του ΟΗΕ Κουρτ Βαλντχάιμ, γνωστή ως Συμφωνία της Γ' Βιέννης. Τα κυριότερα σημεία της είναι τα εξής:

- Επιτρέπεται στους Τουρκοκυπρίους που διαμένουν στο νότο και στους Ελληνοκυπρίους που διαμένουν στο βορρά να μετακινηθούν, εάν το επιθυμούν, στο άλλο μέρος του νησιού.
- Στους Ελληνοκυπρίους που διαμένουν στο βόρειο τμήμα θα παρασχεθεί κάθε βοήθεια, για να διάγουν μια ομαλή ζωή, περιλαμβανομένων διευκολύνσεων στον εκπαιδευτικό τομέα, για την άσκηση της θρησκείας τους, για την ιατρική περίθαλψη.

- Θα παρασχεθούν πλήρεις διευκολύνσεις για έρευνες για αδήλωτους αιχμαλώτους πολέμου ή άλλους.

Έγιναν, επίσης, προκαταρκτικές συζητήσεις για τις εξουσίες και αρμοδιότητες μιας ομοσπονδιακής κυβέρνησης και επί γεωγραφικών πτυχών ενός μελλοντικού διακανονισμού.

Για την ελληνική πλευρά η Συμφωνία ήταν μια σοβαρή υποχώρηση, γιατί νομιμοποίησε την ανταλλαγή πληθυσμών και άρχισε να συζητά για μια ομοσπονδιακή λύση. Παρ' όλ' αυτά εφάρμοσε πλήρως ό,τι την αφορούσε. Η τουρκική πλευρά δεν εφάρμοσε τίποτα, ενώ κατοχύρωσε, όπως πάντα, όσα τις προσέφερε η ελληνική πλευρά. Το κατήγγειλε ο ίδιος ο Βαλντχάιμ στην έκθεσή του προς το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ (Δεκέμβριος 1975): «Η τουρκοκυπριακή ηγεσία δεν εφάρμοσε τις συμφωνίες της Βιέννης». Και παρέθεσε όλα τα στοιχεία.

13) Η συμφωνία Μακαρίου – Ντενκτάς (1977)

Στις 27/1/1977 αρχίζουν συνομιλίες Μακαρίου-Ντενκτάς, που στις 12/2/1977 καταλήγουν σε μονογραφή της παρακάτω συμφωνίας:

- α) Το κράτος θα είναι ανεξάρτητη, αδέσμευτη, δικαιοδική, ομοσπονδιακή δημοκρατία.
- β) Το έδαφος των κοινοτικών διοικήσεων θα καθορισθεί με βάση κριτήρια βιωσιμότητας, παραγωγικότητας και ιδιοκτησίας.
- γ) Θα συζητηθούν οι πρακτικές δυσκολίες, ώστε να διασφαλιστούν η ελεύθερη διακίνηση και η ιδιοκτησία.

Θα ακολουθούσε άλλος γύρος συνομιλιών, για να συγκεκριμενοποιηθούν τα παραπάνω. Πράγματι οι συνομιλίες έγιναν, αλλά οι Τουρκοκύπριοι προέβαλαν παράλογες απαιτήσεις και στις 6/4/1977 ναυάγησαν. Ο Ντενκτάς δεν προσήλθε για να συμφωνήσει. **Κέρδισε την ομοσπονδία** και ετοιμάζεται για την επόμενη φάση, οπότε περιμένει τις νέες ελληνικές υποχωρήσεις. Τελικός του στόχος είναι η πλήρης τουρκοποίηση της Κύπρου.

14) Η συμφωνία Κυπριανού – Ντενκτάς (1979)

Στις 19-20/5/1979 ο νέος πρόεδρος της Κύπρου Σπύρος Κυπριανού συμφώνησε με το Ντενκτάς σε 10 σημεία, σημαντικότερα από τα οποία είναι τα εξής:

- α) Επιβεβαιώνεται η συμφωνία Μακαρίου – Ντενκτάς του 1977.
- β) Η Κύπρος θα είναι κράτος ανεξάρτητο, κυρίαρχο και ομοσπονδιακό, με την προσθήκη του όρου «**διζωνική**».
- γ) Να δοθεί προτεραιότητα στην επανεγκατάσταση προσφύγων στα Βαρώσια της Αμμοχώστου.
- δ) Θα ακολουθήσουν συνομιλίες για το εδαφικό, το συνταγματικό, την αποστρατικοποίηση κλπ.

Οι συνομιλίες έγιναν πράγματι στις 15/6/1979, αλλά κατέληξαν σε αδιέξοδο, γιατί οι Τούρκοι αφ' ενός παραβίασαν τη συμφωνία, αφ' ετέρου ήθελαν τον όρο «**διζωνική**» στα μέτρα τους. **Ο Ντενκτάς πέτυχε και τη διζωνική** και ετοιμάζεται για την επόμενη φάση, οπότε περιμένει νέες ελληνικές υποχωρήσεις, για να πετύχει τη διχοτόμηση, ως ενδιάμεσο στάδιο για την πλήρη τουρκοποίηση.

Οι συζητήσεις συνεχίζονται και τα επόμενα χρόνια, χωρίς συμφωνία.

15) Το ψήφισμα 541 (1983)

Με την ανακήρυξη του ψευδοκράτους του Ντενκτάς 15/11/1983 συνέρχεται το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ και εκδίδει το 541 ψήφισμα, με το οποίο:

- αποδοκιμάζει την παράνομη ανακήρυξη του ψευδοκράτους, τη θεωρεί νομικά άκυρη και ζητεί την απόσυρσή της
- καλεί όλους να σεβαστούν την κυριαρχία, την ανεξαρτησία, την εδαφική ακεραιότητα και το αδέσμευτο της Κυπριακής Δημοκρατίας
- καλεί όλα τα κράτη να μην αναγνωρίσουν οποιοδήποτε άλλο κράτος εκτός της Κυπριακής Δημοκρατίας.

Ξεκάθαρο το ψήφισμα, που, σε συνδυασμό με τα προηγούμενα, μπορούσε να αξιοποιηθεί για επανατοποθέτηση του Κυπριακού (βλ. μέρος V). Όμως, με την εκλογή Βασιλείου η ελληνική υποχωρητικότητα υπερβαίνει τα όρια της προδοσίας.

16) Το διάγραμμα Βασιλείου (1989)

Ο νέος πρόεδρος Γ. Βασιλείου, πiónι των Αγγλοαμερικανών, ένα χρόνο μετά την εκλογή του επέδωσε στο Ντενκτάς ένα αναλυτικό διάγραμμα με τις προτάσεις του για όλες τις πτυχές του Κυπριακού, που θα μπορούσε να το είχε προτείνει ο ίδιος ο Ντενκτάς!

Σύμφωνα με το διάγραμμα, οι δύο «περιφέρειες» δε θα είχαν διοικήσεις, αλλά «κυβερνήσεις» (!), που θα είναι ισότιμες μεταξύ τους. Υπάρχει και ομοσπονδιακή κυβέρνηση, που είναι, όμως, ανίσχυρη, δηλ. στην πράξη πρόκειται για συνομοσπονδία.

Το Νομοθετικό Σώμα θα αποτελείται από δύο Βουλές: την Κάτω, αναλογικά προς τον πληθυσμό και την Άνω, με αντιπροσώπευση από 50%, η οποία θα είναι αρμόδια για τα μείζονα θέματα!

Το διάγραμμα περιλαμβάνει αναφορές σε πολλά ειδικά σημεία, που είναι στο πνεύμα του σχεδίου Ανάν, που θα εμφανισθεί μετά 14 χρόνια.

Όπως ήταν αναμενόμενο, ο Ντενκτάς, αφού θεωρεί ότι μπορεί να κάνει ό,τι θέλει, απέρριψε και το διάγραμμα Βασιλείου!

Αφού εμείς οι ίδιοι αγνοούμε τα δικαιώματά μας δε θα μας τα υποστηρίξουν άλλοι. Γι' αυτό **τα ψηφίσματα του ΟΗΕ αρχίζουν να χάνουν τη σαφήνειά τους**, μιλούν για διζωνική (649 του 1990), για δύο πολιτικά ίσες κοινότητες (716 του 1991) κ.λπ.

17) Οι ιδέες Γκάλι (1992)

Ο Γ.Γ. του ΟΗΕ Μπούτρος Γκάλι πρότεινε το 1992 ένα αγγλοαμερικανικό σχέδιο λύσης του Κυπριακού, που είναι στο πνεύμα του σχεδίου Ανάν, που θα προταθεί 10 χρόνια αργότερα. Οι κυριότερες «ιδέες» είναι οι εξής:

- Οι δύο ζώνες της διζωνικής ονομάζονται για πρώτη φορά «κράτη», που το καθένα θα έχει τη δική του σημαία. Θα υπάρχει και μία ομοσπονδιακή κυβέρνηση, που θα διορίζει αξιωματούχους και δημοσίους υπαλλήλους σε αναλογία 70:30.
- Θα υπάρχουν δύο Βουλές, η Κάτω (70:30) και η Άνω (50:50). Όλοι οι νόμοι πρέπει να εγκρίνονται και από τις δύο!

- Το Υπουργικό Συμβούλιο θα αποτελείται από 7 Ελληνοκυπρίους και 3 Τουρκοκυπρίους.

- Ο Πρόεδρος και ο Αντιπρόεδρος δε θα προέρχονται από την ίδια κοινότητα και ο καθένας θα έχει δικαίωμα βέτο ή αναπομπής νόμων.

- Το Ανώτατο Δικαστήριο θα απαρτίζεται από ίσο αριθμό Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων δικαστών.

- Για την ασφάλεια της Κύπρου θα σταθμεύουν στο νησί ισοδύναμα ελληνικά και τουρκικά στρατεύματα.

- Θα ληφθούν ειδικά μέτρα για την οικονομική ενίσχυση των Τουρκοκυπρίων.

- Δικοινοτική επιτροπή θα συσταθεί για την αναθεώρηση των διδακτικών βιβλίων, ώστε να αφαιρεθεί υλικό αντίθετο προς την «προώθηση της καλής θέλησης», μεταξύ των δύο κοινοτήτων.

Πρόκειται για ένα σχέδιο λύσης διχοτομικό και μη λειτουργικό. Οι πρόνοιές του για τους πρόσφυγες και την ιδιοκτησία τους ενθαρρύνουν την εθνοκάθαρση των δύο κρατών.

Ο σχολιασμός γίνεται στο μέρος III, στα αντίστοιχα άρθρα του σχεδίου Ανάν.

Ο Βασιλείου όχι απλώς δέχθηκε τις «ιδέες Γκάλι», αλλά είχε συμμετάσχει και στη διαμόρφωσή τους. Ευτυχώς οι «ιδέες» προτάθηκαν όταν έληγε η πρώτη θητεία του. Είχε σκοπό να τις προωθήσει στη δεύτερη, αλλά έχασε τις επόμενες εκλογές με μικρή διαφορά.

18) Η εκλογή Κληρίδη και το σχέδιο Ανάν

Το Φεβρουάριο 1993 εκλέγεται πρόεδρος της Κύπρου ο Γλαύκος Κληρίδης, συντηρητικός πολιτικός, από τους πρώτους υπουργούς του Μακαρίου. Ο Μακάριος τον είχε χρησιμοποιήσει ως συνομιλητή στις διαπραγματεύσεις του 1975-76, αλλά μετά τον πέμπτο γύρο τον είχε εξαναγκάσει σε παραίτηση και τον είχε αντικαταστήσει με το σημερινό πρόεδρο Τάσσο Παπαδόπουλο. Στις συνομιλίες της Βιέννης ο Κληρίδης κατηγορήθηκε (σχεδόν ανοικτά και από το Μακάριο) ότι αποκάλυψε και έδωσε στο Ντενκτάς το έγγραφο της Κυπριακής Δημοκρατίας πριν από κάθε διαπραγμάτευση!

Ο Κληρίδης, στην προσπάθειά του να εκλεγεί, προσαρμόστηκε στις διαθέσεις της κοινής γνώμης, που διατηρούσε ακόμη ένα δυναμισμό. Στο προεκλογικό του πρόγραμμα απέρριψε τις ιδέες Γκάλι, αλλά, όταν εξελέγει, προσπάθησε σιγά σιγά να καλλιεργήσει κλίμα ενδοτισμού. Στην πορεία συμμάχησε και με τον αντίπαλό του Γ. Βασιλείου, στη γραμμή της υποταγής.

Με την εκλογή Κληρίδη αρχίζει νέα περίοδος συνομιλιών στα πλαίσια του ΟΗΕ, με τους Αγγλοαμερικανούς να κινούνται και στο προσκήνιο και στο παρασκήνιο. Οι συνομιλίες αυτές κατέληξαν το Νοέμβριο του 2002 στην πρόταση του σχεδίου του Γ.Γ. του ΟΗΕ Κόφι Ανάν.

[19) Τα δημοψηφίσματα για την έγκριση του σχεδίου Ανάν

Τα δημοψηφίσματα για την έγκριση του σχεδίου Ανάν ορίστηκαν για τις 24/4/2004. Οι Κληρίδης, Σημίτης και σία είχαν διαβεβαιώσει τους Αγγλοαμερικανούς ότι το ΝΑΙ θα επικρατούσε με άνεση, γι' αυτό άλλωστε αποφάσισαν να κάνουν δημοψηφίσματα. (Με τα δημοψηφίσματα ήθελαν να ξεπεράσουν και τις αντιδράσεις του Ντενκτάς, ο οποίος δεν ήθελε να κάνει ούτε τις παραμικρές υποχωρήσεις που θα επέτρεπαν στον Ανάν να τηρήσει κάποια

προσχήματα). Όμως, όσο πλησίαζε η 24^η, οι δημοσκοπήσεις έδειχναν τα εντελώς αντίθετα. Το ΠΑΣΟΚ, ο ΔΗΣΥ και οι υπόλοιποι υποτελείς οργίασαν υπέρ του ΝΑΙ. Η νεοεκλεγείσα κυβέρνηση της Ν.Δ. τάχθηκε επίσης υπέρ του ΝΑΙ, αλλά υποστήριξε ότι και με το ΟΧΙ δε θα επέλθει καταστροφή, δηλ. επέτρεψε στον κυπριακό λαό να εκφράσει τη θέλησή του χωρίς απειλές και εκβιασμούς. Ο πρόεδρος Τ. Παπαδόπουλος έριξε στο τέλος το βάρος του υπέρ του ΟΧΙ, ανεβάζοντας το ποσοστό του ΟΧΙ στο θριαμβευτικό 76%! Οι «Τουρκοκύπριοι» και οι έποικοι στο άλλο δημοψήφισμα που έγινε στα κατεχόμενα, όπως ήταν φυσικό, ψήφισαν ΝΑΙ (64%).

Είναι η πρώτη φορά, μετά το ΟΧΙ της 28ης Οκτωβρίου του 1940, που ο ελληνισμός, ένα κομμάτι του αυτή τη φορά, με τη συμπαράσταση του υπολοίπου, αρνείται να συμμορφωθεί προς τις απαιτήσεις των ισχυρών της γης. Το ΟΧΙ των Ελληνοκυπρίων στο δημοψήφισμα της 24ης Απριλίου 2004 είναι ένα γεγονός μεγάλης και πολλαπλής σημασίας.

Α) Αποδεικνύει ότι, παρά τη μερική μας αλλοτρίωση και αντιθέτως προς όσα διαλαλεί η κρατούσα ιδεολογία, στο βάθος της ψυχής μας **δεν έχουμε αποκοπεί από τις αγωνιστικές μας παραδόσεις**, δεν έχουμε χάσει τον αυτοσεβασμό μας και αυτό το εκδηλώνουμε, όταν τα πράγματα φτάσουν στο απροχώρητο. Οι εκφοβισμοί, οι εκβιασμοί και η προσπάθεια εξαγοράς των συνειδήσεων (800 εκατ. δολάρια από τις ΗΠΑ και 350 εκατ. ευρώ από την Ε.Ε.) δεν ακούμπησαν τους περισσότερους Ελληνοκύπριους. Η απόδειξη, μάλιστα, έρχεται από το κομμάτι του ελληνισμού που θεωρείται από τα πιο κοσμοπολίτικα και από τα πιο εύπορα. Η στάση του, με κορυφαία στιγμή το ιστορικό διάγγελμα του Προέδρου Τάσσου Παπαδόπουλου, δίνει θάρρος και αυτοπεποίθηση σε όλους τους Έλληνες, που απέδειξαν ότι ενδιαφέρονται, και πολύ μάλιστα, για την Κύπρο, άρα και για τα υπόλοιπα εθνικά μας θέματα, παρ' όσα ισχυρίζονταν οι εκφραστές της υποτέλειας.

Β) **Αποφύγαμε τα χειρότερα στα εθνικά μας θέματα**. Βεβαίως το Κυπριακό δε λύθηκε με το δημοψήφισμα, αλλά απέτυχαν οι Αγγλοαμερικάνοι να μετατρέψουν την Κύπρο ταχύτατα σε Βοσνία ή Κόσοβο, με τελικό στόχο τον πλήρη αφελληνισμό του νησιού. Απομακρύνθηκαν οι αντίστοιχες «λύσεις», που είχε ετοιμάσει για το Αιγαίο και τη Θράκη η αποδοκιμασθείσα κυβέρνηση των Σημίτη-Γιωργάκη. Δεν ησυχάζουμε, αλλά κερδίζουμε χρόνο και μπορούμε να ελπίζουμε.

Γ) Γκρεμίζει το επιχείρημα ότι η μη συμμόρφωση προς «τας υποδείξεις» συνεπάγεται τη συντέλεια του κόσμου και εκθέτει ανεπανόρθωτα τους υποτελείς σε Ελλάδα και Κύπρο, που το χρησιμοποίησαν κατά κόρον. Αντιθέτως, αποδεικνύει ότι **όσο πιο πολύ αντιστεκόμαστε, τόσο καλύτερες προϋποθέσεις δημιουργούμε** για την αντιμετώπιση των προβλημάτων μας.

Δ) Αποδεικνύει ότι **οι ΗΠΑ, παρά την τεράστια ισχύ που διαθέτουν, δεν επιτυγχάνουν τους σκοπούς τους, όταν δεν εξασφαλίζουν τη συναίνεση ή την ανοχή των λαών**. Στην ευρύτερη περιοχή μας δέχονται ένα ηχηρότατο χαστούκι από τον ιρακινό λαό, που, με το αίμα

του αυτός, έχει φέρει την υπερδύναμη σε αδιέξοδο και απελπισία. Τρίτη αποτυχία στην Παλαιστίνη, όπου ο τοπικός χωροφύλακας της Δύσης έχει περιέλθει κι αυτός σε αδιέξοδο.

Φυσικά δεν ησυχάζουμε, γιατί αυτό το μεγαλειώδες ΟΧΙ δεν αξιοποιείται όπως θα έπρεπε. Δεν ξεχνάμε ότι το σύνολο σχεδόν της πολιτικής ηγεσίας στην Κύπρο και την Ελλάδα ήταν υπέρ του ΝΑΙ, όμως μια μεγάλη μερίδα στην Κύπρο (ΑΚΕΛ και ΕΔΕΚ), κάτω από την πίεση του κόσμου και μπροστά στον κίνδυνο της απομόνωσης, esύρθησαν να πουν ΟΧΙ. Σίγουρα θα επιδιώξουν να μην επανεκλεγεί ο Τάσσος Παπαδόπουλος στις επόμενες προεδρικές εκλογές και, με μια πιο ελεγχόμενη ελληνοκυπριακή πολιτική ηγεσία (Χριστόφιας;), **να επιβάλουν το σχέδιο Ανάν, με επουσιώδεις «βελτιώσεις»**. Τον Αύγουστο του 2004 ο διαβόητος εκπρόσωπος του Στέιτ Ντιπάρτμεντ Μπάουτσερ επισκέφθηκε την Κύπρο, όπου αγνόησε επιδεικτικά τον Πρόεδρο και την κυβέρνηση και έκανε επαφές μόνο με τους υπέρμαχους του ΝΑΙ. Οι υπέρμαχοι του ΝΑΙ εκμεταλλεύονται τις αδυναμίες και τις αντιφάσεις της κυβέρνησης, υπονομεύουν τον Πρόεδρο, πηγαινοέρχονται καθημερινά στα κατεχόμενα και διαπραγματεύονται με τους Τούρκους σαν να είναι αυτοί κυβέρνηση!]

ΜΕΡΟΣ ΙΙΙ

Τ Ο Σ Χ Ε Δ Ι Ο Α Ν Α Ν

Οι πολύχρονες διαπραγματεύσεις που έγιναν από τις κυβερνήσεις Βασιλείου και Κληρίδη έδωσαν στους Αγγλοαμερικάνους το δικαίωμα να παρουσιάσουν ως σχέδιο λύσης του Κυπριακού το λεγόμενο «σχέδιο Ανάν», που το παρουσίασε ως δικό του ο Γ.Γ. του ΟΗΕ Κόφι Ανάν, αλλά όλοι γνωρίζουν ότι είναι του Άγγλου λόρδου Χάνεϊ. Η Ε.Ε. συμφώνησε με το σχέδιο. Πρόκειται για ένα έκτρωμα, για το οποίο ο σεβάσμιος πρώην πρέσβυς μας στην Κύπρο Μιχάλης Δούντας είπε ότι «μόνο διεστραμμένος νους μπορούσε να το επινοήσει».

Οι κυβερνήσεις Σημίτη και Κληρίδη είχαν αποδεχθεί το σχέδιο παρασκηνιακά και, μόλις δημοσιεύτηκε, εξαπέλυσαν τα ΜΜΕ, για να πείσουν ότι πρόκειται για μια «χρυσή ευκαιρία»(!) και να κινδυνολογήσουν σε περίπτωση που το απορρίπταμε.

Στην Ελλάδα το ΠΑΣΟΚ, η ΝΔ και ο ΣΥΝ υποστήριξαν το σχέδιο (ο ΣΥΝ, μάλιστα, με ιδιαίτερο φανατισμό !), ενώ το ΚΚΕ, το ΔΗΚΚΙ, μικρότερα κόμματα (μεταξύ τους και το ΑΣΚΕ) και μεμονωμένα κομματικά στελέχη, μεταξύ τους και βουλευτές, κυρίως από το ΠΑΣΟΚ, και μεμονωμένοι πολίτες με βαρύνουσα γνώμη το απέρριψαν. Γενικά ο ελλαδικός λαός δεν ενημερώθηκε για το περιεχόμενο του σχεδίου και το αντιμετώπισε με αμηχανία. Οι κινητοποιήσεις κατά του σχεδίου ήσαν ασθενικές, με τις μικροκομματικές σκοπιμότητες να αποτελούν μία από τις αιτίες.

[Μόλις ανακοινώθηκε το σχέδιο, το ΑΣΚΕ διοργάνωσε στα γραφεία του μια πολύ χρήσιμη ενημερωτική συζήτηση στις 23/11/2002 με μαζική συμμετοχή μελών και φίλων και ομιλητές τον Ανδρέα Φρυδά, πρώην μέλος του Π.Γ. του Σοσιαλιστικού Κόμματος ΕΔΕΚ της Κύπρου και σήμερα πρόεδρο του προσφυγικού σωματείου «Ελεύθερο Μόρφου», και το Θέμο Στοφορόπουλο, πρώην πρέσβυ της Ελλάδας στην Κύπρο.]

Στην Κύπρο, όμως, το θέμα αφορούσε τους πολίτες άμεσα, υπήρξε ενημέρωση, οι εφημερίδες φιλοξένησαν όλες τις απόψεις και δύο μικρά μονοεδρικά κόμματα, οι Νέοι Ορίζοντες και οι Οικολόγοι – Περιβαλλοντιστές, απέρριψαν το σχέδιο. Τα υπόλοιπα κόμματα το αποδέχθηκαν, έστω ως βάση διαπραγμάτευσης, αλλά υπήρξαν σοβαρές εσωκομματικές αντιδράσεις, με αποτέλεσμα το ΑΚΕΛ, το ΔΗΚΟ και ο Β. Λυσσαρίδης να αναδιπλωθούν μερικώς. Η Εκκλησία, τα προσφυγικά σωματεία και άλλες οργανώσεις απέρριψαν το σχέδιο και οι δημοσκοπήσεις έδειχναν ότι, σε περίπτωση δημοψηφίσματος, τουλάχιστον το 70% των Ελληνοκυπρίων θα ψήφιζαν ΟΧΙ. Οι κινητοποιήσεις κατά του σχεδίου ήσαν στην αρχή δυναμικές, αλλά στη συνέχεια επεκράτησε μια ανήσυχη αναμονή.

Η ήττα του Κληρίδη και η νίκη του Παπαδόπουλου στις προεδρικές εκλογές της 16/2/2003 εκφράζει εν μέρει τις διαθέσεις των πολιτών για το σχέδιο, αν και στις εκλογές αυτές επικρατούν περισσότερο άλλα κριτήρια.

Στην Τουρκία εκφράστηκαν δύο στρατηγικές σε σχέση με το σχέδιο Ανάν, που και οι δύο έχουν ως βραχυπρόθεσμο στόχο τη νομιμοποίηση της σημερινής διχοτόμησης και ως μακροπρόθεσμο στόχο την πλήρη τουρκοποίηση της Κύπρου. Το ενδιαφέρον, πάντως, όλων για τους «Τουρκοκυπρίους» είναι υποκριτικό.

Η πρώτη υποστηρίζεται από κύκλους που εκφράζουν τα συμφέροντα των Αγγλοαμερικάνων, της Ε.Ε. και του Ισραήλ, δηλαδή από πολιτικούς, ΜΜΕ, επιχειρηματίες κ.ά., με τους οποίους ευθυγραμμίζεται η τουρκοκυπριακή αντιπολίτευση. Αυτοί δέχονται το σχέδιο Ανάν, γιατί ικανοποιεί πλήρως πολιτικά την τουρκική πλευρά. Σε σύγκριση με τη σημερινή κατάσταση, το κέρδος της Τουρκίας θα είναι ότι θα εξασφαλίσει έλεγχο και στο ελληνοκυπριακό τμήμα. Το σχέδιο δεν ικανοποιεί πλήρως την Τουρκία στρατιωτικά, αφού οι Αγγλοαμερικάνοι θέλουν για λογαριασμό τους την Κύπρο και δε θέλουν πολύ ισχυρή τη στρατιωτική παρουσία της Τουρκίας.

Η δεύτερη υποστηρίζεται από το στρατιωτικό-διπλωματικό κατεστημένο της Τουρκίας (και το όργανό του, το Ντενκτάς) και απορρίπτει το σχέδιο Ανάν. Το κατεστημένο αυτό ήταν, είναι και θα είναι εξαρτημένο από τους δυτικούς ιμπεριαλιστές για όλο το προβλεπτό μέλλον, αλλά διαθέτει υπολογίσιμα περιθώρια αυτονομίας. Δε θέλει, λοιπόν, να χάσει ό,τι κέρδισε με τον Απίλα, δηλαδή τα γεωστρατηγικά πλεονεκτήματα στην Κύπρο. Ο αρχηγός των τουρκικών Ενόπλων Δυνάμεων στρατηγός Οζκιόκ, σε συνέντευξή του στην ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ (18/10/2003), είπε: «Θέλουμε μια Κύπρο από την οποία δε θα είναι δυνατό να αποσυρθούμε και απ' όπου θα μπορούμε να υπερασπιζόμαστε την Τουρκία».

Αυτό το τμήμα του τουρκικού κατεστημένου επιθυμεί πρώτα την ένταξη της Τουρκίας στην Ε.Ε. και μετά «λύση» του Κυπριακού, ώστε κατεχόμενα και Τουρκία να ενταχθούν ως μία ενότητα στην Ε.Ε., δηλαδή οι χρηματοδοτήσεις της Ε.Ε. προς τα κατεχόμενα να μη γίνονται απ' ευθείας από την Ε.Ε., ούτε μέσω της Κυπριακής Δημοκρατίας, αλλά μέσω της Τουρκίας. Γι' αυτό, το πιθανότερο είναι ότι η Τουρκία δε θα συναινέσει για λύση του Κυπριακού μέχρι τη δική της ένταξη (αν και όταν πραγματοποιηθεί) και, συνεπώς, ούτε μέχρι την 1/5/2004, ανεξαρτήτως του αποτελέσματος των «εκλογών» στο ψευδοκράτος στις 14/12/2003.

Όμως, με τα ανοίγματα της ηγεσίας του ψευδοκράτους (διακίνηση κ.λπ.), η Τουρκία θέλει να έχει ανοιχτές τις γέφυρες του ψευδοκράτους με την Ε.Ε., να ρέουν οι κοινοτικές χρηματοδοτήσεις προς τα κατεχόμενα, όπως προβλέπεται από τις συμφωνίες του Ελσίνκι, ώστε να εκτονώνεται σε κάποιο βαθμό η κοινωνική δυσαρέσκεια που προκαλεί η οικονομική κρίση. Αυτό το επιθυμεί και η Ε.Ε., για να βάλει πόδι και στα κατεχόμενα.

Οι Αγγλοαμερικάνοι και η Ε.Ε., βεβαίως, υποστηρίζουν το σχέδιο Ανάν, για να «διαιρούν και να βασιλεύουν», αλλά δε θέλουν και να έρθουν σε σύγκρουση με το τουρκικό κατεστημένο. Χαρακτηριστική είναι η στάση που κράτησαν στις «βουλευτικές εκλογές» του ψευδοκράτους. Στην αρχή της προεκλογικής περιόδου, σίγουροι για τη νίκη της αντιπολίτευσης, την υποστήριζαν ανοιχτά. Στη συνέχεια, που άρχισαν να αμφιβάλλουν, κράτησαν ουδέτερη στάση.

Είναι προφανές ότι για τον ελληνισμό είναι καταστροφικές και οι δύο στρατηγικές. Για την Κύπρο απαιτείται μια άλλη πολιτική, στην οποία θα αναφερθούμε στο μέρος V. Εδώ τονίζουμε μόνο ότι ο ενδοτισμός των πολιτικών μας ηγεσιών μας έφερε στο σημείο να έχουν στην πράξη λόγο για ένα ελληνικό νησί οι Άγγλοι, οι Αμερικανοί, η Ε.Ε., η Τουρκία και μόνο οι Έλληνες να μην έχουν.

Ακολουθεί η θέση του ΑΣΚΕ για το σχέδιο Ανάν, όπως αυτή δημοσιεύθηκε τον Ιανουάριο του 2003, με κάποιες προσθήκες. Το πλήρες κείμενο του σχεδίου Ανάν υπάρχει στα γραφεία του ΑΣΚΕ και όποιος θέλει μπορεί να το ζητήσει.

[Παρά την απόρριψή του από τον κυπριακό ελληνισμό, έχει σημασία να αναλύσουμε το σχέδιο Ανάν, γιατί είναι βέβαιο ότι σ' αυτό θα στηρίζονται τα επόμενα σχέδια που θα μας προτείνουν ως λύσεις οι Αγγλοαμερικανοί. Έτσι διατηρούμε αναλλοίωτο το μέρος III και στη δεύτερη έκδοση του ΑΣΚΕ-3.]

1) **Αναγνώριση του Αττίλα**

Η πρώτη συνέπεια της αποδοχής του σχεδίου Ανάν, έστω της διαπραγμάτευσης πάνω σε αυτό, θα είναι η αναγνώριση της «Τουρκικής Δημοκρατίας της Βόρειας Κύπρου», δηλαδή του Αττίλα, και μάλιστα ως ισότιμης προς την Κυπριακή Δημοκρατία. Έτσι εμείς οι ίδιοι θα αχρηστεύσουμε τις αποφάσεις του ΟΗΕ, με τις οποίες καλούνται όλα τα κράτη να μην προβαίνουν σε πράξεις που στηρίζουν με οποιονδήποτε τρόπο το παράνομο δημιούργημα του Αττίλα!

Πριν ανακοινωθεί το σχέδιο Ανάν, λειτουργούσε επί μήνες μια δικοινοτική επιτροπή, που μελετούσε όλες τις διεθνείς συμφωνίες που είχαν κάνει οι δύο «αρχές», με σκοπό να τις ενσωματώσουν στη νομοθεσία των κρατών που προβλέπει το σχέδιο! Το άρθρο 12, § 1 της Ιδρυτικής Συμφωνίας του σχεδίου λέει: «Οποιαδήποτε πράξη, είτε νομοθετικής είτε εκτελεστικής είτε δικαστικής φύσης, από οποιαδήποτε αρχή, που έχει θεσπισθεί πριν τεθεί σε ισχύ αυτή η Συμφωνία, αναγνωρίζεται ως έγκυρη και υπό τον όρο ότι δεν αντιβαίνει ή δεν αντιφάσκει σε κάποια άλλη πρόβλεψη της Συμφωνίας και η ισχύς της θα συνεχιστεί και μετά την εφαρμογή αυτής της Συμφωνίας. Κανείς δε θα έχει τη δυνατότητα να αμφισβητήσει την εγκυρότητα αυτών των πράξεων, με τη λογική ότι θεσπίστηκαν πριν τεθεί σε ισχύ αυτή η Συμφωνία.»

Σαφέστατο! Και αναγνώριση του Αττίλα και συμμόρφωση προς τους νόμους του!

2) **Είναι λύση το σχέδιο Ανάν; (Το συνταγματικό)**

Το σχέδιο Ανάν θα μπορούσε να αποτελέσει μια λύση, έστω πολύ κακή και πολύ άδικη, αν εξασφάλιζε την ειρηνική συμβίωση Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων. Ούτε αυτό, όμως, θα γίνει, γιατί οι συνταγματικές ρυθμίσεις καθιστούν τη «λύση» μη βιώσιμη.

Το σχέδιο εξισώνει το 80,7% των Ελληνοκυπρίων με το 11% των Τουρκοκυπρίων, δηλ. καταργεί τη δημοκρατική αρχή της ισότητας των πολιτών.

Αν το σχέδιο γίνει δεκτό, στην Κύπρο, σ' ένα μικρό νησί 9300 τετραγωνικών χιλιομέτρων, θα υπάρχουν 4 κράτη!!! Παγκόσμια πρωτοτυπία! Το «κοινό» κράτος, τα δύο «συστατικά» κράτη (ελληνοκυπριακό και τουρκοκυπριακό) και το έδαφος των αγγλικών βάσεων.

Το «κοινό» κράτος δε θα λειτουργήσει και δε θα επιβιώσει, γιατί κανένα όργανό του δε θα μπορεί να πάρει αποφάσεις. Η **νομοθετική εξουσία** θα ασκείται από 2 σώματα (άρθρο 5, παρ. 1): Τη Γερουσία, με 48 μέλη (24 Έλληνες και 24 Τούρκους) και τη Βουλή, με σύνθεση αναλογική του πληθυσμού.

Η ελληνική πλειοψηφία στη Βουλή δε θα έχει καμιά αξία, γιατί κάθε απόφαση πρέπει να εγκρίνεται και από τα 2 σώματα! Γιατί να υπάρχει, λοιπόν, η Βουλή;

Αλλά και η Γερουσία, για να πάρει απόφαση σε «ειδικά» ζητήματα, πρέπει να την έχουν υπερψηφίσει οι 16 από τους 24 Τούρκους! Δηλαδή, οι έποικοι μπορούν να μπλοκάρουν

οποιαδήποτε απόφαση, στην οποία θα συμφωνούσαν όλοι οι Κύπριοι, Ελληνοκύπριοι και Τουρκοκύπριοι !

Η εκτελεστική εξουσία θα ασκείται από ένα θμελής Προεδρικό Συμβούλιο (4 Έλληνες και 2 Τούρκοι), που για να πάρει απόφαση, πρέπει να την υπερψηφίσει και ένας Τούρκος! Στην Προεδρία θα εναλλάσσονται Έλληνες και Τούρκοι και στην αρχική μεταβατική φάση θα υπάρχουν συγχρόνως 2 Πρόεδροι!! Άλλη παγκόσμια πρωτοτυπία!

Σε περίπτωση αδιεξόδων «που δημιουργούνται μεταξύ των θεσμών του κοινού κράτους» (άρθρο 6, παρ.3) θα δίνει «προσωρινή λύση» το Ανώτατο Δικαστήριο (που έχει και νομοθετική εξουσία), που θα αποτελείται από 3 Έλληνες, 3 Τούρκους και 3 ξένους. Περιπτώ να τονίσουμε ποιο ρόλο θα παίζουν οι 3 ξένοι, πιθανότατα Άγγλοι και σίγουρα της εμπιστοσύνης των Αγγλοαμερικανών. Παραθέτουμε το σχόλιο του Β. Λυσσαρίδη, τ. προέδρου της κυπριακής Βουλής: « **Θα είναι, ίσως, η πρώτη φορά από τη νεολιθική εποχή μέχρι σήμερα που δικαστικοί καλούνται να επιλύουν πολιτικά προβλήματα.** Θα είμαστε ουσιαστικά αποικία 3 ξένων, που θα διοικούν την Κύπρο.» (Επενδυτής 30/11/02).

Το «κοινό» κράτος, λοιπόν, δε θα λειτουργήσει και τις αρμοδιότητές του θα αναλαμβάνουν σταδιακά τα «συστατικά» κράτη, που θα χρησιμοποιούν από την πρώτη στιγμή τον εθνικό τους ύμνο και τη σημαία τους.

Παραθέτουμε και την άποψη του πρέσβη Χρ. Ζαχαράκι, τ. Γ.Γ. του υπ. Εξωτερικών και νυν ευρωβουλευτή της Ν.Δ.: «Αν υπάρξει κρίση, οι υποδομές που το σχέδιο προβλέπει θα οδηγήσουν σε χωρισμό των κρατών. Κάτι που δεν ίσχυε στη Ζυρίχη.» (ΤΑ ΝΕΑ 16/11/02).

Επομένως το σχέδιο Ανάν δε δίνει λύση (όπως δεν έδωσαν οι συμφωνίες Ζυρίχης και Λονδίνου) κι αυτό το γνωρίζει καλύτερα απ' όλους ο κ. Χάνεϊ. Γιατί, λοιπόν, το προτείνει; Είναι μια παγίδα, για να πέσουμε μέσα και μετά μας έχουν έτοιμη την επόμενη κίνηση. Θα φανεί πού το πάει στη συνέχεια, όταν θα αναφερθούμε και στις άλλες πτυχές του Κυπριακού.

3) Προετοιμάζεται ο Αττίλας-3 (Το εδαφικό)

Αν αληθεύουν οι δηλώσεις του στρατηγού Εβρέν, τότε αρχηγού του Γεν. Επιτελείου, η Τουρκία δεν είχε σκοπό να προχωρήσει πέρα από τον πρώτο Αττίλα, αλλά προχώρησε, γιατί δε βρήκε καμιά αντίσταση.

Τα εδάφη που κατέκτησε η Τουρκία ήταν ό,τι καλύτερο. Ενώ αποτελούσαν το 37% της έκτασης του νησιού, απέδιδαν το 70% του εθνικού προϊόντος, το 56% της εξόρυξης των μεταλλευμάτων, το 48% των εξαγωγών αγροτικών προϊόντων, είχαν το 41% των κτηνοτροφικών μονάδων, είχαν το 65% της τουριστικής υποδομής και το 87% των υπό κατασκευή κλινών και μέσω αυτών διενεργούνταν το 83% του εξωτερικού εμπορίου (Αμμόχωστος).

Η ελληνική πλευρά δεν έπρεπε καν να συζητεί για εδαφικό, γιατί έτσι αποδέχεται τη διχοτόμηση. Οι συγκεκριμένες προβλέψεις, όμως, του σχεδίου έχουν σημασία, γιατί δείχνουν τις προθέσεις του.

Το σχέδιο Ανάν αποδίδει το 28,5% του εδάφους στους Τουρκοκύπριους, ενώ είναι το 11% του νόμιμου πληθυσμού (18% το 1974). Για να φανεί πόσο σικέ είναι όλες αυτές οι διαπραγματεύσεις, ο Αμερικανός πρέσβης στην Κύπρο τον Αύγουστο του 1974 είχε πει στον

Έλληνα συνάδελφό του Μ. Δούντα ότι οι Τούρκοι θα κρατήσουν το 28%! (ομιλία Μ. Δούντα στην εκδήλωση της ΣΕΥΑΕΚ στην Αθήνα 5/12/2002).

Μέσα σ' αυτό το 28,5% περιλαμβάνεται περίπου το 50% των ακτών, δεδομένο με μεγάλη οικονομική (τουρισμός) και στρατηγική σημασία.

Η περιοχή της Μόρφου μένει αποκλεισμένη από τη θάλασσα. Η ευρύτερη περιοχή της Αμμοχώστου είναι πλήρως αποκλεισμένη μεταξύ τουρκοκυπριακού εδάφους και της αγγλικής βάσης της Δεκέλειας. Ο αποκλεισμός της επιτυγχάνεται με μια «ανεξήγητη» προεξοχή στη Λουριτζίνα, παρότι οι κάτοικοί της μετακινήθηκαν από την αρχή της τουρκικής εισβολής. Ομοίως «ανεξήγητη» είναι και η διατήρηση του θύλακα των Κοκκίνων, παρότι σήμερα δεν υπάρχουν εκεί πολίτες, παρά μόνο στρατιωτικοί.

Έτσι, ενώ το τουρκοκυπριακό κράτος θα είναι ενιαίο, το ελληνοκυπριακό θα, είναι διχοτομημένο! Για όσους θέλουν να βλέπουν, οι εδαφικές ρυθμίσεις του σχεδίου Ανάν εξασφαλίζουν μια άνετη προώθηση του Αττίλα-3.

Οι Τούρκοι στρατηγοί, αντλώντας θράσος από την αγγλοαμερικανική υποστήριξη και την ελληνική υποχωρητικότητα, αρνήθηκαν και αυτόν ακόμη το Β' χάρτη του Ανάν. Είπαν ότι δεν επιστρέφουν τη Μόρφου, με το επιχείρημα ότι έχει ελαιώνες, πορτοκαλεώνες και τα περισσότερα νερά της Κύπρου και ότι δεν επιστρέφουν την Καρπασία, γιατί έχει στρατηγική σημασία για τον κόλπο της Αλεξανδρέτας (διακίνηση πετρελαίου και νερού)! Ο Ανάν απέσυρε αμέσως το Β' χάρτη!

4) «Να ησυχάσουμε, επιτέλους!» (Η ασφάλεια)

Ένα από τα επιχειρήματα που επιστρατεύουν οι υποστηρικτές του σχεδίου Ανάν είναι ότι πρέπει να το αποδεχτούμε (κι ας μην είναι καλό), «για να ησυχάσουμε επιτέλους». Ξεχνούν ότι μια κακή συμφωνία ποτέ δε φέρνει ησυχία, αλλά χειρότερες τραγωδίες. Ξεχνούν ότι το ίδιο επιχείρημα επιστρατεύτηκε το 1959, για να γίνουν αποδεκτές οι συμφωνίες Ζυρίχης-Λονδίνου, με αποτέλεσμα τον Αττίλα. Δε διδάχτηκαν από την κακή συμφωνία που έκανε η ηγεσία των Παλαιστινίων στο Όσλο, με αποτέλεσμα τη σημερινή τους σφαγή.

Ασφαλής μπορεί να είναι η Κύπρος, κυρίως όταν μπορεί η ίδια να αμυνθεί, αλλά και όταν έχει εξασφαλίσει τη συμπαράσταση άλλων δυνάμεων, με πρώτη την Ελλάδα. Αλλά όσα αναφέραμε στο ιστορικό (S-300 κ.λπ.) δε μας επιτρέπουν καμιά αισιοδοξία. **Αν εφαρμοστεί το σχέδιο Ανάν, η Κύπρος θα έχει το θλιβερό προνόμιο να είναι η μοναδική χώρα στον κόσμο που δε θα έχει δικαίωμα να διαθέτει δικό της στρατό (ούτε 1 στρατιώτη!), τη στιγμή μάλιστα που θα έχει στο έδαφος της 4(!) στρατούς (της Μ. Βρετανίας, του ΟΗΕ, της Τουρκίας και της Ελλάδας) και τη στιγμή που ο επόμενος Αττίλας είναι παραπάνω από βέβαιο ότι προγραμματίζεται.**

Σύμφωνα με το σχέδιο, η αξιόμαχη Εθνική Φρουρά της Κύπρου με δύναμη δέκα χιλιάδες άνδρες πρέπει να διαλυθεί εντελώς, με αντιστάθμισμα τη διάλυση της ελαφρά οπλισμένης τουρκοκυπριακής πολιτοφυλακής 4.000 ανδρών.

Στην Κύπρο θα παραμείνουν 3.500 έως 7.500 τουρκικός στρατός και ισάριθμος ελληνικός ως εγγυητές. (Η Ζυρίχη προέβλεπε 950 Έλληνες και 650 Τούρκους). Με δεδομένα, όμως, ότι:

Α) η Κύπρος απέχει μόλις 100 χιλιόμετρα από την Τουρκία, ενώ βρίσκεται πολύ μακριά από την Ελλάδα, δηλ. σε μια στιγμή κρίσης ο τουρκικός στρατός μπορεί να ενισχυθεί σε λίγες ώρες, ενώ ο ελληνικός δεν μπορεί να ενισχυθεί, όπως και το 1974,

Β) ο ΟΗΕ με τα στρατεύματά του ελέγχεται από τις ΗΠΑ,

Γ) οι Βρετανοί σ' όλη την ιστορία του Κυπριακού είναι πιο φιλότουρκοι κι από την Τουρκία,

Δ) οι Ένοπλες Δυνάμεις Ελλάδας και Τουρκίας υπάγονται στο ΝΑΤΟ, που ελέγχεται πλήρως από τις ΗΠΑ,

είναι φανερό ότι και στον επόμενο Αττίλα οι συσχετισμοί θα είναι συντριπτικοί υπέρ της Τουρκίας. **Ο ελληνικός στρατός θα υπάρχει, για να δικαιολογείται η παρουσία του τουρκικού.**

Μια «λεπτομέρεια» είναι σημαντική (παράρτημα 2, άρθρο 1): δε διευκρινίζεται σε ποιο κράτος οι στρατοί «εγγυώνται την ασφάλεια και τη συνταγματική έννομη τάξη», δηλ. οι Τούρκοι, ερμηνεύοντας ως συνήθως, θα μπορούν να εγγραφούν το ελληνοκυπριακό κράτος, στο οποίο θα κατοικούν πολυάριθμοι Τουρκοκύπριοι, ενώ στο Τουρκοκυπριακό ελάχιστοι ή καθόλου Ελληνοκύπριοι. Έτσι το σχέδιο Ανάν παρέχει τη νομική βάση για τον Αττίλα-3, όπως η Ζυρίχη για τους Αττίλες-1 και 2. Πρέπει να τονιστεί ότι οι συνθήκες εγγυήσεως της Ζυρίχης διατηρούνται, δηλ. κάθε εγγυήτρια δύναμη μπορεί να δράσει μονομερώς, χωρίς τη συγκατάθεση των άλλων δύο (όπως έκανε το 1974).

Αλλά και οι συγκεκριμένες πρόνοιες του σχεδίου για το **είδος του εξοπλισμού** του τουρκικού και του ελληνικού στρατού είναι εξοργιστικές, σε βαθμό που προκάλεσαν την αγανάκτηση ακόμη και της διορισμένης από την κυβέρνηση Σημίτη στρατιωτικής ηγεσίας. Όπως αποκαλύπτει ο ΕΠΕΝΔΥΤΗΣ στις 23/11/02, επιτελείς της αρμόδιας Διεύθυνσης του ΓΕΕΘΑ σε ενημερωτικό τους σημείωμα αναφέρουν μεταξύ άλλων ότι, αν γίνει δεκτό το σχέδιο:

Α) Οι Τούρκοι διατηρούν ολόκληρο τάγμα μεταφορικών ελικοπτερίων, όπλο πρώτης γραμμής για επέμβαση στο ελληνοκυπριακό συστατικό κράτος.

Β) Διατηρούνται τα ρυμουλκούμενα πυροβόλα, αλλά όχι τα αυτοκινούμενα. (Συμπτωματικά, οι Ελληνοκύπριοι διαθέτουν αυτοκινούμενα, ενώ οι Τούρκοι ρυμουλκούμενα!)

Γ) Προβλέπεται ανώτερο βεληνεκές αντιαεροπορικών πυραύλων 7 χιλιόμετρα. (Συμπτωματικά, οι Τούρκοι διαθέτουν Στίνγκερ των 7 χιλιομέτρων, ενώ οι Ελληνοκύπριοι των 12 και των 15 χιλιομέτρων!) Το επιχείρημα στις διαπραγματεύσεις ήταν να μην απειλείται από την Κύπρο η ασφάλεια της Τουρκίας, η οποία, όμως, απέχει (επαναλαμβάνουμε) 100 χιλιόμετρα!

Δ) Οι Έλληνες δε θα μπορούν να διαθέτουν ραντάρ για τα αντιαεροπορικά τους, ενώ οι Τούρκοι δε χρειάζονται, γιατί έχουν ραντάρ στην απέναντι ακτή, στο Αναμούρ.

Δε χρειάζεται να αναφέρουμε τα υπόλοιπα, για να καταλάβουμε ότι το σχέδιο Ανάν προετοιμάζει τον επόμενο Αττίλα. Ο Αττίλας III δεν είναι ανάγκη να εξαπολυθεί. Αρκεί η δυνατότητα εξαπόλυσής του, για να επηρεάζονται αρνητικά οι εξελίξεις.

Τέλος, υπενθυμίζουμε ότι παραμένουν στην Κύπρο οι 2 βρετανικές βάσεις, που καταλαμβάνουν μεγάλο μέρος της έκτασης του νησιού, που είναι κυρίαρχο βρετανικό έδαφος (όχι όπως οι αμερικανικές στην Ελλάδα), δηλ. ένα τέταρτο κράτος(!), χωρίς ημερομηνία λήξης. Μαζί τους παραμένουν άλλες 31 μικρότερες εγκαταστάσεις (ραντάρ, κέντρα υποκλοπών,

ραδιοφωνικοί σταθμοί κ.λπ.), που προβλέπει η Συνθήκη Εγκαθίδρυσης της Κυπριακής Δημοκρατίας του 1960.

Κατά τ' άλλα η Κύπρος θα είναι κυρίαρχο και ανεξάρτητο κράτος...

5) Οι πρόσφυγες δεν επιστρέφουν στα σπίτια τους

Ο τουρκικός Αττίλας το 1974 ξεσπίτωσε 200.000 Ελληνοκυπρίους, που κατέφυγαν, υπό την απειλή της σφαγής, στις ελεύθερες περιοχές και 50.000 «Τουρκοκύπριοι», που απρόθυμα μεταφέρθηκαν αντιστρόφως.

Για τη μετακίνηση των «Τουρκοκυπρίων» φέρει ευθύνη και η ελληνοκυπριακή πλευρά, που θα μπορούσε να την αποτρέψει. Άλλωστε, ποτέ δεν είχε μια πολιτική ισότιμης ένταξης των «Τουρκοκυπρίων» στην Κυπριακή Δημοκρατία, ώστε να αποτυγχάνουν οι προσπάθειες των Αγγλοαμερικάνων να «διαιρούν και να βασιλεύουν», ούτε ένα κοινωνικό πρόγραμμα που θα ανακούφιζε τους «Τουρκοκύπριους», που αποτελούσαν τα φτωχότερα στρώματα της κοινωνίας.

Σήμερα, 29 χρόνια μετά, ένα μεγάλο μέρος των προσφύγων έχουν αποβιώσει. Το σχέδιο Ανάν προβλέπει ότι 70.000 Ελληνοκύπριοι θα επιστρέψουν με βραδύτατους ρυθμούς, ώστε μετά 15 χρόνια το ποσοστό των Ελληνοκυπρίων στο τουρκοκυπριακό κρατίδιο να φτάσει μέχρι 21% (άρθρο 3, μετά τη δεύτερη τροποποίηση). Οι ρυθμίσεις αυτές όχι μόνο δεν αποκαθιστούν τη δικαιοσύνη, αφού 130.000 καταδικάζονται οριστικά να μην πάνε ποτέ στα σπίτια τους, αλλά ούτε καν θα υλοποιηθούν για τους 70.000, για τους εξής λόγους:

Α) Η ολοκλήρωση προβλέπεται να γίνει 45 χρόνια μετά την προσφυγοποίηση, οπότε πολύ λίγοι πρόσφυγες θα βρίσκονται ακόμη στη ζωή.

Β) Θα δοθούν ισχυρά κίνητρα (αποζημιώσεις), για να παραιτηθούν οι πρόσφυγες του δικαιώματος επιστροφής (βλ. παρακάτω-περιουσίες).

Γ) Αφού ο Αττίλας κάνει το βίο αβίωτο στους «Τουρκοκυπρίους» και έχει ήδη εξαναγκάσει τους μισούς να μεταναστεύσουν από την Κύπρο, θα ήταν αφέλεια να υποθέσουμε ότι θα υποδεχτεί τους Ελληνοκυπρίους μετά βαΐων και κλάδων. Ίσως οι επιστρέφοντες Ελληνοκύπριοι να μην αντέξουν πάνω από μερικές βδομάδες.

Δ) Μια λεπτομέρεια ... διαφεύγει του σχεδίου. Ποιος θα καθορίσει τη σειρά προτεραιότητας των Ελληνοκυπρίων που θα επιστρέφουν; Αν έχει λόγο το τουρκοκυπριακό κρατίδιο, είναι βέβαιο ότι θα επιλεγούν ηλικιωμένοι-συνταξιούχοι, με τη δικαιολογία να μην επιδεινωθεί κι άλλο η κοινωνική θέση των «Τουρκοκυπρίων» εργαζομένων και ανέργων.

Αντιθέτως, οι Τουρκοκύπριοι πρόσφυγες θα επιστρέφουν ομαλά, θα ξεπεράσουν το 21% (γιατί, εκτός των νομίμων, θα περνούν και λαθρομετανάστες) και θα είναι οικονομικά ενεργός πληθυσμός.

6) Οι «Τούρκοι» θα γίνουν πλειοψηφία (Ο εποίκισμός)

Ο **εποίκισμός** θεωρείται έγκλημα πολέμου κατά το Διεθνές Δίκαιο. Η Συνθήκη της Γενεύης-πρωτόκολλο 85/5 της 8/7/1997, επιβεβαιώνοντας και την προηγούμενη Σύμβαση της Γενεύης του 1949, λέει: «Η μεταφορά πληθυσμού από την εισβάλλουσα χώρα και η αντικατάσταση νόμιμου πληθυσμού αποτελεί έγκλημα πολέμου». Η Συνθήκη απαιτεί το σεβασμό των προνοιών της «κάτω από οποιεσδήποτε περιστάσεις». Σύμφωνα με το άρθρο 53,

οποιαδήποτε διεθνής συμφωνία παραγνωρίζει τα παραπάνω θεωρείται **άκυρη**. Ανάμεσα στις κατηγορίες που αντιμετώπισαν οι Ναζί στη Νυρεμβέργη και καταδικάστηκαν σε θάνατο ήταν η εκτόπιση 40.000 Πολωνών της πόλης Πόζναν και η αντικατάστασή τους από 36.000 Γερμανούς από τις βαλτικές χώρες.

Παρ' όλ' αυτά, μέσα σε 29 χρόνια έχουν μεταφερθεί από την Τουρκία 115.000 έποικοι (μεταξύ αυτών και απόστρατοι του Αττίλα που παρέμειναν), στους οποίους πρέπει να προστεθούν οι 40.000 σημερινοί στρατιώτες του Αττίλα.

Ο Ντενκτάς, αφού έδωσε στους εποίκους τη γη των Ελληνοκυπρίων, άρχισε να τους δίνει και τη γη των Τουρκοκυπρίων, όπως έγραψε η τουρκοκυπριακή εφημερίδα ΟΡΝΤΑΜ, το Νοέμβριο του 2003.

Παλιότερα η ελληνική πλευρά έθετε ως απαραίτατο όρο για οποιαδήποτε λύση την απομάκρυνση όλων των εποίκων, κάτι που ζητούσαν περισσότερο οι Τουρκοκύπριοι, που υπέφεραν. Στη συνέχεια καλλιέργησε κλίμα αποδοχής τους. Είναι χαρακτηριστικό ότι δεν αξιοποιήσαμε σχεδόν ομόφωνη απόφαση της Κοινοβουλευτικής Συνέλευσης του Συμβουλίου της Ευρώπης, που ενέκρινε την εισήγηση του Φινλανδού βουλευτή Γιάακο Λάακσο (24/6/2003), με την οποία καταγγέλλεται ότι οι έποικοι από το 2001 ξεπέρασαν τους 115.000 και προτείνεται η δημιουργία Ταμείου για τη χρηματοδότηση της επιστροφής τους στην Τουρκία. Αναξιοποίητες είχαν μείνει και οι προηγούμενες εκθέσεις του Κουκό (1992) και του Ζακ Πόος (2000). Τώρα παζαρεύουμε τον αριθμό που θα παραμείνει.

Ο Κ. Ανάν, ως Γ.Γ. του ΟΗΕ, έχει υποχρέωση να εξασφαλίζει την εφαρμογή των αρχών του Διεθνούς Δικαίου. Αντί γι' αυτό, συγκαλύπτει και νομιμοποιεί το έγκλημα του εποικισμού. Το τροποποιημένο του σχέδιο προβλέπει να παραμείνουν 33.500 έποικοι και επιπλέον όσοι έχουν παντρευτεί «Τουρκοκύπριους» ή «Τουρκοκύπριες». Αλλά το κατοχικό καθεστώς ισχυρίζεται ότι οι περισσότεροι έποικοι είναι «Τουρκοκύπριοι», που έφυγαν από την Κύπρο, πήγαν στην Τουρκία και ξαναγύρισαν!! Ο εκπρόσωπος της Ε.Ε. Πφίρτερ πήγε στην Κωνσταντινούπολη στα τέλη Νοεμβρίου 2003 και σε ομιλία του δήλωσε: «Κανένας που δε θέλει να φύγει δε θα υποχρεωθεί να το κάνει» (ΠΟΛΙΤΗΣ 23/11/2003). Μέχρι να βρεθεί άκρη, το σχέδιο Ανάν θα έχει ήδη ναυαγήσει και όχι μόνο θα παραμείνουν σχεδόν όλοι οι έποικοι, αλλά, μετά την αδρανοποίηση του «κοινού» κράτους, θα έρθουν κι άλλοι.

Οι Βρετανοί και, δυστυχώς, Έλληνες πολιτικοί προβάλλουν το επιχείρημα ότι οι έποικοι πρέπει να παραμείνουν για ανθρωπιστικούς λόγους. Ο Λ. Λουκαϊδής, δικαστής του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων, τους αντικρούει: «Είναι εντελώς αβάσιμη η άποψη ότι οι έποικοι αποκτούν έναντι της Κυπριακής Δημοκρατίας οποιοδήποτε δικαίωμα ... Δικαίωμα αποκατάστασης και αποζημίωσής τους για οποιαδήποτε ανθρωπιστικά προβλήματά τους έχουν έναντι της Τουρκίας, η οποία ήταν η υπεύθυνη χώρα για τη μεταφορά τους στην Κύπρο ... Αν αναγνωριζόταν δικαίωμα σε εποίκους να παραμείνουν στη χώρα εποικισμού τους για ανθρωπιστικούς ή άλλους λόγους, αυτό θα ισοδυναμούσε με απαλλαγή της κατοχικής δύναμης από οποιαδήποτε ευθύνη, με αποτέλεσμα μια τέτοια κατάσταση να ενομιμοποιείτο τελικά, επειδή η de facto παραμονή των εποίκων θα καθιστούσε νομικά αδύνατο τον επαναπατρισμό τους από τη νόμιμη κυβέρνηση μετά τη λήξη της κατοχής.» (ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟΣ 7/12/03).

Αν γίνει δεκτό το σχέδιο Ανάν, ο καθηγητής Α. Θεοφάνους, τ. σύμβουλος του προέδρου Βασιλείου, προβλέπει στον ΕΠΕΝΔΥΤΗ 7/12/2002:

«Α) Το υπό τουρκοκυπριακή διοίκηση κράτος θα είναι αμιγώς τουρκικό και το υπό ελληνοκυπριακή διοίκηση πληθυσμιακά μικτό... αύξηση της ροπής μετανάστευσης Ελληνοκυπρίων και μακροπρόθεσμα το τουρκοκυπριακό στοιχείο θα πλειοψηφήσει.

Β) Η πλειοψηφία των κατοίκων στο τουρκοκυπριακό κράτος θα είναι έποικοι, με τους οποίους οι Τουρκοκύπριοι είχαν και έχουν σοβαρά προβλήματα.»

Την ίδια πρόβλεψη κάνει και ο τ. πρέσβης της Ελλάδας στην Κύπρο Θ. Στοφορόπουλος και κάθε λογικός και ειλικρινής άνθρωπος που ξέρει λίγο την κατάσταση. **Το σχέδιο Ανάν ευνοεί τις προφανείς επιδιώξεις της Τουρκίας να διαμορφωθεί στο προσεχές μέλλον τουρκική πλειοψηφία στην Κύπρο.** Με ποιους όρους θα συζητάμε τότε; Πόσο μακριά θα είναι η πλήρης τουρκοποίηση;

7) Οι αγνοούμενοι αγνοούνται

Το πιο χαρακτηριστικό των προθέσεων του σχεδίου είναι το γεγονός ότι δεν κάνει καμιά αναφορά στους αγνοούμενους. Η εκτέλεση αιχμαλώτων είναι άλλο ένα έγκλημα πολέμου κατά το Διεθνές Δίκαιο, για το οποίο οι κατοχικοί ηγέτες (και ο Ντενκτάς και οι διάφοροι Ταλάτ, Ακιντζί κ.λπ., που σήμερα παριστάνουν τους φιλειρηνικούς) και οι στρατοκράτες της Άγκυρας θα έπρεπε να παραπεμφθούν σε δίκη. Εννοείται ότι πρέπει επίσης να καταλογιστούν, όπου υπάρχουν, πραγματικές ευθύνες και στην ελληνοκυπριακή πλευρά.

8) Οι εγκλωβισμένοι εγκαταλείπονται

Από τους 200.000 Ελληνοκυπρίους, μια ελάχιστη μειονότητα, 9092 ψυχές, κάτοικοι της Καρπασίας (στη Β.Α. Κύπρο), κυρίως των κωμοπόλεων Γιαλούσας και Ριζοκάρπασου, μαζί με 979 Μαρωνίτες, αποφάσισαν να μην περάσουν στις ελεύθερες περιοχές και να παραμείνουν στα χωριά τους, ελπίζοντας ότι κάποια μέρα θα ελευθερωθούν.

Στις 2/8/1975 έγινε η Συμφωνία της Γ' Βιέννης, με την οποία οι Τούρκοι ανέλαβαν την υποχρέωση προστασίας των εγκλωβισμένων. Η ελληνική πλευρά κακώς έκανε αυτή τη συμφωνία, γιατί έτσι νομιμοποίησε την ανταλλαγή πληθυσμών. Αυτό που εδώ θέλουμε να τονίσουμε είναι ότι οι Τούρκοι τήρησαν και αυτή τη συμφωνία όσο και τις υπόλοιπες. Με συνεχείς δολοφονίες (29), άλλες τρομοκρατικές ενέργειες, ληστείες, βιασμούς και άλλους εξευτελισμούς ανάγκασαν τους περισσότερους εγκλωβισμένους να φύγουν απ' τα χωριά τους.

Στις αρχές του 2003 είχαν απομείνει 415 εγκλωβισμένοι στο Ριζοκάρπασο και 145 στα μαρωνίτικα χωριά. Απ' αυτούς το 70% είναι άνω των 70 ετών. Στο τελευταίο δημοτικό σχολείο της Καρπασίας απέμειναν μόνο 25 παιδιά. Οι ελάχιστοι εγκλωβισμένοι οι ικανοί για εργασία υποαπασχολούνται στη γεωργία, στην κτηνοτροφία και στην αλιεία, αποκομίζοντας ελάχιστα εισοδήματα.

Η συμπεριφορά του Αττίλα προς τους εγκλωβισμένους δείχνει τι περιμένει τους Ελληνοκυπρίους που τυχόν θα επιστρέψουν στα κατεχόμενα χωριά τους με την εφαρμογή του σχεδίου Ανάν. Άλλωστε ο Αττίλας είναι ανυπόφορος ακόμα και για τους Τουρκοκυπρίους, από τους οποίους ήδη οι μισοί εγκατέλειψαν την Κύπρο!

Ο δεύτερος από τους δύο αρχικούς χάρτες του Ανάν προέβλεπε ότι η Καρπασία θα ήταν υπό ελληνοκυπριακή διοίκηση. Όπως προαναφέραμε (εδαφικό), οι Τούρκοι απέρριψαν το δεύτερο χάρτη και ο Ανάν τον απέσυρε. Έτσι, αν εφαρμοστεί το σχέδιο Ανάν, όχι μόνο δε θα ξαναγυρίσουν οι Καρπασίτες πρόσφυγες, αλλά θα ολοκληρώσουν οι Τούρκοι την εθνοκάθαρση στα κατεχόμενα. Τόσων χρόνων θυσίες των εγκλωβισμένων, για να μείνει η ελπίδα ζωντανή, θα πάνε χαμένες.

9) Οι περιουσίες δεν επιστρέφονται

Ένα βασικό εμπόδιο για τη διχοτόμηση και στη συνέχεια την πλήρη τουρκοποίηση της Κύπρου είναι το ζήτημα των περιουσιών των Ελληνοκυπρίων στα κατεχόμενα. Το εμπόδιο αυτό έγινε μεγαλύτερο ύστερα από τις αποφάσεις του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (ΕΔΑΔ) το 1996 και το 1998, που υποχρεώνουν την Τουρκία να καταβάλει αποζημίωση 1.100.000 δολαρίων στην Τιτίνα Λοϊζίδου, επειδή της στέρησε τόσα χρόνια την περιουσία της στην Κερύνεια, και κυρίως να της εξασφαλίσει στο εξής συνθήκες ειρηνικής απόλαυσης της περιουσίας της. Η Τουρκία κατέβαλε το ποσό αυτό στις 2/12/2003, αναγνωρίζοντας με τον τρόπο αυτό ότι παρανόμως στερεί την περιουσία από την ιδιοκτήτρια. Άλλες 600 αντίστοιχες προσφυγές Ελληνοκυπρίων εκκρεμούν στο ΕΔΑΔ.

Αυτό το εμπόδιο προσπαθεί να απαλείψει το σχέδιο Ανάν με το άρθρο 10 της Ιδρυτικής Συμφωνίας και το Παράρτημα VII. Οι πρόνοιες για τις περιουσίες είναι σκοπίμως πολύπλοκες και δυσνόητες, ακόμη και για νομικούς ή ειδικούς, ώστε, κι αν κάποιος αποφασίσει να διεκδικήσει την περιουσία του, η εφαρμογή των προνοιών να είναι πολύ δύσκολη έως αδύνατη.

Ο Γ. Κασάπης, νομικός, τ. διευθυντής του Τμήματος Πολεοδομίας και Οικίσσεως της Κύπρου, με άρθρο του στο ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟ στις 7/2/2003, αφού αναλύει τα σχετικά άρθρα, καταλήγει: «Στο τέλος διερωτάται κανείς πόσοι θα επιστρέψουν στις περιουσίες τους στα κατεχόμενα καθώς και στις περιοχές που θα επιστραφούν. Οι χρονοβόρες διαδικασίες, η ανάγκη απόδειξης της ιδιοκτησίας, και στις περιπτώσεις ακόμα που ένας έχει τίτλο ιδιοκτησίας, και τα χρονοδιαγράμματα θα συνδράμουν, ώστε ολίγοι θα μπορούν ή θα επιδιώξουν να επανεγκατασταθούν.

Σύμφωνα με το άρθρο 6 του Παραρτήματος ... οι ελληνοκυπριακές ιδιοκτησίες θα μπορούν να περιέλθουν υπό ιδιοκτησία Τουρκοκυπρίων, αλλά και εποίκων, αν αυτοί έχουν κάνει σημαντικές βελτιώσεις στις περιουσίες... (αυτό) αποτελεί παράβαση... και του ευρωπαϊκού κεκτημένου.

Το άρθρο 9... φανερώνει μια τάση εξάλειψης της εκκλησιαστικής περιουσίας και της περιουσίας των ιδρυμάτων...

Σύμφωνα με το άρθρο 15 οι δικαιούχοι ιδιοκτήτες θα δικαιούνται να επανεγκατασταθούν στις περιουσίες που απομένουν **μετά την ικανοποίηση των διεκδικήσεων στις περιουσίες από εκείνους που έκαναν σημαντικές βελτιώσεις και από όσους έχουν ανταλλάξει ή πωλήσει την περιουσία τους**. Πόσες τέτοιες περιουσίες θα απομείνουν;...

Το άρθρο 16 προνοεί ότι ... οι δικαιούχοι θα δικαιούνται να διεκδικήσουν επανεγκατάσταση βάσει προτεραιότητας με κατιούσα σειρά ηλικίας... θα είναι δύσκολο, αν όχι αδύνατο, να επανεγκατασταθούν άτομα νεαρής ηλικίας.

Μια σειρά άρθρων προνοεί ... για να ενθαρρυνθούν οι εκδιωχθέντες ιδιοκτήτες να πωλήσουν ή να ανταλλάξουν ή εκμισθώσουν την περιουσία τους.

... το άρθρο 3 προνοεί... ότι ένας έποικος, ο οποίος κατέχει τώρα ελληνικό σπίτι, θα δικαιούται και στις περιοχές που θα επιστραφούν να υποβάλει αίτηση και να αποκτήσει τίτλο ιδιοκτησίας, για να παραμείνει στην υπό ελληνοκυπριακή διοίκηση περιοχή».

Σ' όλα τα παραπάνω που έγραψε ο Γ. Κασάπης δε χρειάζεται να προσθέσουμε τίποτα, γιατί είναι αρκετά για να δείξουν ότι και οι πρόνοιες οι σχετικές με τις περιουσίες αποσκοπούν στη δημιουργία τουρκοκυπριακού κράτους πλήρως ελεγχόμενου από την Τουρκία και με αμιγώς τουρκικό πληθυσμό και ενός ελληνοκυπριακού κράτους με μικτό πληθυσμό και υπό τουρκικό έλεγχο μέχρι τη πλήρη τουρκοποίησή του.

10) Οι οικονομικές συνέπειες

Ένα ισχυρό όπλο της ελληνικής πλευράς είναι η οικονομία. Το ΑΕΠ της ελεύθερης Κύπρου φτάνει τα 9 δισ. δολάρια, ενώ των κατεχομένων τα 650 εκατ. δολάρια, δηλαδή 14 φορές μικρότερο!! Οι εξαγωγές της ελεύθερης Κύπρου φθάνουν τα 1000 εκ. δολάρια, ενώ των κατεχομένων τα 50 εκ. δολάρια, δηλ. 20 φορές λιγότερες!! Το έλλειμμα του ισοζυγίου πληρωμών της ελεύθερης Κύπρου είναι 2,7%, ενώ των κατεχομένων 20%.

Η λύση Ανάν, σε συνδυασμό με την ένταξη στην Ε.Ε., θα επιδεινώσει δραματικά την οικονομική κατάσταση των Ελληνοκυπρίων και το όπλο αυτό θα χαθεί.

- Η Κεντρική Τράπεζα της Κύπρου θα διοικείται από τριμελές Συμβούλιο, που θα αποτελείται από έναν Έλληνα, έναν Τούρκο και έναν ξένο (άρθρο 30), δηλ. οι Αγγλότουρκοι θα ελέγχουν την ελληνοκυπριακή οικονομία.
- Στα πλαίσια της προσπάθειας σύγκλισης των οικονομιών των δύο κρατών, το ελληνοκυπριακό κράτος θα πληρώνει τις εισφορές στην Ε.Ε. και η Ε.Ε. θα στέλνει τα κονδύλια στο τουρκοκυπριακό κράτος.
- Οι Ελληνοκύπριοι, επίσης, θα πληρώνουν τα χρέη των Τουρκοκυπρίων και τα τωρινά και όσα προκύψουν στο μέλλον. «Εάν ένα από τα συστατικά κράτη αποτύχει να εκπληρώσει τις υποχρεώσεις της Κύπρου προς την Ε.Ε. και η Κύπρος θεωρηθεί υπεύθυνη γι' αυτό, το κοινό κράτος θα λαμβάνει τα αναγκαία μέτρα, αντί του συστατικού κράτους» (άρθρο 17).
- Ο περισσότερος τουρισμός θα μεταφερθεί στο τουρκοκυπριακό κράτος, που θα διαθέτει ωραιότερες περιοχές και φθηνότερες υπηρεσίες.

Ο Α. Θεοφάνους προβλέπει υποτίμηση της κυπριακής λίρας, πληθωριστικές πιέσεις, αύξηση της φορολογίας, μείωση αποδοτικότητας και ανταγωνιστικότητας και ισχυρίζεται ότι το σχέδιο Ανάν δε λαμβάνει υπόψη του βασικούς κανόνες εύρυθμης λειτουργίας της οικονομίας και του κράτους και καταδεικνύει έλλειψη στοιχειωδών γνώσεων οικονομικών.

Παραθέτουμε τις απόψεις 4 κρατικών λειτουργών, διορισμένων από το Γλαύκο Κληρίδη.

Ο Διοικητής της Κεντρικής Τράπεζας Κύπρου Χρ. Χριστοδούλου με πολυσέλιδη μελέτη του ενημέρωσε τον Πρόεδρο Κληρίδη πως «η αξιοπιστία της Τράπεζας μπορεί εν μια νυκτί να εξαλειφθεί από την εφαρμογή του σχεδίου Ανάν! Όλες οι προσπάθειες τώσων ετών θα χαθούν.»

Η Αρχή Λιμένων Κύπρου, σε εμπιστευτική έκθεση, ανέφερε ότι υπάρχουν σημαντικές ασάφειες στο σχέδιο αναφορικά με την ιδιοκτησία, διοίκηση και εύρυθμη λειτουργία των λιμανιών, αλλά και με τις αρμοδιότητες που απορρέουν από τη διεθνή ναυσιπλοΐα.

Ο Υπουργός Εργασίας και Κοιν. Ασφαλίσεων προειδοποίησε για τις επιπτώσεις στην απασχόληση και την ασφάλιση των Ελληνοκυπρίων.

Ο Γ. Διευθυντής της Αρχής Ηλεκτρισμού Κύπρου εκτίμησε το κόστος επανηλεκτροδότησης της Αμμοχώστου σε 25-30 εκατομμύρια λίρες.

Δηλαδή, όχι μόνο δεν απαιτούμε πολεμικές αποζημιώσεις από τους Τούρκους, αλλά τους πληρώνουμε κι από πάνω!!

Ένα ισχυρό μέσο πίεσης προς την τουρκική πλευρά ήταν το εμπάργκο που επέβαλε ο ΟΗΕ. Πρωτεργάτες για την άρση του εμπάργκο ήσαν η κυβέρνηση Κληρίδη και κάποιοι επιτήδριοι Ελληνοκύπριοι επιχειρηματίες.

Οι επιχειρηματίες αυτοί, πολλοί από τους οποίους πρακτορεύουν πλέον ισραηλινά συμφέροντα, υπολογίζουν να κάνουν μπίζνες και στην υπόλοιπη Κύπρο. Ορισμένοι άρχισαν ήδη να το κάνουν! Τι να πει κανείς!

11) Μπορούμε να διαπραγματευτούμε;

Μία μόνο ανάγνωση του σχεδίου Ανάν οδηγεί κάθε λογικό άνθρωπο στο συμπέρασμα ότι δεν αποτελεί λύση, αλλά περιπλοκή του προβλήματος. Αντιτάσσουν το επιχείρημα-παγίδα: να διαπραγματευτούμε, για να το βελτιώσουμε.

Όμως κανένα κέρδος δε θα προκύψει για την ελληνική πλευρά από τη διαπραγμάτευση. Μια πρώτη ένδειξη ήταν οι τροποποιήσεις που επέφερε ο Γ.Γ. του ΟΗΕ στις 10/12/02, που δε βελτίωσαν τίποτα ουσιαστικό. Ο,τιδήποτε προτείνουμε εμείς είναι βέβαιο ότι θα το απορρίψουν οι Τούρκοι και τότε (από τη στιγμή που αρχίζουμε τη διαπραγμάτευση με βάση αυτό το σχέδιο) είναι και οι δύο πλευρές υποχρεωμένες να δεχτούν ό,τι αποφασίσει ο Γ.Γ.. Αυτό το διευκρίνισε σαφώς ο Αλ. Μαρκίδης με το εισηγητικό του σημείωμα προς το Εθνικό Συμβούλιο στις 14/11/02.

Ποιος αμφιβάλλει για το ρόλο και τις προθέσεις του Γ.Γ.; Γιατί επεμβαίνει τόσο απροκάλυπτα υπέρ της ισότητας του 11% των Τούρκων της Κύπρου (ή, έστω, του 22,3%, αν συνυπολογιστούν και οι έποικοι) και δεν κάνει το ίδιο για το 25% των Κούρδων στην Τουρκία ή το 25% των Ρώσων της Εσθονίας ή για άλλες μεγάλες μειονότητες σε δεκάδες χώρες; Γιατί αυτό το μοναδικό ενδιαφέρον για την Κύπρο;

Με τη διαπραγμάτευση, λοιπόν, δεν κερδίζουμε τίποτα. Αντιθέτως, όπως προαναφέραμε, χάνουμε τα δύο σοβαρότερα όπλα μας: Θα έχουμε δεχτεί ως νόμιμο κράτος τον Αττίλα και ως νόμιμες τις διεθνείς συμφωνίες του και θα έχουμε δεχτεί ότι «η σχέση μας δεν είναι σχέση πλειοψηφίας και μειοψηφίας, αλλά σχέση πολιτικής ισότητας» (επ.Α, iii), ενώ ακόμη και με τις Συμφωνίες Ζυρίχης-Λονδίνου οι Τουρκοκύπριοι εθεωρούντο μειονότητα.

Γι' αυτό το σχέδιο Ανάν δεν μπορεί να γίνει δεκτό ούτε ως βάση λύσης ούτε ως βάση διαπραγμάτευσης.

Όσα ισχυριζόμαστε για το σχέδιο Ανάν τελικά επιβεβαιώθηκαν από τους ίδιους τους Αμερικανούς. Ο Ντάνιελ Φριντ, ανώτατος αξιωματούχος της κυβέρνησης Μπους, σε δημόσια ακρόαση στην Ουάσινγκτον στις 23/6/2003 παραδέχτηκε: «Όταν προσπαθούσαμε να

πείσουμε την Τουρκία να επιτρέψει τη διέλευση των στρατευμάτων μας μέσω του εδάφους της προς το Βόρειο Ιράκ, **προσφέραμε στην Τουρκία** δύο κίνητρα: Πολλά δισεκατομμύρια δολάρια σε δωρεές και δάνεια (6 δις;) και **την Κύπρο με το σχέδιο Ανάν**». Παρά την ομολογία αυτή, οι υποστηρικτές του σχεδίου Ανάν στην Ελλάδα και την Κύπρο, όχι μόνο δεν έτρεξαν να κρυφτούν, αλλά προσπαθούν να το νεκραναστήσουν.

Έτσι συνεχίζονται από τα διάφορα ινστιτούτα τα «**σεμινάρια**», μέσω των οποίων εξαγοράζονται συνειδήσεις και επιχειρείται επηρεασμός της ελληνοκυπριακής κοινής γνώμης, όπως αυτό που έγινε στη Λάρνακα 7-10 Φεβρουαρίου 2005 από το Wilton Park, που συνεργάζεται με το λόρδο Χάνεϊ και το Φόρεϊν Όφισ. Το σημαντικό είναι ότι ακόμη και σ' αυτά τα σεμινάρια όλοι συμφωνούν ότι η Ε.Ε. δεν είναι δυνατό να προτείνει δική της λύση στο Κυπριακό, ούτε καν να μεσολαβήσει για κάποια λύση. Το μόνο που μπορεί να κάνει είναι να χρηματοδοτεί τα σχέδια των Αγγλοαμερικανών.

ΜΕΡΟΣ IV

Η ΕΝΤΑΞΗ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ ΣΤΗΝ Ε.Ε.

Η υπογραφή της Συνθήκης Προσχώρησης της Κύπρου στην Ε.Ε. στις 16/4/2003 γιορτάστηκε σε Ελλάδα και Κύπρο ως μια πολύ σημαντική ελληνική νίκη. Η ομοφωνία και το ύψος των δηλώσεων, οι 25 κανονιοβολισμοί από την Εθνική Φρουρά, οι άλλες εκδηλώσεις θύμιζαν προπαγάνδα ολοκληρωτικών καθεστώτων άλλων εποχών. «Το μέλλον είναι εδώ» (ΠΟΛΙΤΗΣ), «Υπογράφουμε το πεπρωμένο» (ΦΙΛΕΛΕΥΘΕΡΟΣ), «Ιστορική μέρα για την Κύπρο και την Ευρώπη» (ΧΑΡΑΥΓΗ) είναι μερικοί από τους τίτλους των εφημερίδων.

Μέσα σ' αυτό το κλίμα λίγος χρόνος βρέθηκε, για να εξηγηθεί στον κυπριακό λαό γιατί η ένταξη στην Ε.Ε. είναι «νίκη». Ένας απ' αυτούς που προσπάθησαν να επιχειρηματολογήσουν ήταν ο αναπληρωτής υπουργός Εξωτερικών της Ελλάδας Τάσος Γιαννίτσης, που ισχυρίστηκε ότι η ένταξη σημαίνει για την Κύπρο:

- μεγαλύτερη ασφάλεια
- δικαιότερη λύση του Κυπριακού
- οικονομικές προοπτικές και ευημερία

Πώς βγαίνουν αυτά τα συμπεράσματα; Ούτε ο κ. Γιαννίτσης ούτε κανείς άλλος εξήγησε.

Το ΑΣΚΕ διαφωνεί με τους ισχυρισμούς αυτούς, για τους λόγους που θα εξηγήσουμε στη συνέχεια.

1) Η ασφάλεια

Ο ισχυρισμός ότι η συμμετοχή στην Ε.Ε. μας κάνει πιο ασφαλείς αμφισβητείται πλέον και για την Ελλάδα, πολύ περισσότερο για την Κύπρο, όχι μόνο από τους αντίθετους προς την ένταξη, αλλά ακόμη και από ανώτατους εν ενεργεία αξιωματούχους (στρατιωτικούς, διπλωμάτες κ.λπ.). Όπως έχει εξηγήσει αναλυτικά το ΑΣΚΕ, **ο ευρωστρατός δεν είναι καν στρατός, αλλά δύναμη ταχείας επέμβασης, που δε θα έχει κανένα λόγο στην περιοχή της Κύπρου**, γιατί η Ε.Ε. έχει συμφωνήσει ότι η περιοχή αυτή είναι ζωτικός χώρος της Τουρκίας και σ' αυτήν έχουν λόγο οι τουρκικές Ένοπλες Δυνάμεις! (Σύμφωνο Κωνσταντινούπολης-Άγκυρας, βλ. και ΑΣΚΕ-4). Η Κύπρος ως περιοχή έχει αποκλειστεί από τον ευρωστρατό, ο οποίος δεν έχει καν δικαίωμα να σταθμεύει στην Κύπρο χωρίς την άδεια της Τουρκίας! Η Κύπρος αποκλείστηκε ακόμη και από τις διαβαθμισμένες πληροφορίες που θα προέρχονται από το ΝΑΤΟ. Επομένως **καμιά στρατιωτική προστασία δε θα έχει η Κύπρος από την Ε.Ε..**

Μήπως, τουλάχιστον, θα εξαναγκάσει η Ε.Ε. την Τουρκία να αποσύρει τα στρατεύματα κατοχής από την Κύπρο ή να πάρει πίσω τους εποίκους, ώστε οι νόμιμοι κάτοικοι του νησιού (Έλληνες και «Τούρκοι») να αισθάνονται πιο ασφαλείς; Ποτέ δεν το έκανε αυτό, ούτε πρόκειται να το κάνει, παρότι έχει όπλα να πιέσει την Τουρκία (χρηματοδοτικά πρωτόκολλα κ.λπ.). **Η πίεση της Ε.Ε. προς την Τουρκία είναι πάντα ρητορική και αναποτελεσματική, αν δεν είναι υποκριτική.**

Μήπως, έστω, σε περίπτωση μη λύσης, οι ελεύθερες περιοχές της Κύπρου θα αισθάνονται πιο ασφαλείς, αφού ο Αττίλας δε θα τολμά να απειλεί το έδαφος της Ευρωπαϊκής Ένωσης; Η βροντώδης απουσία της Ε.Ε. κατά την κρίση των Ιμίων δεν επιτρέπει να έχουμε ούτε αυτές τις αυταπάτες.

Αντιθέτως, η συμμετοχή της Κύπρου στην Ε.Ε. την καθιστά λιγότερο ανθεκτική στις πιέσεις της Ε.Ε. να δεχθεί το σχέδιο Ανάν, που προβλέπει διάλυση της Εθνικής Φρουράς και, γενικά, υπονομεύει την ασφάλειά της (βλ. μέρος ΙΙΙ, παρ. 4). Η συμμετοχή στην Ε.Ε. μειώνει δραστικά την αμυντική ικανότητα και της Ελλάδας, όπως έχει εξηγήσει σε άλλα κείμενα το ΑΣΚΕ κι έτσι η Κύπρος όλο και λιγότερο μπορεί να στηρίζεται στη βοήθειά της. Επομένως **η ένταξη της Κύπρου στην Ε.Ε. την καθιστά λιγότερο ασφαλή.**

2) **Η λύση του Κυπριακού**

Ισχυρίζονται ότι, με την ένταξη της Κύπρου στην Ε.Ε., η όποια λύση του Κυπριακού θα είναι περισσότερο συμβατή με το κοινοτικό κεκτημένο, άρα δικαιότερη. Η σχετική μονόπλευρη προπαγάνδα είναι τόσο οργιώδης, ώστε την άποψη αυτή αποδέχονται σχεδόν όλοι στην Κύπρο, ακόμη και άνθρωποι καλής θέλησης, ακόμη και τα δύο μονοεδρικά κόμματα που αντιτίθενται στο σχέδιο Ανάν.

Ως κοινοτικό κεκτημένο θεωρούν τα εξής: οι πολίτες κάθε χώρας της Ε.Ε. μπορούν ελεύθερα να μετακινούνται σε κάθε άλλη χώρα της Ε.Ε., να εργάζονται, να εγκαθίστανται, να αποκτούν περιουσία. Το αφελές συμπέρασμα είναι ότι αυτά θα εφαρμοστούν αυτομάτως και στην Κύπρο ή, τουλάχιστον, η όποια λύση θα επηρεαστεί προς αυτή την κατεύθυνση.

Όμως, η Ε.Ε. είναι ένας οργανισμός, που δημιουργήθηκε και λειτουργεί, για να μπορούν οι ισχυρότερες χώρες να εκμεταλλεύονται πιο αποτελεσματικά τις ασθενέστερες και οι μεγάλες επιχειρήσεις τους εργαζομένους τους και τον υπόλοιπο λαό. Το κοινοτικό κεκτημένο γι' αυτό υπάρχει. Όχι για να υπηρετεί τη δικαιοσύνη, αλλά την αδικία. **Αν κατά σύμπτωση κάποιες αρχές της Ε.Ε. σε κάποιες περιπτώσεις είναι δυνατό να αποδώσουν δικαιοσύνη, τότε δημιουργούνται οι εξαιρέσεις σ' αυτές, ώστε να επανέρχεται ο γενικός κανόνας. Αυτή είναι η περίπτωση της Κύπρου.**

α) Η ένταξη της Κύπρου στην Ε.Ε. και το σχέδιο Ανάν

Η ένταξη της Κύπρου στην Ε.Ε. και το σχέδιο Ανάν δεν είναι δύο ξεχωριστά ζητήματα. Όσοι προτείνουν το σχέδιο Ανάν υποστήριξαν την ένταξη της Κύπρου στην Ε.Ε.. Το σχέδιό τους (σχέδιο Ανάν) περιγράφει μια Κύπρο ενταγμένη ολόκληρη στην Ε.Ε. και οι πρόνοιές του δεν προβλέπουν καμιά από τις 3 ελευθερίες (διακίνησης, εγκατάστασης, περιουσίας). Όμως, **η Ε.Ε. είναι ένθερμος υποστηρικτής του σχεδίου Ανάν!** Από την πρώτη στιγμή που ο Κ. Ανάν παρουσίασε το σχέδιο όλοι οι αξιωματούχοι της Ε.Ε. εξέφρασαν την πλήρη υποστήριξή τους σ' αυτό και εξακολουθούν να το κάνουν σε κάθε ευκαιρία. Πώς, λοιπόν, μπορούμε να ελπίζουμε ότι η ένταξη δημιουργεί όρους δικαιότερης λύσης και, μάλιστα, μερικοί φθάνουν μέχρι την εντελώς αυθαίρετη πρόβλεψη ότι η Ε.Ε. μπορεί να προτείνει ένα δικό της σχέδιο λύσης δικαιότερο («ευρωπαϊκή λύση»);

Η ένταξη της Κύπρου στην Ε.Ε. αποφασίστηκε στο Ευρωπαϊκό Συμβούλιο στο Ελσίνκι το 1999, με τη σημείωση ότι θα ληφθούν υπ' όψη όλοι οι σχετικοί παράγοντες, διατύπωση σκοπίμως ασαφής, ώστε να ερμηνεύεται κατά το δοκούν. Στην Κοπεγχάγη (Δεκέμβριος 2002)

το Συμβούλιο εξέφρασε την «ισχυρή επιθυμία» να γίνει δεκτό το σχέδιο Ανάν πριν την ένταξη. Όσο κι αν οι κυβερνήσεις Κληρίδη και Σημίτη θριαμβολόγησαν ότι η προσχώρηση της Κύπρου έγινε «χωρίς ουρές και αστερίσκους», η προσχώρηση χρησιμοποιήθηκε ως μέσο πίεσης προς την ελληνική πλευρά (ή ως δικαιολογία της;) για την αποδοχή του σχεδίου Ανάν. Αν η Τουρκία, μέσω Ντενκτάς, δεν τορπίλιζε τη συμφωνία στην Κοπεγχάγη, αυτή θα είχε υπογραφεί και, ως μοναδική ελπίδα, θα απέμενε πλέον η απόρριψή της κατά το δημοψήφισμα στις ελεύθερες περιοχές.

Στα δύο δημοψηφίσματα που προβλέπει το σχέδιο Ανάν, στο ελληνικό και στο «τουρκικό» τμήμα, θα υπάρχει ως **ένα ερώτημα η ένταξη στην Ε.Ε. και η έγκριση του σχεδίου Ανάν**. Ή ΝΑΙ και στα δύο ή ΟΧΙ και στα δύο. Πώς μπορούν ακόμη κάποιοι να ισχυρίζονται ότι πρόκειται για δύο ξεχωριστά θέματα;

Τη στιγμή που γράφονται αυτές οι γραμμές η προώθηση του σχεδίου Ανάν εμφανίζεται προβληματική, όχι μόνο γιατί εξακολουθεί να το απορρίπτει ο Ντενκτάς, αλλά και γιατί ο πρόεδρος Τ. Παπαδόπουλος απαιτεί βελτιώσεις, για να το αποδεχτεί. Σε συνέντευξή του στον ΠΟΛΙΤΗ (23/11/03) είπε ότι δε θα το υπέγραφε ως έχει στη Χάγη (Μάρτιος 2003), ακόμη κι αν το υπέγραφε ο Ντενκτάς. Μήπως αυτή η στάση του οφείλεται στην ένταξη στην Ε.Ε.; Θεωρούμε πως όχι. Οφείλεται στην πολιτική απόφαση του προέδρου, που εκφράζει τη συντριπτική πλειοψηφία των Ελληνοκυπρίων, που, σύμφωνα με τις τελευταίες δημοσκοπήσεις, εξακολουθούν να απορρίπτουν το σχέδιο Ανάν, τουλάχιστον ως έχει.

Αντιθέτως, αν το σχέδιο δε συσχετιζόταν με την ένταξη, **αν η Κύπρος δεν είχε κάνει αίτηση προσχώρησης, η Ε.Ε. δε θα είχε «νόμιμο δικαίωμα» να έχει ισχυρό λόγο στο Κυπριακό, οι πιέσεις της για αποδοχή του σχεδίου Ανάν θα ήταν ασθενέστερες και η ελληνοκυπριακή κοινότητα δε θα είχε ιδιαίτερο λόγο να τις λάβει υπ' όψη**. Αν, λοιπόν, μέχρι 1/5/04 υπάρξει «λύση» του Κυπριακού, αυτή δε θα είναι δικαιότερη, λόγω της ένταξης, αλλά πιο άδικη. Οι Ελληνοκύπριοι δε θα επανακτήσουν τις 3 ελευθερίες τους. Θα μπορούν να εγκαθίστανται όπου θέλουν στην Ευρώπη, εκτός από τα κατεχόμενα! **Σ' ένα ελληνικό σπίτι στα κατεχόμενα θα μπορεί να εγκατασταθεί κάθε Τούρκος, «Τουρκοκύπριος», Άγγλος ή Γερμανός** (ήδη τους τα πουλούν οι έποικοι), **όχι όμως ο Έλληνας ιδιοκτήτης του!**

Η Κύπρος δε θα είναι η πρώτη περίπτωση απόκλισης από το λεγόμενο «κοινοτικό κεκτημένο». Υπάρχει προηγούμενο με **τα νησιά Άαλαντ της Φινλανδίας** (απαγόρευση εγκατάστασης και παρουσίας), οι σχετικές ρυθμίσεις για τα οποία είναι πλέον μέρος της κοινοτικής νομοθεσίας. **Είναι, λοιπόν, λανθασμένη ακόμη και η χρήση του όρου «κοινοτικό κεκτημένο», γιατί μέσα σ' αυτό δεν υπάρχουν μόνο οι 3 ελευθερίες, αλλά και οι εξαιρέσεις απ' αυτό.**

Οι ευρωπαϊστές ισχυρίζονται ότι με την ένταξη της Κύπρου και την οικονομική συμβίωση Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων θα εξαφανισθεί, σταδιακά, η λύση Ανάν. Τον ισχυρισμό τους το στηρίζουν σε δύο επιχειρήματα: α) ότι τη διακυβέρνηση ολόκληρης της Κύπρου θα την ασκούν οι Βρυξέλες κι έτσι τα τρία κράτη της Κύπρου (το κοινό και τα δύο συστατικά) θα χάσουν τις εξουσίες τους και β) ότι οι Ελληνοκύπριοι υπερέχουν πληθυσμιακά και οικονομικά των Τουρκοκυπρίων.

Όμως πουθενά μέχρι τώρα η παρουσία της Ε.Ε. δε συνέβαλε στην ενοποίηση ή σύγκλιση ή συνεργασία κρατών ή κοινοτήτων ή κοινωνικών τάξεων. Το αντίθετο συμβαίνει. Στην Κύπρο

κατ' εξοχήν δεν το επιθυμεί, όπως φανερώνουν όλες οι μέχρι τώρα κινήσεις της, και στο μέλλον η στάση της προβλέπεται να χειροτερέψει. Μάλιστα, θα πάρει όλα τα μέτρα που απαιτούνται, για να προωθήσει τις επιδιώξεις της. Οι Ελληνοκύπριοι και οι «Τουρκοκύπριοι» μπορούν να συμβιώσουν πάλι ειρηνικά, μόνο αν απελευθερωθούν από την κυριαρχία των Αμερικανών και των Ευρωπαίων συμμάχων τους.

Όσο για το δεύτερο επιχείρημα έχουμε ήδη εξηγήσει ότι ο συνδυασμός «ένταξη στην Ε.Ε. - σχέδιο Ανάν» είναι ο αποτελεσματικότερος τρόπος, για να χάσουν οι Ελληνοκύπριοι και το πληθυσμιακό και το οικονομικό τους πλεονέκτημα.

β) Ένταξη της Κύπρου στην Ε.Ε. χωρίς λύση:

Ο Ντενκτάς, εκφραστής της πολιτικής του κατεστημένου της Τουρκίας, επιδιώκει πρώτα ένταξη της Τουρκίας στην Ε.Ε. και μετά «λύση» του Κυπριακού. Μήπως μας κάνει ένα «δώρο»; Θεωρούμε ότι **αυτή η εξέλιξη θα είναι, επίσης, αρνητική, γιατί παγιώνει και νομιμοποιεί τη διχοτόμηση**. Όσο κι αν λέγεται ότι η ένταξη αφορά μόνο τις ελεύθερες περιοχές της Κύπρου, η Ε.Ε. θα έχει σχέσεις με τον Απίλα (ήδη έχει), άρα τον αναγνωρίζει και τον ενισχύει. Αυτό, αν ήθελε, η Ε.Ε. μπορούσε να το κάνει μόνη της, αλλά τώρα μέλος της θα είναι και η Κυπριακή Δημοκρατία, που θα συμμετέχει στην αναγνώριση και ενίσχυση του Απίλα.

Ήδη η Ε.Ε. αποφάσισε να δώσει πιστώσεις στα κατεχόμενα 39 εκατ. ευρώ το 2004, 67 το 2005 και 100 το 2006, για τη «σύγκλιση των οικονομιών των δύο τμημάτων του νησιού», τις οποίες θα ξεχρεώσουν οι Ελληνοκύπριοι, είτε υπάρξει λύση είτε δεν υπάρξει!

Το Πρωτόκολλο 10 της Προσχώρησης της Κύπρου στην Ε.Ε., αφού τονίζει για άλλη μια φορά από τις πρώτες γραμμές του «την εντατική στήριξη των προσπάθειών του Γενικού Γραμματέα» (του Κόφι Ανάν, άρα και του σχεδίου του), διευκρινίζει (άρθρο 3) ότι «στο παρόν Πρωτόκολλο δεν υπάρχουν μέτρα που να εμποδίζουν την προοπτική της οικονομικής ανάπτυξης των περιοχών που αναφέρονται στο άρθρο 1» (όπου «η Κυπριακή Δημοκρατία δεν ασκεί εξουσία»). **Στο άρθρο 2 το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο χρεώνεται να καθορίσει τους όρους υπό τους οποίους οι νόμοι της Ε.Ε. θα εφαρμόζονται μεταξύ των δύο τμημάτων του νησιού**. Ο επικεφαλής της αντιπροσωπείας της Ε.Ε. στην Κύπρο Φαν ντερ Μίρ πρωτοστατεί στην προώθηση του εμπορίου ανάμεσα στα κατεχόμενα και τις ελεύθερες περιοχές.

Εν τω μεταξύ οι Τούρκοι θα μπορούν να συνεχίζουν τη μεταφορά εποίκων, αφού στα κατεχόμενα θα υπάρχει περισσότερο χρήμα, και «Τουρκοκύπριοι» θα περνούν στις ελεύθερες περιοχές, αλλάζοντας προοδευτικά τους δημογραφικούς συσχετισμούς στο νησί. Όταν και εάν ενταχθεί η Τουρκία στην Ε.Ε., θα μπορεί ελεύθερα, κάνοντας χρήση του κοινοτικού κεκτημένου, να κατακλύσει την Κύπρο (και τα άλλα ελληνικά νησιά) με Τούρκους μετανάστες. Τότε όλοι αυτοί που σήμερα υποστηρίζουν τις αποκλίσεις από το κεκτημένο (Άγγλοι, Αμερικανοί, Ε.Ε., Τούρκοι, ΟΗΕ, Ελλαδίτες και Ελληνοκύπριοι πολιτικοί) προβλέπουμε ότι θα ισχυρίζονται πως δεν πρέπει να υπάρχει καμιά απόκλιση! Η πρόβλεψη αυτή στηρίζεται στο γεγονός ότι **κανείς απ' αυτούς δε θέτει σήμερα ως όρο για την ένταξη της Τουρκίας στην Ε.Ε. αποκλίσεις από το κεκτημένο στην Κύπρο, στο Αιγαίο και στη Δ. Θράκη**. Έτσι θα γίνουν στην Κύπρο πλειοψηφία οι «Τούρκοι».

Με την εξέλιξη αυτή, με την Κύπρο ενταγμένη στην Ε.Ε. χωρίς λύση, οι διαπραγματεύσεις δε θα σταματήσουν και όσο περνάει ο καιρός θα γίνονται με συνεχώς δυσμενέστερους όρους για την ελληνική πλευρά. Πώς θα μπορούμε να ισχυριζόμαστε πλέον ότι το Κυπριακό είναι πρόβλημα εισβολής και κατοχής; Πώς θα αρνούμαστε ότι η «ΤΔΒΚ» είναι νόμιμο κράτος; Πώς θα επιμένουμε στις αποφάσεις του ΟΗΕ;

Επομένως και οι δύο αυτές προοπτικές (ένταξη με λύση ή χωρίς λύση) βασίζονται στην ελληνική υποχωρητικότητα και είναι εξ ίσου καταστρεπτικές για τον ελληνισμό.

γ) Μπορούμε να πιέσουμε την Τουρκία;

Υπάρχει και το επιχείρημα ότι με δύο ελληνικές ψήφους στην Ε.Ε. των 25 (Ελλάδα, Κύπρος) μπορούμε να πιέσουμε την Τουρκία. Μέχρι τώρα ο ισχυρισμός αυτός δεν επιβεβαιώνεται. **Η Ελλάδα είναι ο κυριότερος υποστηρικτής των τουρκικών συμφερόντων στην Ε.Ε..** Ακόμη και για τα λευκά κελιά, τις δολοφονίες πολιτικών αγωνιστών και τα βασανιστήρια, που προκαλούν παγκόσμια κατακραυγή, ο μόνος που βρέθηκε να υπερασπιστεί την Τουρκία ήταν ο υπουργός εξωτερικών της Ελλάδας(;) **Γ. Παπανδρέου!** (Γι' αυτό και οι Τούρκοι έδωσαν το όνομά του σ' ένα πάρκο της Άγκυρας!) Στην Ελλάδα τόσο η κυβέρνηση όσο και η αξιωματική αντιπολίτευση είναι σταθεροί υποστηρικτές της ένταξης της Τουρκίας στην Ε.Ε., τη στιγμή που μεγάλη μερίδα των πολιτικών δυνάμεων στην Ε.Ε., π.χ. Χριστιανοδημοκρατικό Κόμμα Γερμανίας, την αρνούνται για τους δικούς τους λόγους (μετανάστευση, συσχετισμοί στα όργανα της Ε.Ε. κ.λπ.).

Η ίδια η Κύπρος δεσμεύεται από το σχέδιο Ανάν (άρθρο Α.1.5), αν γίνει δεκτό, ότι «ως μέλος της Ε.Ε. θα υποστηρίξει την ένταξη της Τουρκίας στην Ένωση», που την επιθυμεί η άρχουσα τάξη της Τουρκίας. (Οι λαοί της θα βγουν ζημιωμένοι). Αυτό το σημείο δεν αμφισβητείται ούτε από τον πρόεδρο Τ. Παπαδόπουλο (δεν είναι στις προτάσεις του για βελτίωση).

Με τη διεύρυνση της Ε.Ε. αυξάνεται η επιρροή των Αγγλοαμερικανών. Αφού, λοιπόν, μέχρι τώρα καθόλου δε συνέβαλε η Ε.Ε. σε δικαιότερη λύση του Κυπριακού πολύ περισσότερο δε θα το κάνει στο μέλλον. Αντιθέτως η Τουρκία θα έχει περισσότερους φίλους. Χαρακτηριστική ήταν η στάση στο Συμβούλιο της Ευρώπης (Νοέμβριος 2003) όλων των αναπληρωτών υπουργών Εξωτερικών της Ε.Ε. (πλην της Ελλάδας) στην υπόθεση Λοϊζίδου, όπου και οι 23 πήραν το μέρος της Τουρκίας, σε βαθμό που ο πρόεδρος Τ. Παπαδόπουλος χαρακτήρισε όλη τη διαδικασία «φάρσα» και ο μόνιμος αντιπρόσωπος της Κύπρου Νίκος Αιμιλίου τους είπε: «επιτρέψατε στην Τουρκία και τους φίλους της να εξευτελίσουν τις αρχές της Επιτροπής ... σε αυτό το σημείο οι δρόμοι μας χωρίζουν».

Επομένως η ένταξη της Κύπρου στην Ε.Ε., με όλα τα πιθανά σενάρια, όχι μόνο δε βοηθά σε ευνοϊκότερη λύση του Κυπριακού, αλλά νομιμοποιεί και σταθεροποιεί τη διχοτόμηση και δένει την Κύπρο ισχυρότερα στο άρμα των Αμερικανών και των συμμάχων τους Ευρωπαίων, ως αιχμή για την προώθηση των οικονομικών και στρατιωτικών τους επιδιώξεων στην Ανατολική Μεσόγειο. Αυτό σημαίνει ότι η ένταξη της Κύπρου στην Ε.Ε. είναι στοιχείο μιας συνολικής πολιτικής υποτέλειας, που δημιουργεί συνεχώς δυσμενέστερους όρους και, τελικά, οδηγεί την Κύπρο στο δρόμο του Πόντου, της Σμύρνης και της Ίμβρου.

3) **Οι οικονομικές συνέπειες της ένταξης**

Η προσχώρηση της Κύπρου στην Ε.Ε. θα βλάψει οικονομικά την Κύπρο και, **ιδιαίτερα, τα λαϊκά της στρώματα**. Αντιθέτως, εξυπηρετεί τα οικονομικά συμφέροντα των μεγάλων επιχειρήσεων της Δυτ. Ευρώπης, οι οποίες «επιθυμούν διακαώς την ένταξη της Κύπρου» στην Ε.Ε. (ΕΠΕΝΔΥΤΗΣ 22/6/02). Στις ετήσιες εκθέσεις της το 2002 η Ένωση Ευρωπαϊκών Βιομηχανικών και Εργοδοτικών Οργανώσεων (UNICE) θεωρεί την Κύπρο ως «σημαντικό κόμβο οικονομικής δραστηριότητας ανάμεσα στην Ευρώπη, τη Βόρειο Αφρική και τη Μέση Ανατολή». Έρευνα του Συνδέσμου Ελληνικών Βιομηχανιών (ΣΕΒ) το 2002, που είναι μέλος της UNICE, διαπιστώνει ότι η ένταξη της Κύπρου στην Ε.Ε. θα διευκολύνει την ανάπτυξη των δραστηριοτήτων των ευρωπαϊκών επιχειρήσεων.

Επομένως, δε χρειάζεται να είμαστε ευγνώμονες προς την Ε.Ε., επειδή δέχθηκε την Κύπρο. Τα συμφέροντά τους εξυπηρετούν. Άλλωστε, δέχθηκαν και τις 10 υποψήφιες χώρες, οι περισσότερες από τις οποίες δεν εκπλήρωναν τα κριτήρια της ένταξης, ενώ η Κύπρος τα εκπληρώνει σχεδόν όλα. Μήπως, έστω, πρέπει να είμαστε ευγνώμονες, επειδή η Ε.Ε. αναγνωρίζει την Κυπριακή Δημοκρατία ως το μοναδικό κράτος στην Κύπρο; Η αμέριστη υποστήριξή της προς το σχέδιο Ανάν δε μας επιτρέπει τέτοιες αυταπάτες. Άλλωστε, έχει αποκαταστήσει σχέσεις και με την «άλλη πλευρά», όπως προαναφέραμε.

Η μεγάλη αστική τάξη της Κύπρου θεωρεί ότι η ένταξη εξυπηρετεί και τα δικά της συμφέροντα. Δεν μπορεί να μην αντιλαμβάνεται ότι με την ένταξη παραχωρεί στις μεγάλες ευρωπαϊκές επιχειρήσεις όση αυτονομία διέθετε, κρατώντας για τον εαυτό της το ρόλο του μεσάζοντα. Θεωρεί ότι έτσι σταθεροποιεί τη θέση της και φαίνεται ότι αυτό αποτελεί πρώτη της προτεραιότητα, όπως και για τις αστικές τάξεις των υπολοίπων 9 νέων μελών.

Οι αρνητικές οικονομικές συνέπειες της ένταξης δε θα αρχίσουν από την 1/5/2004. Έχουν ήδη αρχίσει. Απλώς, μετά την 1/5/2004 θα φανούν περισσότερο. Όταν μια χώρα κάνει αίτηση ένταξης, αναλαμβάνει υποχρεώσεις και ελέγχεται από την Ε.Ε. συνεχώς αν τις εκπληρώνει. Η Κύπρος έχει συνάψει από το 1972 Συμφωνία Σύνδεσης με την ΕΟΚ και από το 1987 Πρωτόκολλο Τελωνειακής Ένωσης. Το 1990 έκανε αίτηση ένταξης στην Ε.Ε.. **Οι υποχρεώσεις που ανέλαβε ήταν να εξασφαλίσει συνθήκες κερδοφορίας του ξένου κεφαλαίου, π.χ. να ιδιωτικοποιήσει δημόσιες επιχειρήσεις, να καταργήσει δασμούς, να περιορίσει τις κοινωνικές δαπάνες. 700(!) νόμοι ψηφίστηκαν για «προσαρμογή» στην κοινοτική νομοθεσία.** Ο ΦΠΑ αυξήθηκε από 10% σε 15% και ο πληθωρισμός από 1,2% το 1986 έφτασε στο 4,5%, πλήττοντας τα φτωχότερα στρώματα.

Η Κυπριακή Δημοκρατία μετά την ανακήρυξή της το 1960 είχε εξαιρετικές οικονομικές επιδόσεις, παρά τα πλήγματα που δέχθηκε το 1963-64 και το 1974. Αυτές οι επιδόσεις άρχισαν ήδη να ελαττώνονται και μετά την 1/5/2004 θα παρατηρηθεί σοβαρή επιδείνωση, για τους εξής λόγους:

Η Κύπρος ξεκίνησε το 1960 ως **αγροτική**, κυρίως, χώρα (40% του πληθυσμού), με σημαντικούς ρυθμούς αύξησης της παραγωγής, που στηριζόταν από το κράτος, εξασφάλιζε ικανοποιητικό εισόδημα στους αγρότες, την αυτάρκεια του νησιού στα περισσότερα προϊόντα και σημαντικές εξαγωγές. Σήμερα ο αγροτικός πληθυσμός έχει μειωθεί στο 3,5%, δηλ. είναι 25.000 άνθρωποι, που παράγουν το 3,8% του ΑΕΠ, που κι αυτοί με την ένταξη απειλούνται με

αφανισμό, αφού δε θα μπορούν να εκπληρώσουν τις προϋποθέσεις της νέας αγροτικής πολιτικής της Ε.Ε..

Σημαντική ανάπτυξη είχε και η **βιομηχανία-βιοτεχνία**. Μάλιστα, μετά το 1974 πολλές μονάδες ιδρύθηκαν στις περιοχές των προσφυγικών καταυλισμών, στις οποίες οι πρόσφυγες (που διέμεναν σε τσαντρία) χρησιμοποιήθηκαν κατά απαράδεκτο τρόπο ως φτηνό εργατικό δυναμικό. Μετά την 1/5/2004 οι περισσότερες βιομηχανικές-βιοτεχνικές μονάδες θα κλείσουν και άλλες θα περάσουν στα χέρια ξένων. Στη συνεδρία της Κοινοβουλευτικής Επιτροπής Εμπορίου στις 14/10/03 ο πρόεδρός της Λ. Χριστοφόρου είπε: «Εισερχόμαστε στην Ε.Ε. στα τυφλά, δίχως να τύχουν καμιάς ειδικής ενημέρωσης συγκεκριμένοι κλάδοι, για να προετοιμάσουν το έδαφος... Υπάρχουν πολλοί κλάδοι, όπως τυροκομεία, σφαγεία και άλλες μονάδες, που οδηγούνται σε κλείσιμο». Η ένταξη της Κύπρου στην Ε.Ε. γίνεται ακριβώς για να κλείσουν οι κυπριακές μονάδες και να πουλούν οι Δυτικοευρωπαίοι στην Κύπρο τα δικά τους προϊόντα.

Στην ελεύθερη Κύπρο λειτουργούν σήμερα 25.000(!) **υπεράκτιες (off-shore) επιχειρήσεις**. Βεβαίως, μια υγιής οικονομία δεν μπορεί να στηρίζεται στις off-shore εταιρείες, γιατί διακινούν χρήματα κερδοσκοπικά, που πιθανότατα σχετίζονται με παράνομες δραστηριότητες. Όμως, είναι δεδομένο ότι εξασφαλίζουν εργασία σε πολυάριθμο προσωπικό και σημαντικά έσοδα στο κράτος και σε Κυπρίους επαγγελματίες ή κυπριακές εταιρείες, που παρέχουν σ' αυτές τις υπηρεσίες τους. Το 1985, οπότε λειτουργούσαν 3.500 υπεράκτιες, οι εισπράξεις της Κύπρου απ' αυτές σε ξένο συνάλλαγμα ήταν πάνω από 30.000.000 κυπριακές λίρες. Με την ένταξη τα φορολογικά, συναλλαγματικά, δασμολογικά και άλλα κίνητρα θα περιοριστούν και πολλές υπεράκτιες θα κατευθυνθούν προς άλλες χώρες. (Στην Ελλάδα λειτουργούν πολύ λιγότερες.)

Η Κύπρος έχει γίνει πλέον μία οικονομία παροχής **υπηρεσιών**, κυρίως τουριστικών, αλλά και τραπεζικών, ναυτιλιακών, εμπορικών, ασφαλιστικών κ.ά. Οι υπηρεσίες «παράγουν» σήμερα το 75,4% του ΑΕΠ. Μία τέτοια οικονομία θα αποδειχτεί πολύ ευάλωτη στις συνθήκες της ένταξης.

Α) Η **ανεργία**, που σήμερα είναι μόνο 3% (μέσος όρος στην Ε.Ε. 8%), θα αυξηθεί κατακόρυφα και συγχρόνως θα καταργούνται **εργασιακά δικαιώματα**. Ήδη το 12% του εργατικού δυναμικού της Κύπρου είναι νόμιμοι ξένοι εργάτες και το 20% παράνομοι, οι περισσότεροι από τους οποίους προωθήθηκαν μέσω του ψευδοκράτους. Η κατάσταση θα επιδεινωθεί, αν εφαρμοστεί το σχέδιο Ανάν.

Β) Το **κατά κεφαλήν εισόδημα**, που σήμερα είναι το 71% του μέσου όρου της Ε.Ε., θα μειωθεί.

Γ) Οι **κοινωνικές δαπάνες** (στέγαση, παιδεία, υγεία, κοινωνικές ασφαλίσσεις κ.ά.), που αποτελούν σήμερα το 50% των κρατικών δαπανών, θα μειωθούν δραστικά, σύμφωνα με τις ντιρεκτίβες της Ε.Ε., όπως έγινε και με τις άλλες χώρες (Σουηδία, Αυστρία κ.λπ.).

Δ) Το **εμπορικό έλλειμμα**, που είναι ήδη 25-30% του ΑΕΠ, λόγω της φύσης της οικονομίας, θα αυξηθεί σημαντικά.

Ε) Ο **εξωτερικός δανεισμός** επίσης θα αυξηθεί. Το **δημόσιο χρέος**, που είναι ήδη το 60% του ΑΕΠ, θα αυξηθεί επίσης σημαντικά και δύσκολα θα καλύπτεται. Αν εφαρμοσθεί το σχέδιο Ανάν, θα επιβαρυνθεί και με τα χρέη των Τουρκοκυπρίων. Ενώ τα έσοδα του κράτους θα

μειώνονται, η Κύπρος θα πληρώνει και την εισφορά της προς την Ε.Ε., που για το 2004 ορίστηκε σε 75.000.000 κυπριακές λίρες, δηλ. 130.000.000 ευρώ (44 δισ. δραχμές), που είναι το 1,1% του ΑΕΠ και το οποίο θα πληρώνουν μόνο οι Ελληνοκύπριοι. Το κράτος δύσκολα θα καλύπτει κοινωνικές παροχές, μισθούς, συντάξεις, ακόμη και τις αμυντικές δαπάνες.

Όταν η Κύπρος ενταχθεί και στο ευρώ (ίσως το 2008), τότε η επιδείνωση της οικονομίας της θα επιταχυνθεί. Εδώ στην Ελλάδα έχουμε ήδη πικρή εμπειρία. Επομένως, **η Κύπρος, ιδιαιτέρως η ελληνοκυπριακή κοινότητα, όχι μόνο δε θα ωφεληθεί οικονομικά από την ένταξη της στην Ε.Ε., αλλά θα ζημιωθεί, ιδίως αν η ένταξη συνδυαστεί με την εφαρμογή του σχεδίου Ανάν.** Ένα από τα κύρια όπλα της ελληνοκυπριακής κοινότητας, η ισχυρή της οικονομία, θα χαθεί.

4) Άλλες συνέπειες

Η Κύπρος θα υποστεί κι άλλες αρνητικές συνέπειες λόγω της ένταξής της στην Ε.Ε. Όπως όλες οι ασθενέστερες χώρες που εντάσσονται, θα χάσει κάθε νόμιμο δικαίωμα να αποφασίζει η ίδια για το μέλλον της. Όλα θα αποφασίζονται στις Βρυξέλες και η κυπριακή κυβέρνηση και το κυπριακό κοινοβούλιο απλώς θα επικυρώνουν τις αποφάσεις. Το κοινοτικό δίκαιο θα υπερισχύει του Κυπριακού Συντάγματος, όπως έγινε με όλες τις χώρες.

Όπως και η Ελλάδα, έτσι και η Κύπρος θα αναγκαστεί να λειτουργεί σε μια κοινότητα, με την οποία μικρή πολιτιστική συγγένεια έχει. Η αλλοτρίωση και η άμβλυνση της εθνικής συνείδησης, που ως ένα βαθμό χαρακτηρίζουν σήμερα την κυπριακή κοινωνία, θα ενταθούν, λόγω της συμμετοχής στην Ε.Ε..

[Δεν αναφερόμαστε πιο αναλυτικά σ' αυτά καθώς και σε άλλα ζητήματα, γιατί αναλύονται στην έκδοσή μας ΑΣΚΕ-4, που αφορά στην ένταξη της Ελλάδας στην Ε.Ε.]

[5) Η Ε.Ε. και τα δημοψηφίσματα για το σχέδιο Ανάν

Εάν ήθελε η Ε.Ε., μπορούσε εύκολα να αντιδράσει στο σχέδιο αυτό, επικαλούμενη την παραβίαση των 3 βασικών της ελευθεριών (μετακίνησης, εγκατάστασης, περιουσίας), που κατοχυρώνονται στην κοινοτική νομοθεσία, για να εξασφαλίζουν μεγαλύτερη κερδοφορία στις μεγάλες της επιχειρήσεις. Αλλά κι αν δεν ήθελε, όφειλε να το κάνει, για να περιφρουρήσει την αξιοπιστία της.

Όπως προαναφέραμε, η στάση της Ε.Ε. ήταν ακριβώς αντίθετη. Όλα της τα όργανα, όλοι οι αξιωματούχοι της σε κάθε ευκαιρία, από την πρώτη στιγμή που παρουσιάστηκε το σχέδιο μέχρι τη μέρα των δημοψηφισμάτων, υποστήριξαν μετά μανίας το σχέδιο, δέχτηκαν να περιληφθούν οι αποκλίσεις από τις 3 ελευθερίες στο πρωτογενές κοινοτικό δίκαιο και αναβάθμισε τις σχέσεις της με το ψευδοκράτος, δια του εκπροσώπου της στην Κύπρο Βαν ντε Μίρ, πολύ πριν την 1/5/04.

Το επιστέγασμα ήταν η **συμμετοχή της Ε.Ε. στους εκβιασμούς των Αγγλοαμερικανών προς τους Ελληνοκυπρίους** ότι, αν δε δεχτούν το σχέδιο, θα υποστούν βαριές συνέπειες. Ο επίτροπος **Φερχόιγκεν** είπε ότι «η Κύπρος έχει ανάγκη ισχυρών διεθνών ερεισμάτων, είναι δε μια χώρα που ζει από τον τουρισμό και ως εκ τούτου δεν έχει την πολυτέλεια να δημιουργεί την εικόνα του ταραχοποιού». Ο **Σολάνα** κάλεσε τους Ελληνοκυπρίους «να κατανοήσουν το τι διακυβεύεται και να συμπεριφερθούν με υπεύθυνο τρόπο» και προέβλεψε ότι «αν υπάρξει ΝΑΙ στο βόρειο τμήμα και ΟΧΙ στο νότιο τμήμα, η ζωή δε θα είναι η ίδια και όλοι οφείλουν να το γνωρίζουν αυτό». Ο πρόεδρος του Ευρωκοινοβουλίου **Πατ Κοξ** είχε το θράσος να κατηγορήσει την κυπριακή κυβέρνηση ότι «δεν έγινε μια ισορροπημένη παρουσίαση του σχεδίου Ανάν» και απείλησε ότι «δεν είναι εικόνα μιας χώρας που κανονικά θα έπρεπε να τηρεί τα κριτήρια της Κοπεγχάγης». Έχουν συνηθίσει οι γκεμπελίσκοι της Ε.Ε. να ακούγεται μόνο η δική τους άποψη. Το **Ευρωκοινοβούλιο** τάχθηκε με συντριπτική πλειοψηφία υπέρ του εκτρώματος του Ανάν (422 υπέρ, 30 κατά, 47 αποχές).

Παράλληλα, **προσπαθώντας να εξαγοράσουν τους Κυπρίους**, πρόσθεσαν κι αυτοί 350 εκατ. ευρώ στα 800 εκατ. δολάρια των Αμερικανών, που θα τα έδιναν μόνον αν γινόταν δεκτό το σχέδιο Ανάν.

Μετά το χαστούκι που έφαγαν στο δημοψήφισμα από τους Ελληνοκυπρίους, όλοι οι αξιωματούχοι της Ε.Ε. εξέφρασαν τη δυσφορία τους. «Ευρωπαϊκή ομοβροντία» ήταν ο τίτλος της ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑΣ (26/4/04). Συγχρόνως έπλεξαν το εγκώμιο των Τουρκοκυπρίων, δηλ., αφού τους έφτιαξαν ένα σχέδιο-δώρο, μετά τους έδωσαν και συγχαρητήρια, επειδή το δέχτηκαν!! Τώρα η Κομισιόν προσπαθεί να αποκαταστήσει απ' ευθείας εμπορικές σχέσεις με τον Αττίλα, θεωρώντας τον ως «τρίτη χώρα», παρακάμπτοντας την Κυπριακή Δημοκρατία και παραβιάζοντας ακόμη και αυτή τη Συνθήκη Προσχώρησης της Κύπρου στην Ε.Ε., σε αγαστή συνεργασία με τους Αμερικανούς. «Το Στέιτ Ντιπάρτμεντ καλωσόρισε τα βήματα της Ε.Ε. σε ό,τι αφορά τους Τουρκοκύπριους και ιδιαίτερα τις απ' ευθείας εμπορικές ανταλλαγές μαζί τους. Είμαστε σε συντονισμό με την Ε.Ε...», δήλωσε ο εκπρόσωπος του Στέιτ Ντιπάρτμεντ Ρ. Μπάουτσερ στις 9/7/2004.

Η αρνητική στάση της Ε.Ε. στο Κυπριακό προϋπάρχει του σχεδίου Ανάν. Θυμίζουμε ότι στην **κρίση των S-300**, οι οποίοι θα ήταν αποφασιστικό μέσο άμυνας της Κύπρου σε ενδεχόμενο νέο Αττίλα, η Ε.Ε. συντάχθηκε με ΗΠΑ-Τουρκία εναντίον Ελλάδας-Κύπρου και οι ακριβοπληρωμένοι πύραυλοι αναπαύονται σε αποθήκες της Κρήτης. Η Ε.Ε. ποτέ δεν ήθελε την Κύπρο κυρίαρχη και ανεξάρτητη.

Αντιθέτως, η Ρωσία (κυρίως), η Κίνα, η Αλγερία και άλλες χώρες, που δεν είναι μέλη της Ε.Ε. διαμόρφωσαν μια πλειοψηφία που μας υποστήριξε στο Συμβούλιο Ασφαλείας.

Εάν η Ελλάδα δεν ήταν μέλος της Ε.Ε. και αν η Κύπρος δεν είχε κάνει αίτηση ένταξης, η Ε.Ε. θα είχε λιγότερα μέσα για να μας εκβιάζει να δεχτούμε μια αγγλοαμερικάνικη λύση κι εμείς λιγότερους λόγους για να υπολογίζουμε τη γνώμη της και θα μπορούσαμε να διαπραγματευτούμε μια δικαιότερη λύση του Κυπριακού.

6) Η Κύπρος εντάσσεται στην Ε.Ε.

Στις 1/5/2004 η Κύπρος γίνεται μέλος της Ε.Ε.. Σύσσωμος ο πολιτικός κόσμος της Κύπρου χαιρετίζει το γεγονός ως μια μεγάλη επιτυχία, καλλιεργώντας αυταπάτες ότι τώρα είναι πιο κοντά μια «ευρωπαϊκή λύση» του Κυπριακού. Όμως η πραγματικότητα τους διέψευσε πολύ γρήγορα και κατηγορηματικά.

Όσα συνέβησαν μεταξύ Α΄ και Β΄ έκδοσης του ΑΣΚΕ-3 νομίζουμε ότι επιβεβαιώνουν και ενισχύουν τη θέση ότι η Κύπρος (όπως και η Ελλάδα) δεν έπρεπε να ενταχθεί στην Ε.Ε. και, αφού (κακώς) μπήκε, πρέπει το συντομότερο να αποχωρήσει.

Το ΑΣΚΕ από την πρώτη στιγμή υποστήριξε και απέδειξε ότι **το σχέδιο Ανάν και η ένταξη της Κύπρου στην Ε.Ε. είναι δύο πτυχές του ίδιου σχεδίου, για τον αφελληνισμό της Κύπρου** και την πλήρη μετατροπή της σε προκεχωρημένο φυλάκιο της Δύσης, με τοποτηρητή την Τουρκία. Γι' αυτό οι δυτικοφιλοι, από το Γιωργάκη και το Μητσοτάκη στην Ελλάδα μέχρι τον Αναστασιάδη και το Βασιλείου στην Κύπρο, υποστήριξαν με πάθος και τις δύο επιλογές.

Στην Κύπρο το 76% που αντέδρασε στο σχέδιο Ανάν εκφράστηκε πολιτικά από τον Πρόεδρο Παπαδόπουλο, δηλ. την πατριωτική μερίδα της αστικής τάξης της Κύπρου (στην Ελλάδα αυτό το είδος έχει εξαφανιστεί). Προσπαθώντας να συμβιβάσει τα εθνικά και τα ταξικά της συμφέροντα αυτή η μερίδα υποστήριξε τη θεωρία Κρανιδιώτη, ότι η ένταξη της Κύπρου στην Ε.Ε. θα λειτουργήσει υπέρ των ελληνικών θέσεων. Με την πλύση εγκεφάλων των ΜΜΕ, η θέση αυτή, δυστυχώς, έγινε δεκτή από το σύνολο σχεδόν των πολιτών σε Ελλάδα και Κύπρο.

7) Το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο των Βρυξελλών (17-18 Δεκεμβρίου 2004)

Ήταν αναπόφευκτο η πολιτική αυτή γρήγορα να περιέλθει σε αδιέξοδο και αυτό απεδείχθη με καταστροφικό τρόπο στη Σύνοδο των Βρυξελλών. Οι ευρωπαϊστές ισχυρίζονταν ότι το κύριο θέμα της συνόδου θα ήταν οι όροι που θα έβαζε η Ε.Ε. στην Τουρκία για την έναρξη των ενταξιακών διαπραγματεύσεων και ότι Ελλάδα και Κύπρος, με τη συμπαράσταση των «εταίρων» μας, θα εξανάγκαζαν την Τουρκία να δεχθεί μια «ευρωπαϊκή λύση» του Κυπριακού. Όλ' αυτά αποδείχτηκαν φενάκη.

Οι όροι της Κύπρου

Η κυπριακή κυβέρνηση, ορθά από την πλευρά της, μέχρι το φθινόπωρο του 2004 έθετε ως όρους, για να μην ασκήσει βέτο στην έναρξη των ενταξιακών διαπραγματεύσεων της Τουρκίας, την αποχώρηση των κατοχικών στρατευμάτων και των εποίκων, την περιφρούρηση των ελληνικών περιουσιών στα κατεχόμενα, την επιστροφή των προσφύγων (ή, έστω, κάποια βήματα προς όλ' αυτά) και την αναγνώριση της Κυπριακής Δημοκρατίας από την Τουρκία. Πριν καν αναχωρήσει για τις Βρυξέλες η κυπριακή αντιπροσωπεία, γνωρίζοντας τι την περιμένει, είχε αφήσει στο νησί τους 4 όρους και πήρε μαζί της μόνο την αναγνώριση. Στο διήμερο των Βρυξελλών η αναγνώριση μετατράπηκε σε τελωνειακή ένωση και, τελικά, η Τουρκία πήρε την ημερομηνία, χωρίς να υπογράψει ούτε καν την τελωνειακή ένωση, ούτε καν να δεσμευτεί γι' αυτή!

Στα ΜΜΕ ξεκίνησε ένα όργιο αποπροσανατολισμού. Καμιά αναφορά δεν έγινε στους 4 όρους που εγκαταλείφθηκαν, που ήταν και οι πιο ουσιαστικοί. Πουθενά δεν ακούστηκε ότι η τελωνειακή ένωση (αν γίνει και όπως γίνει) συμφέρει οικονομικά την Τουρκία και βλάπτει την Κύπρο. Πουθενά δεν τονίστηκε ότι ακόμη κι αυτή την επέκταση του Πρωτοκόλλου θα την υπογράψει η Τουρκία μετά «την οριστικοποίηση των τροποποιήσεων που είναι αναγκαίες, δεδομένης της σημερινής σύνθεσης της Ε.Ε.» (Σ. 19).

Τι συζητήθηκε στις Βρυξέλες;

Οι ισχυρισμοί της πολιτικής μας ηγεσία και των ΜΜΕ ότι κατά τη διάρκεια της Συνόδου το κύριο θέμα θα ήταν το «στρίμωγμα» της Τουρκίας διαψεύδονται από το κείμενο των Συμπερασμάτων. Από τα 73 «Συμπεράσματα της Προεδρίας» τα 19 μόνο ασχολούνται με τη διεύρυνση, από τα οποία μόνο τα 5 με την Τουρκία (τα υπόλοιπα με τη Βουλγαρία, τη Ρουμανία και την Κροατία και γενικά) και στα οποία 5:

- α) «το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο χαιρέτησε την αποφασιστική πρόοδο που έχει σημειώσει η Τουρκία στην εκτεταμένη διαδικασία [δημοκρατικής] μεταρρύθμισης» (Σ. 18) και
- β) «χαιρέτησε τη βελτίωση των σχέσεων της Τουρκίας με τους γείτονές της καθώς και την προθυμία της να εξακολουθήσει να συνεργάζεται με τα ενδιαφερόμενα κράτη μέλη, με σκοπό την επίλυση των εκκρεμών συνοριακών διαφορών, κατά την αρχή της ειρηνικής διευθέτησης ...» (Σ. 20).

Για το Σ. 18 περιπεύει η γνώμη των ανθρώπων που συνεχίζουν να πεθαίνουν στα λευκά κελιά των φυλακών της Τουρκίας.

Για το Σ. 20 τα επίσημα στοιχεία του ελληνικού υπουργείου Άμυνας αναφέρουν ότι: Το 2000 είχαν σημειωθεί **1.203** παραβάσεις του FIR Αθηνών από τουρκικά μαχητικά και το 2003 αυξήθηκαν σε **4.500!** Το 2000 οι Τούρκοι παραβίασαν **398** φορές τον ελληνικό εναέριο χώρο και το 2003 τον παραβίασαν **3.900** φορές! Το 2000 είχαμε **31** εμπλοκές μαχητικών και το 2003 είχαμε **1.020!** Το 2000 οι Τούρκοι χρησιμοποίησαν **74** οπλισμένα αεροπλάνα και το 2003 πάνω από **1.000!** [Η κατάσταση είναι ακόμη χειρότερη το 2004 και το 2005. Τα επίσημα στοιχεία δεν τα έχουμε ακόμη στη διάθεσή μας]. Αυτή τη βελτίωση διαπιστώνει η Ε.Ε.!! Και αυτά είναι τα αποτελέσματα της «ευρωπαϊκής προοπτικής» της Τουρκίας, την οποία έχει αναλάβει εργολαβικά να προωθήσει η πολιτική «μας» ηγεσία, που ισχυρίζεται ότι στις Βρυξέλες πετύχαμε όλους μας τους στόχους!!

Απλώς για ενημέρωση, αναφέρουμε ότι στο Συμβούλιο ασχολήθηκαν με την υποστήριξη του Γιουσένκο στην Ουκρανία, του Αλάουι στο Ιράκ και του Σαρόν στην Παλαιστίνη (ούτε καν μια έκκληση να σταματήσουν οι σφαγές των αμάχων), με την καταπολέμηση της τρομοκρατίας(!), με το δημοσιονομικό πλαίσιο 2007-2013, με ζητήματα ελευθερίας, ασφάλειας και δικαιοσύνης, με τα όπλα μαζικής καταστροφής και τα πυρηνικά του Ιράν(!), με τις εμπορικές σχέσεις με τη Ρωσία, την Ινδία, τη Ν. Κορέα και πολλές άλλες χώρες, με τις «ειρηνευτικές» τους επιχειρήσεις στη Βοσνία, τα Σκόπια, τη Γεωργία και το Κογκό και πολλά άλλα θέματα! Δεν παρέλειψαν, όπως πάντα εν είδει προσευχής, να εκφράσουν ομόφωνα την πίστη τους στη συμμαχία με τις ΗΠΑ και να διαμηνύσουν ότι αναμένουν να καλωσορίσουν το Μπους στην Ευρώπη! Μέσα σ' όλ' αυτά που συνέβησαν **σ' ένα μόνο διήμερο** οι δικοί μας θα προωθούσαν και τις ελληνικές θέσεις στην Κύπρο και το Αιγαίο!!!

Στις Βρυξέλες, λοιπόν, εμμέσως πλην σαφώς διακηρύχθηκε εν επισήμω τελετή ότι **η εισβολή και η κατοχή της Κύπρου από τον Αττίλα, ο εποικισμός και η αρπαγή των περιουσιών των Ελληνοκυπρίων μπορεί να θεωρούνται εγκλήματα από το Διεθνές Δίκαιο, αλλά για το «ευρωπαϊκό κεκτημένο» είναι τετελεσμένα και αποδεκτά**. Οι τουρκικές αξιώσεις στο Αιγαίο, επίσης, είναι λογικές και συζητήσιμες. Οι διώξεις των Ελλήνων της Πόλης, της Ίμβρου και της Τενέδου δεν είναι άξιες λόγου.

Πρέπει να δεχτούμε ότι η Ε.Ε. είναι συνεπής. Πάντα έτσι αντιμετώπισε όλα τα εθνικά μας θέματα. Η διαφορά είναι (αν δεν το αντιληφθήκαμε) ότι **η επισημοποίηση αυτή έχει πλέον και την αποδοχή της Ελλάδας και της Κύπρου**. Αν η Ελλάδα και η Κύπρος δεν ήσαν μέλη της Ε.Ε., ποτέ και με οποιαδήποτε κυβέρνηση δε θα είχαν υπογράψει ένα τέτοιο κείμενο.

Η απαθής περιφορά του Έλληνα πρωθυπουργού στους διαδρόμους των Βρυξελλών και η χαρούμενη δήλωσή του ότι «πετύχαμε όλους τους στόχους μας» (την Τουρκία εκπροσωπούσε;) φανερώνει το μέγεθος του πολιτικού μας προβλήματος. Επειδή πιστεύουμε ότι ο ελληνικός λαός (η πλειονότητά του, τουλάχιστον) ούτε αφελής είναι ούτε αναισθητος, θέτουμε το ερώτημα: ως πότε θα τολμούν να ισχυρίζονται κάποιοι ότι οι **«ευρωπαϊκοί» διάδρομοι** αποτελούν χώρους διεκδίκησης των εθνικών μας δικαιών; Τι άλλο πρέπει να δούμε, για να κατανοήσουμε ότι **οι διάδρομοι αυτοί συνθλίβουν και τους (δυστυχώς) λίγους, που θα ήθελαν να εκπροσωπήσουν τον ελληνισμό; Ότι οι «ευρωπαϊκές λύσεις» αποτελούν ασφαλή μέθοδο μειοδοσιών;**

Κάποιοι πολιτικοί μας δυσανασχετούν (δήθεν;) με τις Βρυξέλες. Μας περισσεύουν πλέον οι διαπιστώσεις τους και οι αναλύσεις τους. Αρκετά! Ο ευρωπαϊσμός, ο ατλαντισμός και ο ενδοτισμός βλέπουμε καθαρά πού μας έφτασαν και πού μας οδηγούν. Αλλαγή πορείας απαιτείται κι όχι διαπιστώσεις! Είναι εύκολη; Ίσως όχι! Αλλά δεν υπάρχει άλλος δρόμος. **Την υπεράσπιση των εθνικών μας δικαιών μπορούμε να επιδιώκουμε μόνον αν εμείς οι ίδιοι καθορίζουμε την πολιτική μας** (δηλ. αν αποδεσμευτούμε από την Ε.Ε. και το ΝΑΤΟ), πιστοί στις πολιτιστικές και αγωνιστικές μας παραδόσεις και σε συνδυασμό με βαθιές κοινωνικές αλλαγές, που θα αφαιρέσουν τον πλούτο της χώρας μας από τους μεσάζοντες ξένων συμφερόντων και θα τον αποδώσουν στον ελληνικό λαό.

8) Η οικονομική ενίσχυση των κατεχομένων

Ένας άλλος μύθος είναι ότι οι οικονομικές ενισχύσεις προς τα κατεχόμενα (από την Ε.Ε. και την Κυπριακή Δημοκρατία) «θα βελτιώσουν το βιοτικό επίπεδο των Τουρκοκυπρίων». Όμως:

1) Στα κατεχόμενα μόνο το 1/3 του πληθυσμού είναι πλέον «Τουρκοκύπριοι» και τα 2/3 είναι έποικοι, άρα **πρόκειται για βοήθεια προς τους εποίκους κυρίως**. 2) Οι ενισχύσεις δε θα βελτιώσουν το βιοτικό επίπεδο, αλλά θα επιτρέψουν την επέλαση νέων κυμάτων εποίκων. Άλλωστε οι Τουρκοκύπριοι φεύγουν συνεχώς από την Κύπρο. Επομένως τα χρήματα που οι Έλληνες δίνουμε προς τα κατεχόμενα (ακόμη και με τις επισκέψεις μας εκεί) είναι τελικά φόρος υποτέλειας προς τον κατακτητή μας.

Δεν είναι τυχαίο ότι το 2004 ήταν η πρώτη χρονιά που πραγματοποιήθηκαν εμπορικές ανταλλαγές μεταξύ Ελλάδας και κατεχομένων. Προϊόντα αξίας 184.000 δολαρίων πήγαν από την Ελλάδα στα κατεχόμενα και 32.000 δολαρίων αντιστρόφως. Ασήμαντα τα ποσά, αλλά τεράστιας σημασίας το γεγονός, το οποίο ανακοίνωσε ο Τουρκοκύπριος «υπουργός» οικονομικών και δημοσίευσε ο ελληνοκυπριακός τύπος και ουδείς αρμόδιος στην Ελλάδα και την Κύπρο θεώρησε ότι πρέπει να δώσει εξηγήσεις.

9) Η Κύπρος και το ευρωσύνταγμα

Οι καταστροφικές συνέπειες της ένταξης της Κύπρου στην Ε.Ε. δεν έχουν τελειωμό. Η κυπριακή Βουλή στις 30/6/2005 υπερψήφισε το πολιτικά νεκρό τερατούργημα του ευρωσυντάγματος, σε μια εκδήλωση ευρωπαϊσμού, και μάλιστα μετά τα περιφανή δημοψηφίσματα στη Γαλλία και την Ολλανδία.

Εκτός όλων των άλλων λόγων, η Κύπρος είχε ένα δικό της, πολύ σοβαρότερο λόγο να το καταψηφίσει: Το άρθρο IV-440, παρ. 6.β του ευρωσυντάγματος αναφέρει ότι το Ακρωτήριο και η Δεκέλεια είναι «περιοχές των κυρίαρχων βάσεων του Ηνωμένου Βασιλείου». Τα ίδια έλεγε και το άρθρο 1 του πρωτοκόλλου 3, που συνόδευε τη συμφωνία ένταξης της Κύπρου στην Ε.Ε., που τόνιζε ότι το ευρωπαϊκό δίκαιο δεν ισχύει στις βρετανικές βάσεις. Δηλ. **η Κύπρος αναγκάζεται μέσα σε 2 χρόνια 2 φορές να υπογράψει ότι παραχωρεί έδαφός της στους τέως(;) κατακτητές της**, κάτι που δε θα το έκανε καμία κυπριακή κυβέρνηση, αν δεν ενδιαφερόταν η αστική τάξη της Κύπρου, τόσο η πατριωτική της πτέρυγα (Παπαδόπουλος), όσο και η υποτελής (Αναστασιάδης κ.λ.π.), να σταθεροποιήσει την κοινωνική και πολιτική της θέση μέσω της ένταξης στην Ε.Ε.. Πώς θα μπορέσει η Κύπρος να θέσει στο ορατό μέλλον θέμα απομάκρυνσης των βάσεων, **οι οποίες ήταν νομικά μετέωρες**, αφού οι συμφωνίες Ζυρίχης-Λονδίνου έχουν στην πράξη ακυρωθεί; Ούτε καν ως απειλή δεν μπορεί να το χρησιμοποιήσει, ώστε να αναγκάσει τους Βρετανούς να εγκαταλείψουν την προκλητικά φιλοτουρκική στάση τους, αφού οι θρασύτατοι θα μπορούν να ισχυρίζονται ότι οποιαδήποτε παρόμοια συζήτηση έρχεται σε αντίθεση με τις καταστατικές συνθήκες της Ευρώπης, τις οποίες η Κύπρος έχει δεχτεί, έστω κι αν το ευρωσύνταγμα δεν περάσει.

Στη διήμερη συνεδρίαση της Βουλής μόνο το ΑΚΕΛ καταψήφισε το ευρωσύνταγμα, όχι μάλιστα για τους λόγους που προαναφέραμε, αλλά γιατί είναι αντικοινωνικό. Δηλ. οι Άγγλοι

μπορούν να ισχυρίζονται ότι όλοι οι Κύπριοι συμφώνησαν να παραμείνουν οι βρετανικές βάσεις στο νησί τους!!

10) Η έναρξη των ενταξιακών διαπραγματεύσεων της Τουρκίας

Το Συμβούλιο των υπ. Εξ. του Λουξεμβούργου (Οκτ.-Νοέμ. 2005)

Η έναρξη ενταξιακών διαπραγματεύσεων της Τουρκίας με την Ε.Ε. σημαδεύτηκε με πρωτοφανείς για το Διεθνές Δίκαιο και την κοινή λογική μεθοδεύσεις. Η τουρκική κυβέρνηση τήρησε σκληρή και ανυποχώρητη στάση, απείλησε να αποσύρει την αίτηση ένταξης, απαιτώντας να γελοιοποιηθούν αρχές, συμβάσεις, νόμοι και κανονισμοί και όσοι επιζητούν τα αυτονόητα. Πάγια αυτή η πολιτική της, περισσότερο τώρα που γνωρίζει καλά ότι έχει μόνιμους και ισχυρούς προστάτες, όπως οι Αμερικάνοι και οι Άγγλοι.

Εξ άλλου οι Τούρκοι γνωρίζουν καλά ότι οι αντιρρήσεις Γάλλων, Γερμανών κ.λπ. (που, τελικά, θα καθορίσουν αν και πότε πραγματοποιηθεί η ένταξη) είναι προσχηματικές, δεν εγείρονται επειδή πραγματικά νοιάζονται για την Κύπρο, αλλά γιατί φοβούνται δικά τους κοινωνικά προβλήματα, που θα γιγαντωθούν με την ένταξη της Τουρκίας. Άλλωστε οι λαοί εξέφρασαν ήδη τις διαθέσεις τους με τα δημοψηφίσματα και τις δημοσκοπήσεις. Έτσι, λοιπόν, δε δέχονται ουσιαστική πίεση να αναγνωρίσουν την Κύπρο, να εκδημοκρατιστούν και να σταματήσουν τις διεκδικήσεις τους σε βάρος της Ελλάδας. Ήδη η γαλλική κυβέρνηση έβαλε νερό στο κρασί της. Ο Γάλλος πρέσβης στη Λευκωσία δήλωσε ότι «η γαλλική κυβέρνηση απαιτεί από τη Λευκωσία να δεχτεί το κείμενο της αντιδήλωσης ... η Λευκωσία πρέπει να εμπιστευτεί την Ε.Ε., αλλιώς δεν έχει λόγο να είναι μέλος της Λέσχης ...».

Με την αντιδήλωση, βέβαια, των 25 στη δήλωση της Τουρκίας ότι δεν αναγνωρίζει την Κυπριακή Δημοκρατία και το διαπραγματευτικό πλαίσιο για την ένταξη της Τουρκίας στην Ε.Ε. η Τουρκία φαίνεται να στριμώχνεται πολιτικά, αφού απορρίπτεται η δήλωσή της, καλείται μέσα στο 2006 να ανοίξει τα λιμάνια της και τα αεροδρόμιά της στα κυπριακά πλοία και αεροπλάνα και υπενθυμίζεται ότι δεν αναγνωρίζεται το ψευδοκράτος.

Όμως, η υποστήριξη προς την Κυπριακή Δημοκρατία είναι κυρίως ρητορική. Η αναγνώριση παραπέμπεται στο άδηλο μέλλον, οπότε μέχρι τότε μπορεί να έχει δοθεί κάποια (ανανική;) λύση στο Κυπριακό ή να έχει απορριφθεί για άλλους λόγους η ένταξη ή να έχει αποσύρει η ίδια η Τουρκία την αίτησή της ή να έχει διαλυθεί η Ε.Ε.. **Το κυριότερο, όμως, δεν είναι η αναγνώριση, αλλά τα εγκλήματα της εισβολής, της κατοχής και του εθνικισμού, για τα οποία η απόφαση του Λουξεμβούργου δεν αναφέρει λέξη**, όπως δεν αναφέρει και η απόφαση των Βρυξελλών του Δεκεμβρίου 2004. Και, μάλιστα, ενώ με την απόφαση των Βρυξελλών τα παραπάνω δεν αποτελούσαν εμπόδια για την έναρξη των διαπραγματεύσεων, με την απόφαση του Λουξεμβούργου δεν αποτελούν εμπόδια ούτε για την ίδια την ένταξη της Τουρκίας, δηλ. νομιμοποιούνται από την Ε.Ε. (άρα και από την Ελλάδα και την Κύπρο, δυστυχώς). Πώς θα τα επαναφέρουμε ως προβλήματα σε οποιαδήποτε μελλοντική διαπραγμάτευση του Κυπριακού; Αυτό είναι το μεγάλο κακό που έγινε με την ένταξη της Κύπρου στην Ε.Ε..

Αλλά ακόμη και οι παραινήσεις προς την Τουρκία για «εξομάλυνση» των σχέσεών της με την Κυπριακή Δημοκρατία, για άνοιγμα των τουρκικών λιμανιών και αεροδρομίων στα κυπριακά πλοία και αεροπλάνα, για σχέσεις καλής γειτονίας και επίλυση των «εκκρεμουσών συνοριακών διαφορών» (έτσι ονομάζεται το *casus belli* και η διεκδίκηση του μισού Αιγαίου!), για ευθυγράμμιση με το «ευρωπαϊκό κεκτημένο» και πολλά άλλα μικρή σημασία έχουν, αφού τις περίφημες αρχές της πρώτη η ίδια η Ε.Ε. τις παραβιάζει. Έτσι ο υπ. Εξ της Τουρκίας κ. Γκιουλ έσπευσε να δηλώσει ότι δε θα αλλάξει απολύτως τίποτα από την πολιτική της Τουρκίας στο Κυπριακό. Και, βεβαίως, οι διαπραγματεύσεις ξεκίνησαν κανονικά!!

Οι ευρωπαϊστές και τα ΜΜΕ τους έχουν περάσει την αντίληψη ότι η Ε.Ε. κρατάει στο χέρι την Τουρκία και μπορεί να της επιβάλλει τη θέλησή της. Τα πράγματα είναι πολύ διαφορετικά. Η Τουρκία αντιμετωπίζει με αλαζονικό τρόπο την Ε.Ε. και δεν κρύβει ότι, με τους ισχυρούς συμμάχους της (Βρετανία, ΗΠΑ κ.λπ.), αυτή επιβάλλει όρους, ότι ήδη η επιρροή της στην Ε.Ε. ενισχύθηκε και, αν γίνει μέλος της, θα ενισχυθεί ακόμη περισσότερο. Όλ' αυτά με τη βοήθεια της ελληνικής πολιτικής ηγεσίας, που όχι μόνο δεν έβαλε βέτο, αλλά ήταν και είναι ένθερμος υποστηρικτής της τουρκικής ένταξης!]

ΜΕΡΟΣ V

ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΥΠΡΟ

Προτάσεις του ΑΣΚΕ

Με την πολιτική που ακολουθήσαμε 50 χρόνια, εύκολη αντιμετώπιση του Κυπριακού πλέον δεν υπάρχει. Εύκολη ήταν το 1955. Όμως, κάθε ελληνική υποχώρηση από τότε μέχρι σήμερα αλλάζει τους συσχετισμούς σε βάρος μας, κάνει το ζήτημα πιο περίπλοκο και πιο δύσκολο. Πιστεύουμε ότι η ελπίδα δεν έχει ακόμη χαθεί. Αλλά, για να αναστραφεί η πορεία, απαιτούνται τόλμη και θυσίες. Αλιώς, οδηγούμαστε ασφαλώς σε πλήρη τουρκοποίηση της Κύπρου.

Ποιος μπορεί να σηκώσει το βάρος μιας άλλης πολιτικής για το Κυπριακό; Σίγουρα κανείς απ' αυτούς που κυριαρχούν στην πολιτική ζωή της Ελλάδας. Για να αλλάξουμε πολιτική στο Κυπριακό, απαιτείται μια συνολική αλλαγή πολιτικής σε Ελλάδα και Κύπρο, που θα στηρίζεται από το σύνολο σχεδόν της κοινωνίας με αυθεντικές πολιτικές εκφράσεις, θα αλλάζει καταλυτικά τους συσχετισμούς και θα διαμορφώνει μια ριζικά διαφορετική κατάσταση πραγμάτων. Δε θέλουμε να επεκταθούμε περισσότερο σ' αυτή την έκδοση.

Η τουρκική προκλητικότητα ενθαρρύνεται από την αντίστοιχη προκλητικότητα των Αμερικανών προστατών τους και των Ευρωπαίων και Ισραηλινών συμμάχων τους, που συνιστούν τον πραγματικό «άξονα του κακού». Αυτός ο άξονας εμφανίζεται σήμερα παντοδύναμος, όμως η πολιτική του τον οδηγεί ταχύτατα σε αδιέξοδα, όπως προβλέπουν και μέσα στην άρχουσα τάξη των ΗΠΑ όλοι όσοι (και είναι πολλοί) διατηρούν στοιχειωδώς τη λογική τους. **Ίσως δεν είναι μακριά η μέρα που θα δούμε θεαματικές μεταβολές και παγκοσμίως και στην Ανατολική Μεσόγειο. Επομένως, εμείς δεν έχουμε κανένα λόγο να βιαζόμαστε να δώσουμε λύση στο Κυπριακό, αλλά μεθοδικά και υπομονετικά να προσπαθούμε να αλλάξουμε τους συσχετισμούς υπέρ μιας δίκαιης λύσης και η λύση να δοθεί αργότερα σε πιο ευνοϊκές συνθήκες.**

Ο ελληνικός λαός οφείλει να εκφράζει τη συμπάθεια και τη συμπαράστασή του (όπως το κάνει, άλλωστε) προς κάθε λαό που αδικείται και καταπιέζεται. Δε θα τολμούσαμε, όμως, ποτέ να υπαγορεύσουμε στρατηγική για άλλους λαούς, π.χ. τους Παλαιστινίους ή τους Κούρδους. Είναι δικό τους θέμα. Αλλά στο ΑΣΚΕ, όταν μιλάμε για την Κύπρο, δε μιλάμε για έναν άλλο λαό. Άλλωστε τις συμφωνίες Ζυρίχης-Λονδίνου τις υπέγραψε και η Ελλάδα ως εγγυήτρια δύναμη και το ίδιο καλείται να κάνει σήμερα με το σχέδιο Ανάν. Θεωρούμε, λοιπόν, ότι έχουμε το δικαίωμα να κάνουμε τις παρακάτω προτάσεις.

1) Επανατοποθέτηση του Κυπριακού

Στις 50χρονες διαπραγματεύσεις η ελληνική πλευρά κάνει συνεχείς και σοβαρές υποχωρήσεις, χωρίς αυτό να έχει ποτέ κάποιο θετικό αντίκρισμα. Αυτό το γνωρίζουν όλοι και δεν υπάρχει κανείς λόγος να το κρύβουμε εμείς. Οι υποχωρήσεις αυτές πρέπει, λοιπόν, να σταματήσουν, να απορρίψουμε το σχέδιο Ανάν και να μη συμμετέχουμε πλέον σε διαπραγματεύσεις, αν προηγουμένως:

α) Δεν αποχωρήσουν όλα τα στρατεύματα κατοχής.

β) Δεν ανακληθεί η «Τουρκική Δημοκρατία της Βόρειας Κύπρου».

γ) Δε διακριβωθεί η τύχη των αγνοουμένων.

δ) Δε δεσμευτεί η Τουρκία, ως η μόνη υπεύθυνη, ότι θα επαναπατρίσει σε τακτό συντομότατο χρονικό διάστημα όλους τους εποίκους που μετέφερε στην Κύπρο, συμπεριλαμβανομένων όσων παντρεύτηκαν «Τουρκοκύπριους» ή «Τουρκοκύπριες», προσαρμοζόμενη προς το Διεθνές Δίκαιο περί εγκλημάτων πολέμου.

ε) Δε δεσμευτεί η Τουρκία ότι όλοι οι πρόσφυγες (Ελληνοκύπριοι και «Τουρκοκύπριοι») θα επιστρέψουν σε τακτό συντομότατο χρονικό διάστημα στα σπίτια τους, αποδεχόμενη έμπρακτα και την απόφαση του Ευρωπαϊκού Δικαστηρίου Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων (υπόθεση Λοϊζίδου).

Με αυτές τις προϋποθέσεις μπορούν να ξεκινήσουν οι διαπραγματεύσεις, που ως αντικείμενο θα έχουν τη διαμόρφωση του Συντάγματος μιας ενιαίας Κυπριακής Δημοκρατίας, χωρίς ξένους στρατούς και βάσεις, που θα κατοχυρώνει όλες τις θεμελιώδεις ελευθερίες, συμπεριλαμβανομένων των δικαιωμάτων των μειονοτήτων και του δικαιώματος της αυτοδιάθεσης, που προβλέπεται από τον καταστατικό χάρτη των Ηνωμένων Εθνών.

Έτσι το Κυπριακό θα παύσει να είναι πρόβλημα διαφοράς δύο κοινοτήτων και θα τεθεί στην πραγματική του βάση, ως πρόβλημα εισβολής, κατοχής, εποίκισμού και μαζικής παραβίασης των ανθρωπίνων δικαιωμάτων.

Δεν έχουμε αυταπάτες ότι η τουρκική πλευρά πρόκειται να δεχθεί τώρα το παραπάνω πλαίσιο. Όμως, η ελληνική πλευρά πρέπει να επιμένει σ' αυτό, μέχρις ότου οι συσχετισμοί και παγκόσμια και στην περιοχή μας εξαναγκάσουν την Τουρκία να ακούσει τη φωνή της λογικής και του δικαίου. Η παράταση της εκκρεμότητας είναι λιγότερο κακή από μια βιαστική λύση, που θα απεμπολεί τα κυριαρχικά δικαιώματα του κυπριακού λαού.

2) Αποχώρηση από την Ε.Ε.

Η μη συμμετοχή της Κύπρου στην Ε.Ε. είναι αναγκαία προϋπόθεση για την αλλαγή πορείας. Η συμμετοχή οδηγεί, μεταξύ άλλων, και στη διάλυση της οικονομίας. Βεβαίως, υπάρχει ο αντίλογος ότι όλα τα κυπριακά κόμματα είναι υπέρ της ένταξης, συμπεριλαμβανομένων του ΑΚΕΛ (που παλαιότερα ήταν κατά της ένταξης) και των δύο μονοεδρικών που απορρίπτουν το σχέδιο Ανάν. Όμως, οι επίσημες δημοσκοπήσεις της EUROSTAT (Στατιστικής Υπηρεσίας της Ε.Ε.) το 2002, που δημοσιεύτηκαν στην ΕΛΕΥΘΕΡΟΤΥΠΙΑ, έδειξαν ότι μόνο το 62% των Κυπρίων ήταν υπέρ της ένταξης. Εάν συνυπολογιστούν α) ότι δεν υπήρξε καμιά ενημέρωση-συζήτηση για τις συνέπειες της ένταξης, β) ότι η θέση της Ε.Ε. υπέρ του σχεδίου Ανάν εκφράστηκε μετά από αυτή τη δημοσκόπηση και γ) οι αρνητικές οικονομικές και κοινωνικές συνέπειες της ένταξης, που θα είναι ραγδαίες μετά την 1/5/04, θεωρούμε ότι η θέση για αποχώρηση της Κύπρου από την Ε.Ε. σύντομα θα γίνει δεκτή ως η μόνη ρεαλιστική από την πλειοψηφία των Κυπρίων. Αλήθεια, πώς θα αισθάνονται

οι σημερινοί ευρωπαῖστές, όταν δε θα υπάρχουν πλέον σε κανέναν αυταπάτες ότι η Ε.Ε. πρόκειται να υποστηρίξει τις 3 ελευθερίες;

Όσο ταχύτερα εγκαταλείψει η Κύπρος την ιδέα της συμμετοχής στην Ε.Ε., τόσο περισσότερα θα περισώσει από την οικονομία της. Μόνον εκτός Ε.Ε. θα μπορεί να ελέγχει τις πλουτοπαραγωγικές της πηγές και να αναπτύσσει την παραγωγή της, να θέσει την οικονομία της σε σωστή βάση και να μπορεί να στηρίζει συνολικά την πολιτική της.

Υπάρχει και ο αντίλογος ότι μόλις τώρα προσχωρεί η Κύπρος στην Ε.Ε. και δεν είναι σοβαρή πράξη να ζητήσει αμέσως την αποχώρησή της. Δε συμμεριζόμαστε αυτή την ανησυχία. Στη Μάλτα το 1990 το Συντηρητικό Κόμμα, ως κυβέρνηση, έκανε αίτηση ένταξης στην Ε.Ε. και στις επόμενες εκλογές επικράτησε το Εργατικό Κόμμα, που απέσυρε την αίτηση. Στη συνέχεια επικράτησε πάλι το Συντηρητικό, που επανέφερε την αίτηση και από 1/5/04 θα είναι και η Μάλτα μέλος της Ε.Ε.. Αν στις ερχόμενες εκλογές κερδίσει το Εργατικό Κόμμα, η Μάλτα πιθανότατα θα αποχωρήσει από την Ε.Ε.. Κανείς δεν κατηγόρησε τη Μάλτα για έλλειψη σοβαρότητας.

Άλλωστε, με τη διεύρυνση της Ε.Ε. και την αυξανόμενη αμερικανική επιρροή, η Ε.Ε. πολύ σύντομα θα εμφανίσει συμπτώματα διάλυσης και σίγουρα θα πάψει να είναι ό,τι είναι σήμερα. Στο νέο «Σύνταγμα» που ετοιμάζει ο κ. Ζισκάρ Ντ' Εστέν για πρώτη φορά προβλέπεται και αποχώρηση μέλους από την Ε.Ε..

Πάντως, όσο η Κύπρος παραμένει στην Ε.Ε., πρέπει (μαζί με την Ελλάδα) να αρνείται την **ένταξη της Τουρκίας** (κι όχι να είμαστε οι πρώτοι που την υποστηρίζουμε), με την αιτιολογία ότι παραβιάζει μαζικά τα ανθρώπινα δικαιώματα εντός και εκτός των συνόρων της και πρώτα των ίδιων των Κυπρίων. Δε θέλουμε ούτε να φανταστούμε την Τουρκία και την Κύπρο να είναι συγχρόνως μέλη της Ε.Ε. και να διαπραγματεύονται ή να μην διαπραγματεύονται περιορισμούς στην ελεύθερη διακίνηση και εγκατάσταση Τούρκων πολιτών στην Κύπρο.

Οι ευρωπαῖστές ισχυρίζονται ότι η ένταξη της Τουρκίας στην Ε.Ε. δεν πρόκειται ποτέ να πραγματοποιηθεί, γιατί την αρνείται ο γαλλογερμανικός άξονας. Έτσι η Ελλάδα δε χάνει τίποτα, υποστηρίζοντας την ένταξη της Τουρκίας, αντιθέτως κερδίζει, γιατί εμφανίζεται διαλλακτική και συνεργάσιμη. Πρόκειται για έωλο επιχείρημα. Στα προβλήματα που δημιουργεί το κεμαλικό καθεστώς κανείς διαλλακτικός δεν κέρδισε ποτέ τίποτα. Επιπλέον η Ε.Ε. των 15 σ' όλες τις μεγάλες αποφάσεις της ευθυγραμμίζεται, τελικά, με τους Αμερικανούς, έστω κι αν μερικές φορές προηγουμένως διαμαρτύρεται. Μετά τη διεύρυνση, η Ε.Ε. των 25 θα είναι περισσότερο υποτελής στους Αμερικανούς, που υποστηρίζουν ένθερμα την ένταξη της Τουρκίας. Έτσι η ελληνική θέση είναι κρίσιμη και, ίσως, είναι αυτή που, τελικά θα επιτρέψει την ένταξη της Τουρκίας, κυρίως γιατί εμφανίζει την Τουρκία ως διατεθειμένη να διευκολύνει λύσεις στην Κύπρο και το Αιγαίο και να σεβαστεί τα ανθρώπινα δικαιώματα στο εσωτερικό της.

3) Αμυντική και Εξωτερική Πολιτική (Ενιαίο Αμυντικό Δόγμα)

Η Κύπρος δε θα μπορέσει ποτέ να δικαιωθεί και να είναι ασφαλής, αν δεν μπορεί μόνη της να αμυνθεί αποτελεσματικά και δεν εξασφαλίσει συμμάχους, με πρώτη την Ελλάδα. Αυτό σημαίνει ότι:

Α) Ακολουθείται με συνέπεια το Ενιαίο Αμυντικό Δόγμα, όπως είχε αρχικά εξαγγελθεί, και δεν είναι απλώς θέμα δημιουργίας εντυπώσεων.

Β) Η Κύπρος προμηθεύεται όλα τα όπλα που χρειάζεται για την άμυνά της, π.χ. S-300, δε διαλύει την Εθνική Φρουρά (όπως απαιτεί το σχέδιο Ανάν), αλλά την ενισχύει χωρίς τυμπανοκρουσίες, όπως ενισχύονται συνεχώς από το 1974 οι δυνάμεις του Αττίλα στην Κύπρο και όπως εστάλη το 1964 η ελληνική μεραρχία. Δεν μπορεί η Κύπρος να ζητεί την άδεια ενός άλλου κράτους για το είδος του εξοπλισμού που χρειάζεται για την άμυνά της, τη στιγμή που αυτό το κράτος ήδη έχει υπό κατοχή το 37% του εδάφους της και δεν υπόκειται σε κανέναν περιορισμό στον εξοπλισμό του.

Γ) Όλες οι αναγκαίες ασκήσεις πραγματοποιούνται («Νικηφόρος» κ.λπ.).

Δ) Προχωρούν τα έργα στο αεροδρόμιο της Πάφου και κάθε άλλο έργο υποδομής.

Μαζί με την αποχώρησή της από τον ευρωστρατό η Κύπρος πρέπει να αποχωρήσει και από τη «Σύμπραξη για την Ειρήνη» του ΝΑΤΟ και να επαναφέρει τις σχέσεις της με τις χώρες του Τρίτου Κόσμου, τη Ρωσία και την Κίνα στο σημείο που ήταν κατά την εποχή του Μακαρίου.

Υπάρχει ο αντίλογος ότι μια τέτοια πολιτική θα προκαλέσει τον τρίτο Αττίλα. Δε συμεριζόμαστε αυτή την εκτίμηση. Βεβαίως, η Τουρκία προετοιμάζει τον τρίτο Αττίλα. Εάν και τότε θα εκδηλώσει μια νέα επίθεση δεν εξαρτάται πολύ από το αν εμείς είμαστε ενδοτικοί ή ασυμβίβαστοι και, όσο εξαρτάται, μάλλον ο ενδοτισμός την ενθαρρύνει. Ο Αττίλας αποθαρρύνεται μόνον όταν βλέπει μπροστά του αξιόλογη δύναμη αποτροπής, όταν βλέπει ότι το κόστος από μια επίθεση είναι μεγαλύτερο από το πιθανό κέρδος.

Η εισβολή το 1974 πέτυχε, επειδή έγιναν όλα όσα αναφέραμε στο μέρος Ι και οι Τούρκοι μπήκαν χωρίς να συναντήσουν αξιόλογη αντίσταση. Ο ίδιος ο Ιωαννίδης είπε: «αν μιλούσα, θα γίνονταν όλοι οι Έλληνες κομμουνιστές».

Είναι γεγονός, βέβαια, ότι η Τουρκία σήμερα διαθέτει ισχυρότατη πολεμική μηχανή και ένα στρατιωτικό-διπλωματικό κατεστημένο ικανό, οργανωμένο με υπολογίσιμο βαθμό αυτονομίας, με σταθερή στρατηγική, που διαμορφώνεται στο Εθνικό Συμβούλιο Ασφαλείας. Εμείς δε διαθέτουμε τέτοιο κατεστημένο. Όμως, από το σημείο αυτό μέχρι να υποστηρίζεται ότι η Τουρκία είναι παντοδύναμη στην περιοχή μας (όπως, δυστυχώς, ισχυρίζονται πολλοί στην Ελλάδα), επειδή έχει την υποστήριξη των ΗΠΑ, και ότι πάντα η κατάσταση θα είναι έτσι, υπάρχει μεγάλη απόσταση. Γιατί στα ζητήματα αυτά παίζουν σημαντικό ρόλο το φρόνημα, η θέληση, η ενημέρωση και η ετοιμότητα και γιατί η Τουρκία έχει σοβαρότατες εγγενείς αδυναμίες:

Α) Το μεγαλύτερο μέρος των πολιτών της είναι εξαθλιωμένο οικονομικά και κοινωνικά.

Β) Θρησκευτικές και εθνικές ομάδες καταπιέζονται φρικτά και μισούν θανάσιμα την κάστα που κυβερνά.

Γ) Υπάρχει περιστολή των δημοκρατικών ελευθεριών (απαγόρευση κομμάτων, κλείσιμο εντύπων, βασανιστήρια, δολοφονίες από παρακρατικούς, λευκά κελιά κ.λπ.), που προσθέτει κι άλλους θανάσιμους εχθρούς.

Θεωρούμε ότι η πολιτική που προτείνουμε δεν είναι ούτε επιθετική ούτε προκλητική. Είναι φανερό ότι αποσκοπεί μόνο στην άμυνα της Κύπρου, άρα δε μας αφαιρεί συμμάχους, εκτός από αυτούς που μας ζητούν συνέχιση των υποχωρήσεών μας, μέχρι την πλήρη τουρκοποίηση της Κύπρου.

4) Κατάργηση των αγγλικών βάσεων

Οι δύο μεγάλες αγγλικές βάσεις στην Κύπρο έχουν έκταση 155 τετραγωνικά χιλιόμετρα (1,7% του εδάφους της Κύπρου). Υπάρχουν και αρκετές μικρότερες. **Πολλές φορές χρησιμοποιήθηκαν εναντίον του ελληνισμού και για να υπονομεύσουν την Κυπριακή Δημοκρατία.** Πάντοτε χρησιμοποιούνται για τις στρατιωτικές επιχειρήσεις της Δύσης στην ευρύτερη περιοχή, όπως εφέτος (2003) εναντίον του Ιράκ, και γενικότερα εναντίον λαών που είναι δυνάμει σύμμαχοι της Κύπρου. Η σημασία των βάσεων μεγαλώνει με την προοπτική κατασκευής του αγωγού πετρελαίου, που θα συνδέει το Μπακού με το Τζεϊχάν (απέναντι από τα κατεχόμενα), που χρηματοδοτείται κυρίως από τις ΗΠΑ.

Από το 1988 λειτουργεί στη βάση του Ακρωτηρίου κατασκοπευτική κεραία. Εφέτος ολοκληρώθηκε η κατασκευή δεύτερης ισχυρότερης κεραίας, που άρχισε ήδη να λειτουργεί δοκιμαστικά σε συνδυασμό με την πρώτη και έχει μέγιστη ισχύ 500 KW, δημιουργώντας σοβαρά προβλήματα στην υγεία των κατοίκων. Η εγκατάσταση της νέας κεραίας έχει προκαλέσει δυναμικές κινητοποιήσεις των Κυπρίων (με συμμετοχή και Τουρκοκυπρίων) και ομόφωνες αποφάσεις της Κυπριακής Βουλής, που αντιτίθενται στη λειτουργία της, τις οποίες οι Βρετανοί αγνοούν.

Αντιδράσεις προκαλούν και οι ασκήσεις που πραγματοποιούν τακτικά οι Άγγλοι στην περιοχή του Ακάμα, μακριά από τις βάσεις τους, Β.Δ. της Πάφου, όπου προκαλούν μεγάλες καταστροφές στο περιβάλλον. Η θρασύτατη απάντησή τους είναι ότι, αν υπήρχαν εκεί ξενοδοχεία, θα ρύπαιναν περισσότερο! Λες και τους πέφτει λόγος!

Η Βρετανία έχει φροντίσει, με τη Συνθήκη Προσχώρησης της Κύπρου στην Ε.Ε. στο Πρωτόκολλο 3, να μη θεωρούνται οι βάσεις της έδαφος της Ε.Ε. (ενώ η ίδια είναι μέλος της Ε.Ε.!) και να λειτουργούν με ειδικό καθεστώς, σύμφωνα με τη Συνθήκη του 1960. Όμως, αυτή η συνθήκη έχει πλέον τιναχτεί στον αέρα. Ιδίως μετά το 1974 τίποτα άλλο δεν ισχύει απ' αυτήν, δηλ. *de facto* έχει καταργηθεί. **Επομένως οι αγγλικές βάσεις στην Κύπρο δεν είναι πλέον νόμιμες** κι ένας λόγος που πρέπει να απορρίψουμε το σχέδιο Ανάν είναι για να μην αναβιώσει η Συνθήκη Συμμαχίας και Εγγύησης του 1960.

Για όλους τους παραπάνω λόγους θεωρούμε ότι οι αγγλικές βάσεις στην Κύπρο πρέπει να καταργηθούν.

Κάποιοι ισχυρίζονται ότι με την απομάκρυνση των βάσεων θα μειωθεί ο αριθμός των Άγγλων τουριστών στην Κύπρο, γιατί δε θα αισθάνονται ασφαλείς. Φυσικά δε θα βάλουμε στη ζυγαριά την ελευθερία της Κύπρου και κάποια οικονομικά συμφέροντα. Αλλά αξίζει να πούμε ότι οι Άγγλοι τουρίστες θα είναι ασφαλείς στην Κύπρο, μόνον όταν η χώρα τους αλλάξει συμπεριφορά. Δεν αισθάνονται ασφαλείς σήμερα οι Γερμανοί τουρίστες στην Ελλάδα;

5) Οι σχέσεις Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων

Υπενθυμίζουμε ότι μέχρι το 1570 στην Κύπρο δεν υπήρχε ούτε ένας Τούρκος. Όσοι σήμερα αποκαλούνται «Τουρκοκύπριοι» είναι κυρίως Έλληνες και ολιγάριθμοι Λατίνοι, Αρμένιοι, Μαρωνίτες και Εβραίοι, που βιαίως εξισλαμίστηκαν στα χρόνια της πρώτης τουρκοκρατίας (1570-1878), ή Μικρασιάτες, που ήρθαν ως άνδρες του οθωμανικού στρατού και παρέμειναν. Πολλοί «Τουρκοκύπριοι» μέχρι το 1974 ήξεραν να μιλούν μόνο ελληνικά.

Αυτοί οι «Τουρκοκύπριοι» έχουν υποστεί την καταπίεση του κεμαλικού κράτους περισσότερο από τους Ελληνοκυπρίους. Η ΤΜΤ δημιουργήθηκε το 1957 από το Τμήμα Ειδικού Πολέμου του τουρκικού Επιτελείου, για να τρομοκρατεί όχι μόνο τους Ελληνοκυπρίους αλλά και (κυρίως;) τους Τουρκοκυπρίους που αντιτάσσονταν στο διχασμό. Ο Βρετανός Κυβερνήτης της Κύπρου σερ Χιου Φουτ επιβεβαιώνει στις εκθέσεις του ότι η ΤΜΤ και η Βολκάν ευθύνονται για δολοφονίες Τουρκοκυπρίων και για μετεγκατάστασή τους από την Πάφο στα σημερινά κατεχόμενα. Λόγω της παρουσίας του Αττίλα από το 1974 μέχρι σήμερα οι μισοί «Τουρκοκύπριοι» έχουν εγκαταλείψει την Κύπρο, ενώ οι Ελληνοκύπριοι σε πολύ μικρότερο ποσοστό.

Βασικό στοιχείο μιας άλλης πολιτικής για το Κυπριακό είναι η επιδίωξη της φιλίας και συνεργασίας των δύο κοινοτήτων στη βάση του δικαίου και της ισονομίας, με πλήρη κατοχύρωση όλων των ανθρωπίνων δικαιωμάτων των μειονοτήτων στα πλαίσια μιας ενιαίας Κυπριακής Δημοκρατίας, με την επιστροφή όλων των προσφύγων (Ελληνοκυπρίων και «Τουρκοκυπρίων») στα σπίτια τους και με αναλογική εκπροσώπηση των κοινοτήτων σε όλα τα όργανα και τις υπηρεσίες του κράτους. Η ιστορία πρέπει να διδάσκεται στα παιδιά χωρίς ψεύδη και χωρίς παραλείψεις. Οι καλές στιγμές πρέπει να αποτελούν παραδείγματα προς μίμηση και οι κακές προς αποφυγήν.

Στο παρελθόν η ελληνοκυπριακή πολιτική ηγεσία δε φρόντισε να εντάξει ισότιμα τους «Τουρκοκύπριους» στην κυπριακή κοινωνία, ρίχνοντας νερό στο μύλο των Βρετανών. Οι «Τουρκοκύπριοι» ανήκαν βασικά στα φτωχότερα στρώματα του πληθυσμού και δέχθηκαν αρκετές άδικες επιθέσεις από τις ομάδες του Γρίβα και του Σαμψών. Το ΑΚΕΛ κυρίως είχε κάνει μια σοβαρή προσπάθεια να περιλάβει στις τάξεις του και Τουρκοκυπρίους, προσπάθεια που είχε αποτελέσματα στην αρχή, αλλά στη συνέχεια, με τις δολοφονίες «Τουρκοκυπρίων» αριστερών από την ΤΜΤ, εξουδετερώθηκε. Τα τραύματα που υπάρχουν στις σχέσεις Ελληνοκυπρίων και «Τουρκοκυπρίων» μπορούν να επουλωθούν, οι παλιές φιλίες να επανέλθουν και όλοι οι Κύπριοι να ξαναζήσουν αρμονικά και να ξανασχεδιάσουν το μέλλον τους, μακριά από τα σχέδια Ανάν και τις ευρωδιχοτομήσεις.

Θεωρούμε ότι σήμερα όλα τα πολιτικά κόμματα, τα συνδικάτα, οι επαγγελματικές, επιστημονικές, πολιτιστικές, οικολογικές, αθλητικές κ.ά. οργανώσεις πρέπει να προσπαθούν να εκφράζουν όλους τους Κυπρίους, αλλά με μια προϋπόθεση: να αναγνωρίζουν λόγω και έργω και να σέβονται την Κυπριακή Δημοκρατία ως το μοναδικό νόμιμο κράτος στην Κύπρο, όπως, άλλωστε, επανειλημμένα έχουν διακηρύξει οι αποφάσεις του ΟΗΕ. Στην αντίθετη περίπτωση, προσεγγίσεις και οικονομικές συναλλαγές με Τουρκοκυπρίους που θεωρούν τους εαυτούς τους πολίτες του ψευδοκράτους και, πολύ περισσότερο, συναλλαγές με φορείς-δημιουργήματα του Αττίλα (επιμελητήρια κλπ.) νομιμοποιούν και ενισχύουν την κατοχή και το ψευδοκράτος και, εκουσίως ή ακουσίως, εξυπηρετούν μια πορεία που οδηγεί στον πλήρη αφελληνισμό της Κύπρου. Στην ενίσχυση του Αττίλα οδηγούν και οι οικονομικές ενισχύσεις που παρέχονται σήμερα στα κατεχόμενα τόσο από την Ε.Ε. όσο και από την Κυπριακή Δημοκρατία.

Δεν παραγνωρίζουμε πως όσα προτείνουμε δεν είναι καθόλου εύκολο να υλοποιηθούν με τα στρατεύματα κατοχής πάνω στο νησί. Αλλά, επαναλαμβάνουμε, εύκολος δρόμος για την Κύπρο πλέον δεν υπάρχει. Δεν παραγνωρίζουμε ότι η Ελλάδα, η πρώτη σύμμαχος της

Κύπρου, κυριαρχείται από πολιτικές δυνάμεις που ευνοούν την εξυπηρέτηση ξένων συμφερόντων και, μεταξύ των άλλων, δεν ευνοούν μια πολιτική διάσωσης της Κύπρου. Αντί να θεωρούμε αυτή την κατάσταση ως δεδομένη, αντί να μεμψιμοιρούμε και να παρακολουθούμε αδρανείς, ας ενεργοποιηθούμε, ιδίως η νέα γενιά, για ν' αλλάξουμε την κατάσταση αυτή. Ν' ανοίξουμε το δρόμο για μια καλύτερη πορεία του ελληνισμού, αντάξια της ιστορίας του και της προσφοράς του προς την ανθρωπότητα. Για να σώσουμε ό,τι προλάβουμε. Μεταξύ αυτών και την Κύπρο.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ ΑΣΚΕ-3

Εισαγωγή	1
----------	---

Μ Ε Ρ Ο Σ Ι

ΕΝΑ ΣΥΝΤΟΜΟ ΙΣΤΟΡΙΚΟ	2
1) Προϊστορία (μέχρι 1050 π.Χ.)	2
2) Ιστορικοί χρόνοι μέχρι το 332 π.Χ.	2
3) Μέγας Αλέξανδρος και ελληνιστική εποχή (332 – 50 π.Χ.)	2
4) Ρωμαϊκή εποχή (50 π.Χ. – 330 μ.Χ.)	3
5) Βυζαντινή περίοδος (330 μ.Χ. – 1191 μ.Χ.)	3
6) Φραγκοκρατία (1191-1489 μ.Χ.)	3
7) Βενετοκρατία (1489 – 1570 μ.Χ.)	4
8) Τουρκοκρατία μέχρι την Επανάσταση του 1821	5
9) Η επανάσταση του 1821 και η τουρκοκρατία μέχρι το 1878	5
10) 1η περίοδος αγγλοκρατίας (1878-1931)	7
11) Η εξέγερση του 1931 και η παλμεροκρατία	8
12) Από το Β' Παγκόσμιο Πόλεμο μέχρι το 1954	9
13) Ο αγώνας της ΕΟΚΑ και η δεσμευμένη ανεξαρτησία (1955-1960).	11
14) Από την «ανεξαρτησία» μέχρι την 21η Απριλίου (1960-1967)	14
15) Η διαρκής προδοσία της χούντας (1967-1974)	17
16) «Αφροδίτη» και «Αττίλας»	18
17) Η πολιτική Μακαρίου συνεχίζεται (1974-1988)	22
18) Η πλήρης υποταγή (1988-2003)	23
19) Η εκλογή Τάσσου Παπαδόπουλου	25

Μ Ε Ρ Ο Σ Ι Ι

ΔΙΑΠΡΑΓΜΑΤΕΥΣΕΙΣ - ΣΥΜΦΩΝΙΕΣ	28
1) Η Συνθήκη της Λωζάνης (1923)	27
2) Η Τριμερής Διάσκεψη του Λονδίνου (1955)	28
3) Το Σύνταγμα Ράντκλιφ (1956)	28
4) Το σχέδιο Μακμίλαν (1958)	29
5) Οι συμφωνίες Ζυρίχης - Λονδίνου (1959)	29
6) Τα 13 σημεία του Μακαρίου (1963)	30
7) Σχέδια Σάντις – Μπολ (1964)	31
8) Τα σχέδια Άτσεσον (1964)	31
9) Η έκθεση Πλάζα (1965)	31
10) Οι συνομιλίες του Έβρου (1967)	32
11) Ψηφίσματα του ΟΗΕ κατά του Αττίλα	32
12) Η Συμφωνία της Γ' Βιέννης (1975)	32
13) Η συμφωνία Μακαρίου – Ντενκτάς (1977)	33
14) Η συμφωνία Κυπριανού – Ντενκτάς (1979)	33
15) Το ψήφισμα 541 (1983)	34
16) Το διάγραμμα Βασιλείου (1989)	34
17) Οι ιδέες Γκάλι (1992)	34
18) Η εκλογή Κληρίδη και το σχέδιο Ανάν	35
19) Τα δημοψηφίσματα για την έγκριση του σχεδίου Ανάν	35

Μ Ε Ρ Ο Σ Ι Ι Ι

ΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΑΝΑΝ	39
1) Αναγνώριση του Αττίλα	40
2) Είναι λύση το σχέδιο Ανάν; (Το συνταγματικό)	40
3) Προετοιμάζεται ο Αττίλας-3 (Το εδαφικό)	41
4) «Να ησυχάσουμε, επιτέλους!» (Η ασφάλεια)	42
5) Οι πρόσφυγες δεν επιστρέφουν στα σπίτια τους	44
6) Οι «Τούρκοι» θα γίνουν πλειοψηφία (Ο εποίκισμός)	44
7) Οι αγνοούμενοι αγνοούνται	46
8) Οι εγκλωβισμένοι εγκαταλείπονται	46
9) Οι περιουσίες δεν επιστρέφονται	47
10) Οι οικονομικές συνέπειες	48
11) Μπορούμε να διαπραγματευτούμε;	49

Μ Ε Ρ Ο Σ Ι V

Η ΕΝΤΑΞΗ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ ΣΤΗΝ Ε.Ε.	51
1) Η ασφάλεια	51
2) Η λύση του Κυπριακού	52
3) Οι οικονομικές συνέπειες της ένταξης	56
4) Άλλες συνέπειες	58
5) Η Ε.Ε. και τα δημοψηφίσματα για το σχέδιο Ανάν	60
6) Η Κύπρος εντάσσεται στην Ε.Ε.	60
7) Το Ευρωπαϊκό Συμβούλιο των Βρυξελλών (17-18 Δεκεμβρίου 2004)	61
8) Η οικονομική ενίσχυση των κατεχομένων	63
9) Η Κύπρος και το ευρωσύνταγμα	63
10) Η έναρξη των ενταξιακών διαπραγματεύσεων της Τουρκίας	64

Μ Ε Ρ Ο Σ V

ΜΙΑ ΑΛΛΗ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΓΙΑ ΤΗΝ ΚΥΠΡΟ	66
1) Επανατοποθέτηση του Κυπριακού	66
2) Αποχώρηση από την Ε.Ε.	67
3) Αμυντική και Εξωτερική Πολιτική (Ενιαίο Αμυντικό Δόγμα)	68
4) Κατάργηση των αγγλικών βάσεων	70
5) Οι σχέσεις Ελληνοκυπρίων και Τουρκοκυπρίων	70

ΠΡΟΛΟΓΟΣ ΓΙΑ ΤΗ Β΄ ΕΚΔΟΣΗ

Το ΑΣΚΕ-3 γράφτηκε το Δεκέμβριο του 2003.

Με τη Β΄ έκδοση (Οκτώβριος 2005) συμπληρώσαμε α) κάποια επιπλέον ιστορικά στοιχεία, που τα θεωρήσαμε σημαντικά και β) τις παραγράφους ΙΙ,19 και ΙV,5,6,7,8,9,10 (σε αγκύλες), που αναφέρονται σε εξελίξεις μεταξύ των δύο εκδόσεων.